

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

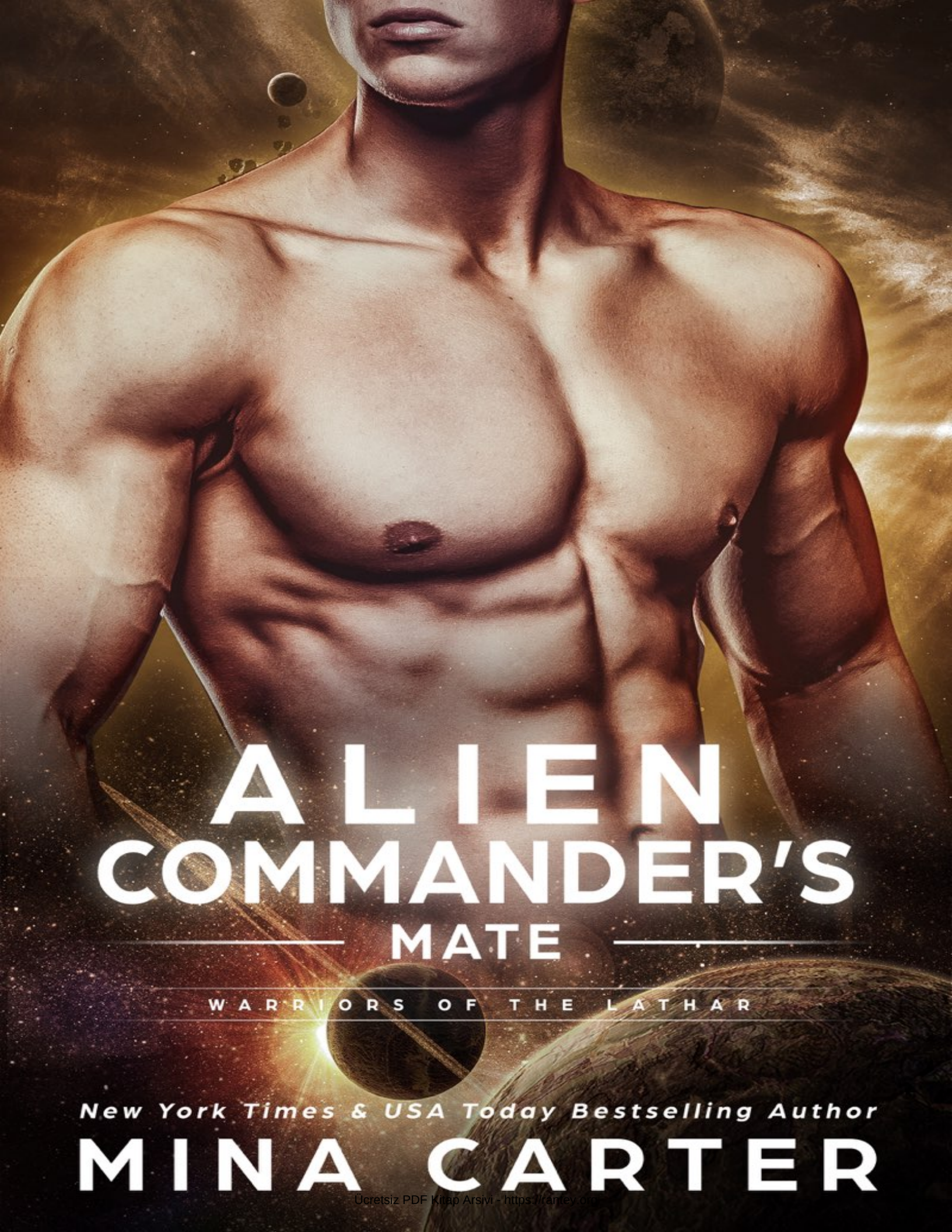
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN COMMANDER'S MATE

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI KOMUTANIN ARKADAŞI

LATHAR SAVAŞÇILARI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Copyright© 2018 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Sonsöz

ALIEN CENTURION'A BAĞLI'dan bir alıntı okuyun...

Also by Mina Carter Yazar

Hakkında

T Hortum Piç uzaylılar vardı alındı her şey itibaren Onu. Her şeyi.

Amanda Kallson dehşet içinde evinden geriye kalanlara baktı. Daha önce, mütevazı bir şekilde dekore edilmiş olsa da zevkli, üç yataklı, küçük, temiz bir müstakil evken, şimdi bir evin kabuğundan biraz daha fazlasıydı. Duvarlar ve çatı hala sağlamdı, çoğunlukla, ama hepsi bu kadardı.

Ön kapıdan içeri adımını attığında, her türlü normallik yanılması paramparça olmuştu. Mobilyaları gibi. Bir hayalet kadar sessiz bir şekilde yıkıntı ve enkazın arasından kendine yol açarak ilerledi. Ne yazık ki, doktorla olan randevusundan dönerken ona eşlik eden Roger o kadar sessiz değildi.

"Tanrım, Mandy, burası tam bir karmaşa. Sigortan var, değil mi? Lütfen bana sigortan olduğunu söyle?"

Adam adını kısaltınca yüzünü buruşturdu. Bu şekilde kısaltılmasından hoşlanmadığını ona kaç kez söylediye de, o hâlâ ona Mandy demekte ısrar ediyordu. Mutfağın yıkıntıları arasından aldığı kızartma tavaına baktı ve boş boş inceledi. Bir yargıç hafifletici sebeplerden dolayı onu serbest bırakır mıydı?

"Gördüğünüz gibi, Sayın Yargıç... bana sürekli Mandy diyordu ve banyodaki tutucuya asla yeni bir tuvalet kağıdı koymuyordu..."

Tencereyi yere bırakırken çekti ve yere çarparken çıkardığı cızırtıyı dinledi. Kulp kırıldı ve yuvarlak tava parçası yuvarlandı. Harika. Sadece harika.

Lizzie'nin odasının kapısında dururken, "Sigorta şu anda sorunlarımın en küçüğü, Roger," dediğini duydu. Bütün ev yerle bir olmuştu ama görünüşe göre en darbeyi bu oda almıştı. Duvarlar devasa kurşun delikleri ve yanık izleriyle delik deşik olmuştu, sanki tüm savaşların anası burada yaşanmış gibiydi. Ama bunlar kurşun deliği değil, blaster izleriydi...

Terran kuvvetleri blaster kullanmazdı. Uzaylılar blaster kullandı.

Lizzie'nin yatağı boştu. Odada dokunulmamış tek şey oydu, tüm bu yıkımın içinde bir normallik vahasıydı. Ön kapıyı açıp yıkımı görür görmez buraya koşmuş, yatağı görene kadar kalbi durmuştu.

Bütün. Zarar görmemiş. kan yok.

Lizzie'yi götürmüşlerdi. Muhtemelen Jac'i de. Suçluluk duygusu onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Lizzie için gelmişlerdi. Bunu biliyordu. Kız kardeşi ellerindeydi ve Jess'in gitmesine izin vermiyorlardı, öyleyse neden Lizzie'yi istemesinlerdi? Jac çapraz ateşe yakalanmıştı ve hepsi Amanda'nın suçuydu.

Etrafına bakındı, halıda ağır bir şeyin yattığı koyu lekeleri seçti. Kahretsin, ya Jac yaralandıysa... öldürüldüyse? Zihninin uzak durduğu büyük, koyu lekeler. Kan olduğunu biliyordu, ama bu miktarlarda kan, ölen kişi anlamına geliyordu. Başka bir şey için çok fazla kan vardı.

"Sigorta konusunda nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun Mandy?" Roger onun üst kolunu tutup kendi etrafında döndürerek sordu. "Eviniz yıkıldı ve yaşayacak bir yeriniz yok. Buraya taşınacaksınız

Annem ve benimle, tabii ki, en azından düğün sonrasına kadar. Sonra kendimize ait bir yer buluruz. Tabii burası için yeterli sigortanız varsa."

Sözünü kesti ve miyop gözlerle ona baktı. Öfkesinin kabarmasını önlemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. O ve Roger birkaç aydır çok sıradan bir şekilde çıkıyorlardı - *çok* sıradan bir şekilde -Ama nereye gittikleri konusunda çok farklı bir fikri varmış gibi görünüyordu.

"Beklemek mi? *Evli misin?*" Beyni onun söylediklerini kavrarken şok içinde ona baktı. İlk başta, onun ve annesinin yanına taşınacağını varsaymasına ..

"Şey... evet. Demek istediğim, oraya doğru gittiğimizi varsaymıştım," diye kızardı. "Yoksa neden *seks* yapalım ki?"

Adam seks kelimesini sanki ayıp bir şeymiş gibi telaffuz edince kadın iç çekişini bastırmak zorunda kaldı. Onun biraz dürüst olduğunu biliyordu ama bu başka bir şeydi.

"Şey... eğlenceli olduğu için mi? Stresten kurtulmak için mi?" diye şaka yapmaya çalıştı ama onun şaşkın ifadesi karşısında başarısız oldu. "Tanrım, Roger, lütfen bana ciddi olduğunu söyleme?"

"Ölümcül." Yüz ifadesi sertti ve diz çökmek için kolunu bıraktı. Badminton oynarken burkulduğunu söylediği sol dizi sağ olsun, biraz zaman aldı ama sonra cebine uzandı.

"Lütfen Roger, yapma," diye yalvardı, kendini aptal yerine koymasını engellemek için çaresizce. Evet demesinin hiçbir yolu yoktu.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve sarı saçlı olmasına rağmen Roger tipik bir ana kuzusuydu. Evden hiç uzaklaşmamıştı ve ondan önce sadece bir tane ciddi kız arkadaşı olmuştu. Sık sık Sandy diye hitap ettiği Sandra bir araba kazasında ölmüştü.

İkisi de yirmi yaşındayken kaza geçirmiş. Görünüşe göre kalbi kırılmıştı ve ancak birkaç yıl önce yeniden flört sahnesine çıkmaya cesaret edebilmişti.

Neredeyse elli beş yaşında olduğu düşünülürse, bu müthiş bir iyileşme dönemi idi. Ama... Amanda bunun annesiyle çok daha fazla ilgisi olduğundan şüpheleniyordu, onu önlük iplerine bağlı tutuyor ve Sandy'nin hayatının tek gerçek aşkı olduğuna ikna ediyordu.

Saçmalık. Yaşlı yarasa sadece kontrolcü bir kocakarıydı ve Amanda'nın onun yanına taşınmasına imkân yoktu. Asla.

"Amanda Kallson, karım olma onurunu bana bahşeder misin?" Roger cebinden çıkardığı küçük kutuyu açarken gülümsüyordu.

İçindeki yüzüğe otomatik olarak bakarken yüzü sabitlendi. Elbette onu tanıdı. Annesinin boş yatak odasında Sandy Rogers için diktiği "tapınakta" onu yeterince sık görmüştü.

"Bana ölmüş kız arkadaşının yüzüğüyle mi evlenme teklif ediyorsun?" sordu, boğazı düğümlenmişti, normalde bir evlenme teklifine tepki olarak beklenen sevinçle değil, öfkeyle. "*Gerçekten mi?*"

Roger gözlerini kırıştırdı, yüzünün kenarlarından mor bir kızarıklık süzölmeye başlamıştı. Ayağa kalkarken sert bir sesle, "Önemli olan düşüncedir, Amanda," dedi. "Zaten mükemmel bir yüzüğüm varken benden fazladan para harcamamı bekleyecek kadar sık bir yaratık olduğunu düşünmemiştim."

Adam kızın eline uzandı, yüzüğü kutudan çıkardı ve kızın parmağına geçirmeye çalıştı. Kadın geri çekildi, kendisini bırakması için adamın ellerine vurdu ve geri adım attı.

"Tanrı aşkına Roger, eğer bunun yanlış olduğunun farkında değilsen, sana söylememin bir anlamı yok!" Sesi yükseldi, tehlikeli bir şekilde harpy seviyesine yaklaştı. "Hazır konu açılmışken, evime yeni taşınmışken evlenme teklif etmenin uygunsuzluğuna ne dersin?"

yok edildi ve kızım kaçırıldı! Onu hatırlıyorsun, değil mi?" Roger gözlerini kırptırdığında, bakışları aniden Amanda'nın arkasındaki yatağa yöneldi. "Evet, hasta olan!"

Roger'ın ifadesi değişti, küçük yaramaz bir okul çocuğu gibi onun bakışlarına karşılık veremedi.

"Ne?" diye sordu ellerini kalçalarına götürerek.

Omuz silktilti. "Belki de en iyisi bu. Annem onu uzaklara göndermenin en iyisi olacağını söyledi. Gidebilecekleri bir yere-"

"Tek kelime daha etme." Olduğundan daha fazla öfkelenebileceğini düşünmemişti. Ama yapabildi. Öfkesi bembeyaz kesildi ve bir an uzaylıların hâlâ etrafta olup onun lanet olası aptal kafasını uçurmalarını diledi.

"Git," diye emretti. "Şimdi. Pişman olacağım şey yapmadan önce."

Roger ağzını bir lepistes gibi açıp kapattı. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Sonunda elindeki yüzüğe baktı. "Yani hayır mı diyorsun?"

"O adama bir madalya takın!" diye bağırarak ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Hayır Roger, dünyadaki son erkek olsan bile seninle evlenmezdim. Şimdi defol git evimden. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. ASLA!"

Roger'ın hakkını yemeyelim, tek kelime etmeden gitti. Muhtemelen hayatta kalma içgüdüsiydü, diye düşündü boş boş, yatağa oturmak için geriye doğru birkaç adım atarak. En bencil erkekler bile bir kadının ne zaman uçurumun kenarında olduğunu bilirdi. Çoğu zaman da kadının regl olup olmadığına dair bir yorum yaparlardı. Muhtemelen yargıç da bu vakalardan çok görmüştür...

Çocuklarını almışlardı. Jess ve Lizzie gitmişti.

Gözlerini kapattı, acı onu yiyip bitirirken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve göğsünde yırtık bir delik açtı. Şimdi ne yapacaktı? Çocuklarını nasıl geri aldı? Uzaylılar daha

burada, yüzeyde olması gerekiyordu. Hâlâ uzayda hükümetle konuşuyor olmaları gerekiyordu... ama belli ki bazıları buraya inmiş ve kızını çalmıştı.

Tekrar.

Titreyen bir nefes aldı ve yüzünü gökyüzüne doğru eğdi.

"Seninle pek konuşmadığımı biliyorum," diye fısıldadı. "Ve senin gerçek olup olmadığından bile emin değilim... evet, bilirsin işte. Ama çaresizim. Kızlarım ellerinde, Lathar... Uzaylılar üzerinde de yargı yetkiniz var mı? Bilmiyorum. Onları geri almak için her şeyi yapacağım gerçeği dışında artık hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen... bana yardım edin, istediğiniz ya da ihtiyacınız olan her şeyi yaparım. Hayatımın geri kalanında dış kolonilerde misyonerlik mi? . Sadece lütfen... *bana yardım et...*"

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken sesi fısıltılı bir yalvarışla kesildi ve gözleri kapalı dinledi. Hiçbir şey yoktu. Sessizlik. İç çekti. Elbette işe yaramayacaktı. Tanrı, eğer varsa, muhtemelen yıllar önce onu dinlemeyi bırakmıştı. Çocukluğundan beri kiliseye gitmemişti ve iyi bir hayat yaşamaya çalışmış olsa da, bu şekilde cezalandırıldığına göre en az onlar kadar kötü biriydi.

"Lanet olası tipik!" diye mırıldandı ve sonra boğazı gıdıklanmaya başladı.

Kollarını göğsüne sararak, öksürmemeye çalışarak sık nefesler almaya çalıştı. Ama işe yaramadı, basınç arttı ve sonra oldu. Öksürükler küçük bedenini sarsıyor, ciğerlerini parçalıyor ve neredeyse kaburgalarını çatlatıyordu.

Öksürürken yüzünden yeni gözyaşları süzülüyordu. Kaburgalarının her genişlemesi bir öncekinden daha acı vericiydi. Doktor Chambers sadece bir virüs kapıldığını ve vücudunun zamanla kendini iyileştireceğini söyledi. Nöbet sona erdiğinde zayıf bir şekilde titredi. Doktor Chambers bir hippiydi-

Göt herif. Bir şeylerin yanlış olduğunu *biliyordu*, derinlerde gerçekten yanlış olan bir şey... çocuklarını bulmak için fazla zamanı olmadığı anlamına gelen bir şey.

"Lütfen..." diye fısıldadı bir hevesle. Dışarıda başka tanrılar da vardı, değil mi? "Eğer dinleyen biri varsa, her şeyi yaparım..."

FENRİİS BİR KADININ GÖZYAŞLARININ SESİNİ DAHA ÖNCE HİÇ DUYMAMIŞTI. Bu hem duyduğu en güzel şeydi hem de en korkunç. Sanki kalbi parçalanıyor gibiydi.

Kendini ifşa etmek niyetinde değildi. Planı, Kallson kadının hayatta olup olmadığını, zarar görüp görmediğini ve birileri tarafından bakılıp bakılmadığını kontrol etmektir. Bu yüzden sesler duyduğunda hemen kendini gizlemişti. Direnişle karşılaşp karşılaşmayacağından emin olmadığı için her ihtimale karşı çelik yelek giymeyi tercih etmişti. Zırhının kırıcı kamuflajı ve yıkık binanın gölgeleri iki insanın yanından geçip gitmesine izin verdiği için yerinde bir hamleydi.

Ama onları görmemişti. Bulunduğu odanın kapısından başka yöne çevrilmişti ve kamuflaj iyi olsa da mükemmel değildi. İnsanların gözleri Lathar'ınkiler gibiydi... bir yırtıcı hayvanınkiler, harekete çekilmişlerdi. Kıpırdamadan durmuş, görememiş ama insanlar arasında olup biten her şeyi duyabilmişti.

Bir erkek ve bir kadın... bir çift, erkek dişiye karısı olmasını teklif ettiğinde hemen fark etmişti. Eşi, diye çabucak insandan Lathar'a tercüme etti. Sonra dişinin tepkisi karşısında irkildi. Evet, Lathar'ın artık dişisi olmadığı için dişilerle arası pek iyi değildi ama o bile biliyordu ki... *draanth*, herhangi bir türün sağduyu sahibi herhangi bir erkeği bunu fark ederdi...

bir kadına evlenme teklif etmenin kötü bir fikir olduğunu söyledi. *Gerçekten* kötü. Kıyamet kadar kötü.

O anda dişinin, sadece sesinin soğukluğunu kullanarak erkeğin içini boşaltmak üzere olduğunu düşünmüştü. Erkeğin cahilce tepkisi karşısında kıkırdamasını kendine saklamıştı. İnsan erkekleri *çok kalın* kafalıydı. Bunun farkına varması, kadınlarını çaldığı için kendini biraz daha az suçlu hissetmesini sağladı. *Draanthic* zaten onları hak etmiyordu. Latharian erkeklerinden çok daha iyi eşler olurdu.

Erkek hışımla çekip gitmiş, dişiyi evinin yıkıntıları arasında tek başına bırakmıştı. Fenriis gitmeliydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. İmparatorun gölgesi ona Kallsonlu kadını almasını emretmiş *olsa* da, emirleri imparatorundan almıştı. Yaklaşan müzakereleri tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı. İnsan bir kadını kaçırmak... kesinlikle bir sorun. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek mi? Evet, bu da onun görev alanına giriyordu. Latharian savaşçıları onun evini yok etmişti. Sadece kontrol edip iyi olduğundan emin olması doğrudu. Hiçbir pisliğin hâlâ sorun çıkarmaya devam etmediğinden emin olmalıydı.

Bu yüzden gizlice ilerledi, hâlâ bir kapı aralığından geriye kalanlar tarafından gizleniyordu, kadının fısıldadığını duyunca durdu. Ne yapıyordu? Sanki dua ediyor gibiydi.

"...Gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Çaresizim. Kızlarım ellerinde... Onları geri almak için her şeyi yaparım. Lütfen. Ne istersen yaparım... Bana yardım et..."

Şiddetli bir öksürük nöbetinin sesi kadının içini parçaladığında olduğu yerde donup kaldı. Kapı çerçevesinin etrafına gizlice bakarak sert bir nefes çekti. Hayatında gördüğü en ufak tefek kadın yatağın üzerinde iki büküm olmuş, öksürüyordu. Oturuş şeklinden yüzünü göremiyordu ama... *draanth*, insan kadınların bu kadar küçük olduğunu fark etmemişti. Onun yanında hantal bir hayvan gibi kalırdı.

Ve o öksürük... yine kaşlarını çattı, içinden endişe geçti. Öksürüğün sesi iyi gelmiyordu. Sesi derin ve acı vericiydi. İnsan şifacılar neden şimdiye kadar bununla ilgilenmemişti? Nöbet sona erdiğinde onun nefes almak için verdiği mücadeleyi dinlemek kalbini parçaladı.

"Lütfen..." diye fısıldadı, ayağa kalkarken sesi zayıftı. "Eğer biri dinliyorsa, her şeyi yaparım..."

İşte bu kadar. Fenriis, kararının ne anlayamadan kapıdan çıktı. Gözleri hâlâ kapalı olduğu için hareketi fark etmedi. Ondan birkaç adım ötede durarak zırhındaki kamuflajı devre dışı bıraktı.

Bu kötü bir fikirdi. Bunun kötü bir fikir olduğunu *biliyordu* ama yüksek mantığı burada devreye girmiyordu. İçgüdüleri devreye girmişti ve tek görebildiği önünde oturan küçük kadındı, sahip olduğu her ilkel erkek dürtüsü ona onu yakalamasını, omzuna atmasını ve gemisine geri götürmesini söylüyordu.

Ve tüm bunlar onun yüzünü görmeden önceydi.

"Bir şey var mı?" diye sordu, kelimeyi kastettiğinden daha sert ve kaba kullandı.

Onun sesiyle başını kaldırdı ve yüzünde büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Kalp şeklinde güzel bir yüz ve ruhunun derinliklerini görüyormuş gibi duran iri kara gözler. Dondu kaldı, bir anda sertleşti ve hazır geldi, aleti zırhının içinde zonkluyordu. Savaş zırhının, azgın bir ereksiyonla giyilecek en rahat şey *olmadığını* anında keşfetti.

İnsan kadınlarını duymuştu elbette, imparatorluktaki hangi savaşçı duymamıştı ki? Ama kimse ne kadar güzel olduklarını söylememişti. Saraydaki savaşçıların sinek gibi düşmesine şaşmamalı.

"Kim-" Bakışları adamın vücut zırhına ve sırtına asılı darbe tüfeğine kaydı. Gözleri genişledi, yüzü aniden soldu.

"Sen de onlardan birisin!" Beklediği gibi korkmak ya da kaçmak yerine, minik insan kendini ona doğru fırlattı.

"*Seni piç kurusu, kızlarımı geri ver!*" diye tısladı, adama saldırırken kolları ve bacakları çılgınca sallanıyordu.

Şaşırtıcı derecede iyi koordine edilmiş bir darbe telaşına karşı koymak zorunda kaldığında şaşkınlıkla homurdandı. Elbette zırhını giymemiş olsa bile ona *zarar vermesinin* imkânı yoktu ama birileri, bir yerlerde ona dövüşmeyi öğretmişti.

Kadının darbelerinin çoğunu engelledi ve sonra zırhına her vuruşunda yüzünün buruştuğunu ve kendine zarar verdiğini hissetti. Önce savaş alanında sonra da bir savaş komutanı olarak kendisine vahşi bir ün kazandıran hızıyla hareket ederek bir sonraki saldırıyı savuşturdu, kadının kendi momentumunu kullanarak onu savurdu ve arkasından yaklaştı. Onu kollarının arasına alıp sırtını geniş ve sert göğsüne yaslaması bir saniyelik bir işti.

Ama mantıklı bir insan gibi dayak yediğini kabul etmek yerine, ona daha fazla bağırdı ve kafatasının arkasını burnuna çarpmaya çalışarak sırtını kamburlaştırdı. Adam içini çekerek onu ayaklarından kaldırdı, böylece kaldıraç kullanamayacaktı. Planı işe yaramıştı. Ta ki kadın onu tekmelemeye başlayana kadar.

"*Çekil şerefsizin !*" diye bağırdı ama adam sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. Bu sadece hayal kırıklığı değildi... kalbi kırılmıştı. Çocukları için, diye fark etti, önceki sözlerini işlerken.

"Sakin ol," diye yumuşak bir sesle emretti onu sıkıca tutarken. "Sana zarar vermeyeceğim ama böyle edersen kendine zarar vereceksin."

Ona anlaşılmasa bir şeyler tükürdü ve vahşi bir şey gibi çırpındı. Sonunda, yine de, onun çılgınca hareketi kıvılcımlandı

Bir öksürük nöbeti daha geçirdi ve ona karşı koyamadı. Adam tutuşunu gevşeterek onu nazikçe tuttu ve küçük bedenini sarsan şiddetli spazmlara kaşlarını çattı. Sonunda, enerjisi tükenmiş bir halde adamın göğsüne yaslandı.

"Daha önce çocuklarını geri almak için her şeyi yapabileceğini söylemiştin," diye mırıldandı sessizce, kızın kıvrımlarının yumuşaklığından etkilenmemek için kendini zor tutuyordu. Bir elini kaldırıp boynunun derisinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığına bakmak için can atıyordu ama bu isteğine direndi. Kötü bir tepkiye yol açabilir, bu da öksürük krizine neden olabilirdi. Bunu istemiyordu. Sinirden ve buhar dumanından başka bir şey hissetmediğini herkes görebilirdi. Bunu daha önce de uçurumun kenarındaki savaşçılarda görmüştü. Bu şekilde devam edemezdi. Eğer devam ederse, kendini çok ama çok hasta ederdi. Ve o bunu istemiyordu.

"Ne?" Sesi, artık ona bağırmıyordu, yumuşak ve melodikti; hayatı boyunca duyduğu savaşçı seslerinden daha hoş bir sestti. Onu dinlemek bile kulaklarına hoş geliyordu.

"Daha önce," diye tekrarlardı, "tanrılarınıla konuşurken. Eğer kızlarınızı geri alabilirse tanrınızın istediği her şeyi yapabileceğinizi söylemiştiniz. Bu teklif sadece tanrıya mıydı?"

İlk başta cevap vermedi ama tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu biliyordu. Küçük elleri destek için kollarının alt kısmını kavradığı yerde daha sıkı kenetlenmiş, minik ayağı bacaklarından birine dolanırken diğerinin parmak uçlarında sallanıyordu. Dengesini kaybetmiş, destek için ona ihtiyaç duyuyordu. Ona ihtiyaç duyma kısmını sevdiğini fark etti...

Başını çevirdi ve göz ucuyla onun bakışlarıyla buluştu. Adam onun küçük yüz hatlarındaki şaşkınlığı ve kararlılığı kolayca okudu. "Onları geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi."

"Ya seni kızlarına geri götürebilirim?" diye sesini alçaltarak kulağına fısıldadı. "Tanrılarınızdan biri olmadığım için bana ne teklif edersiniz?"

Umut yüz ifadesini doldurdu. Adam, kızın kollarında yarı dönüp ona bakabileceği kadar gevşetti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, onun yüzünü incelerken dudağını ısırıldı.

Ona tuhaf görünmesi gerektiğini biliyordu. Saçları pek çok insan erkeği gibi kısa kesilmiş olsa da, benzerlik burada sona eriyordu. Göçebe babasının klanının sert yüz hatlarına sahipti, saçları siyahtı ve gözleri onunkiler gibi renkli değil, koyu renkliydi. O kadar koyuydu ki simsiyah görünüyorlardı, dikey göz bebekleri neredeyse irislerden ayırt edilemiyordu.

Titredi ama çığlık atmadı. Adam onun için bu kadar itici ya da korkutucu olamazdı. İyi, çünkü istediği şey için onun kendisinden korkmasına gerçekten ihtiyacı yoktu.

"Bir eş istiyorum," dedi açıkça. "Talebimi kabul et, eşim ol... karım... ve ben de seni kızlarına geri götüreyim."

"W şapka?"

Amanda hareketsiz kaldı, tamamen hareketsiz. Tüm insanlar arasında

Dünyada, hatta galakside ona yardım teklif edecek kişinin bir Latharian savaşçısı olmasını beklemiyordu. Ama o zaman, kızlarını geri almasına yardım etmek için onları kaçıran uzaylılardan daha iyi kim olabilirdi?

"Eşim ol," diye tekrarladı, sesi düz ve bakışları onun kinde sabitti. "Ve seni kızlarına geri götüreceğim. Buna söz veriyorum."

"Hı-hı," diye başını salladı, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kıpırdamaya cesaret edemiyordu. "Aptal gibi mi görünüyorum? Kimsin sen? Böyle bir söz verebilir misin... yoksa eşin olmayı kabul etmemi sağlamak için palavra sıkıp sonra da bunu yerine getirmiyor musun?"

Kaşlarını çatı, kaşları o koyu, *kara* gözlerinin üzerinde birbirine çarptı. "Eğer o türden onursuz bir erkek olsaydım, sana başka seçenek bırakmazdım. Seni omzumun üzerinden atar ve gemime geri götürürdüm."

Bir an cevap vermedi ama sonra başını eğerek adamın haklı olduğunu kabul etti. "Tamam... peki sen kimsin? Kızlarımı bana geri getirebilir misin?"

Adam başını salladı ve kadın nefesini içine çekti, yeni doğan umudu göğsünde can çekişiyordu. "Kızlarınızı kimse geri alamaz. Leydi Jessica imparatorun yeğeniyle çiftleşti... evlendi. Lord Şifacı Laarn onun gitmesine asla izin vermez, şimdi değil."

Yanağından süzülen gözyaşlarına engel olamadı ve öfkesi geri dönerek tekrar mücadele etti. "O zaman neden yapabileceğini söyledin?"

"Hey... sakın ol!" Adamın kızı kavrayışı tekrar sıkılaştı ve kız kendini adamın geniş göğsünün altında ezilmiş buldu, adamın nefesi boynunun yan tarafına doğru yayılıyordu. Adam uzun boyluydu, ondan bir buçuk metre daha uzun ve çok daha güçlüydü. Kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Boğazında tekrar bir gıdıklanma başladı, göğsü uyarıcı bir şekilde sıkılaştı ve aynı şekilde, ona doğru yığılırken enerjisi onu terk etti.

"Kızlarını geri getirebileceğimi söylemedim," dedi kulağının dibinde. "Seni kızlarına götürebileceğimi söyledim."

Bunu o söylemişti. Başını hafifçe salladı, dinlediğini belirtmek için küçük bir hareket yaptı.

"Peki sen yapabilir misin?"

Adamın onu tutuşu yavaşça biraz gevşedi ama kadın hareket etmedi. Çok yorgundu.

"Lütfen..." Sesindeki zayıf ve ağlamaklı tınıdan nefret ediyordu. "Oyun oynama. Ya yaparsın ya da yapamazsın. Eğer ... o zaman evet, ne istersen yaparım."

Tutuşu biraz sıkılaştı, neredeyse refleksif bir hareket gibi. "Talebimi kabul edecek, eşim olmak için buradan ayrılacak mısınız?"

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Tanrı onu neden istediğini biliyordu... Tanrı aşkına, yetişkin çocukları vardı... ama umurunda değildi. Çocuklarına geri dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Eğer beni kızlarıma geri götürebilirsen, zaman evet," diye fısıldadı. "Senin eşin olmayı kabul ediyorum."

Göğsünden çıkan zafer ve onay dolu derin bir gümbürtü kızın sırtına doğru titreşti ve onu kendi etrafında döndürecek kadar serbest bıraktı. Artık onu hapsetmiyordu, gerçekte ne kadar büyük olduğunu görebiliyordu. İçini bir ürperti kapladı, midesinde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Ben Fenriis K'Vass," dedi günah kadar seksi, derin sesiyle elini ona uzatırken. "Ben bir savaş komutanıyım, *Veral'vias*'a komuta ediyorum ve şimdi, eğer iddiamı kabul edersen, senin eşimim."

Kelimeler kulağa resmi geliyordu. Kendini ilk dansına çıkan bir genç kız gibi hissederek parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Amanda Kallson. Err... Beni kızlarımla yeniden bir araya getireceğinizi düşünerek talebinizi kabul ediyorum," diye cevap verdi, cevabının doğru olduğunu umarak.

Gülümsedi, bronz teninde parlak, beyaz dişleri hızla parladı. "Artık Amanda K'Vass," diye düzeltti ve onu kendine çekti.

Bu kadar yakın bir kucaklaşmayı beklemediği için kesildi.

"Rahatla," diye mırıldanarak kollarını ona doladı. "Kadınları zorlamak gibi bir alışkanlığım yok. Seni yatağıma götürdüğümde, inan bana, orada olmak isteyeceksin."

Adamın rahat özgüveni kızın sıçramasına neden oldu ama beline dolanan sert kolu onu daha da yaklaştırdı ve mırıldandı: "Gözlerini kapat. Bu şekilde atlamak senin için daha kolay olacak."

Tam ne demek istediğini soracaktı ki mavi bir baloncuk etraflarını sardı. Bir sonraki an yukarı doğru savruluyorlardı, çatısının yıkıntılarından geçip gökyüzüne yükseldiler. Korku dolu bir çığlık attı ve kendini ona sımsıkı yapıştırdı. Dünyası hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir renk ve sağır edici ses yığınınna dönüşürken gözlerini sıkıca kapattı.

Sonra öyle şiddetli bir sarsıntı oldu ki neredeyse uzaylının kollarından kopacaktı. Adam onu daha sıkı çekti, ta ki yanağı zırhının göğüs zırhına değene kadar. Sonunda bir patlama sesi duyuldu ve her şey sessizliğe gömüldü.

"Amanda mı?" Fenriis sordu. "Artık gözlerini açabilirsin..."

Etrafına bakınırken gözleri genişledi. Bir tür büyük bir hangardaydılar ve etrafları sarılmıştı. Sıçradı, şaşkınlık ciyaklamasını bastırdı. Devasa, iri yarı savaşçılar dört bir yanını sarmış, ona bakarken çok renkli gözlerinde ilgi vardı.

"Fenriis," diye fısıldadı. "Eşim derken sadece kendini kastettin, değil mi? Siz Latharların birden fazla evliliği falan yok, değil mi?"

Adam kıkırdadı, bu derin eğlence gümbürtüsü kadının kabul etmek istediğinden çok daha çekiciydi. "Var, ama bu günlerde çok nadir. Hayır, küçük dostum, endişelenmene gerek yok. Ben paylaşmam. Onları affetmelisin. Daha önce hiç dişi bir insan görmediler."

"O çok küçük..."

"Tamamen büyüdüğünü düşünüyorsun?" "Ben de bir tane istiyorum!"

Fenriis'in güvencesine rağmen ona yaklaştı ve iri adamlardan biri uzanıp sarı saçlarından bir tutam yakaladığında ciyakladı. Vahşi bir hırıltı duyuldu ve tekrar sıçradı, neredeyse saçlarını koparacaktı, çünkü bir tür uzaylı canavarın üzerine doğru geldiğini görmeyi umarak etrafında döndü.

Onun yerine Fenriis iri elini, saçlarını tutan uzaylı adamın bileğine dolamıştı. Fenriis'in yüzü öfke dolu bir hırıltıyla çarpılmıştı, kara gözleri o kadar soğuktu ki dehşet vericiydi.

"Bir daha *asla* eşime dokunma Danaar," diye tısladı ve Danaar saçlarını bırakana kadar ters ters baktı. Diğer adamın elini iterek uzaklaştırdı,

Fenriis onu kendi tarafına çekti ve karanlık bakışlarını etraflarındaki tüm erkeklere çevirdi. "O *benim*, anladın mı? Bu da demek oluyor ki ona gözle bakan her erkeğe meydan okumakla kalmayacağım, onu öldüreceğim. Bağırsaklarını deşerim... Yavaşça. Anladınız mı beni?"

"Evet, efendim!"

Cevap anında ve bağırarak geldi, tıpkı subaylarından gelen bir emre karşılık veren askerler gibi. Sesle sıçradı ve göğsü tekrar sıkıştı. Bu sefer zamanında yakalayamadığını biliyordu ve tekrar öksürmeye başladığında iki büklüm oldu.

"Draanth! Danaar, bizi yola çıkar," diye emrettiğini duydu Fenriis ve bir sonraki an kendini onun geniş göğsüne yaslanmış buldu. Garip, karanlık koridorlar Fenriis aceleyle geçerken bir bulanıklık geçip gitti ve o daha ne olduğunu anlamadan aydınlık bir odaya girdiler.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordu başka bir adam, Fenriis onu nazikçe yatağa yatırırken gölgelerin arasından çıkarak. Eğer çok kötü öksürüyor olmasaydı, onu görünce nefesi kesilirdi.

Her tarafı yara izleriyle kaplıydı. Yüzünün yan tarafından göğsüne ve açık ceketinin ortaya çıkardığı karın kaslarına kadar. Ona doğru uzanan elleri bile yara izleriyle doluydu. Fenriis bu kez adamı tehdit etmedi, ona bakarken yüzünde bir endişe maskesi vardı.

"Isan bizim şifacımız," dedi ona. "O seninle ilgilenecek. Önce şu öksürüğü iyileştir..."

sözünü kesti ama kadın ne demek istediğini anladı. Bir kaburgasını kırmadan ya da öksürürken ciğerlerinden birini patlatmadan önce. Derinlerde bir yerde bir sorun olduğunu biliyordu ama Doktor Chambers daha fazla teste değil dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Doktor Chambers şaşırtıcı derecede nazik elleriyle onu yatağın destekli kısmına yerleştirirken dikkatini yaralı şifacıya verdi.

Üzerinde ışıklar yanarken sert yüz hatları sert bir ifadeye büründü. Öksürükler arasında, röntgen filmiyle şematik çizim arasında bir şey gibi, üzerinde bir bedenin ana hatlarının oluşmasını hayretle izledi. Uzun zaman önce, çocukları olmadan önce bir mimarla çıkmıştı... Ofisinde buna benzer resimler vardı.

Öksürük nöbeti hafifledi ve yine bitkin bir halde arkasına yaslandı. Her seferinde daha kötüydü, sanki sahip olduğu tüm enerjiyi tüketiyordu. Onu korkutan da buydu. Enerji eksikliği. O izlerken, üstündeki resimde karanlık bir kütle oluştu. Bunun kötü bir şey olduğunu anlamak için şifacının yüzündeki sert ifadeye ihtiyacı yoktu.

"Şifacılarınız bunun bu kadar kötüleşmesine nasıl izin verdi?" diye sordu ve ona sert bir bakış fırlattı. "Burada üç tümör var. Ve çok kötüler. Öksürmene şaşmamalı. Bunu aylar önce tedavi etmeleri gerekirdi."

"Öyle mi?" diye sordu ama onları tam görebiliyordu. Bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyordu*.

"Evet. *Draanthing* aptalları," diye tısladı. "İskelet yapılarınıza da yayılmaya başladı."

Kalbi duracak gibi oldu. Tamam, bunu iliklerinde hissetmesi mantıklıydı çünkü gerçekten de iliklerindeydi. Ama haklı çıkmanın verdiği zafer kısa sürdü. O bile tümörlerin kemikler gibi başka yerlere yayılmasının kötü bir şey olduğunu biliyordu.

"Ne kadar zamanım var?" diye fısıldadı, Fenriis'e bakarken yüz ifadesi kederliydi. Kızlarını son bir kez görebilmesi için yeterli zaman olacak mıydı?

"Ne kadar sürecek?" Isan'ın alnı kırışırken, onun üzerinde havada asılı duran görüntüleri inceledi. "Yaklaşık üç hafta diyebilirim? Kıpırdamadan dur," diye emretti ve kolunun üst kısmına bir şey bastırdı. Düşünceleri bu kadar karmakarışıkken kolundaki acıyı neredeyse hiç hissetmedi ama göğsünün etrafında aylardır var olan baskı hafifledi.

Üç hafta. Vay anasını... Gözlerini kapattı, dünyası dibe vururken küçük bir panik iniltisi duydu. Tamam, ya hastalanacaktı ya bayılacaktı ya da ikisi birden olacaktı.

"Amanda? Amanda, iyi misin?" Fenriis bir anda yanındaydı ve ona doğru döndü, kollarını uzattığında kollarının rahatlığına gömüldü. Elbette uzaylıydı ama şu anda alabileceği her şeyi alırdı ve sarılmak sarılmaktı.

"Üç hafta..." diye devam etti, sesi gözyaşlarıyla gerilmişti. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama sadece üç hafta." Şaşkınlıkla ona baktı. "Kızlarımı daha önce görebilecek miyiz... onlara ulaşmak için zaman var mı?"

"Neyden önce?" Kaşlarını çatı, kafası karışmış görünüyordu.

"Üç haftam var," dedi ve uzaylı doktora doğru bir bakış fırlattı. Adamın ne dediğini duymamış mıydı? "Az önce dedi ki... neden gülüyorsun?"

Fenriis'in dudakları gülümsemeye başladığında gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben *ölüyorum*. Bu kadar acımasız olma!"

"İnsanlar..." Isan kuru bir şekilde yorum yaptı ve sonra Fenriis'e omuz silkti. "O senin eşin. Sen açıkla." Ve bununla birlikte, nefesinin altından homurdanarak spot ışıklarının ötesindeki gölgelerde bir yere doğru uzaklaştı. Bir kapı sesi tekrar yalnız kaldıklarını gösterdi.

"Neyi açıklayayım?" Fenriis'e döndü ama onu yüzünde küçük bir gülümsemeyle yakaladı. "Neyi kaçırıyorum?"

"Ölmüyorsun, küçüğüm." Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. Koyu renk gözleri, sanki saçlarından büyülenmiş gibi hareket eden bukleye takıldı ve sonra tekrar onunkilere baktı. "Isan seni *iyileştirmenin* üç hafta süreceğini söylemişti."

Ona gözlerini kırptırdı, kelimeleri algılaması biraz zaman aldı. "Beni iyileştirmek mi? Tümörlerim olduğunu ve yayıldıklarını söyledi..."

FENRIIS onun şaşkın bakışları karşısında gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Belki de tüm insanlar böyleydi ama nedense onu son derece sevimli buluyordu. Koruma ihtiyacı geniş göğsünün ortasında kabardı ve tek yapmak istediği onu daha yakına sürüklemek ve kendisine yaslamaktı. Onu daha büyük bedeniyle korumak.

"Evet," dedi, sesindeki sertliği uzak tutmaya çalışarak. Tanrım, nasıl görüldüğünün farkında değil miydi, kocaman gözleri ve yumuşak kıvrımlarıyla? Ve dudakları... tek yapmak istediği başını eğip onları kendi dudakları olarak görmektir. "Ve bizim tıbbımız sizinkinden çok daha gelişmiş. Eğer Isan seni iyileştirebileceğini söylüyorsa, iyileştirebilir."

"Yapabilir mi?" Gözleri umutla doldu, eli bileğinin etrafında kıvrıldı, adam saçlarına dokundu, soluk bir tutam parmağına dolandı. O kadar yumuşak ve narindi ki... Daha önce hiç bu renkte saç görmemişti. Çok solgundu, altın ve gümüş benekleri vardı, sanki güneş ışığı ve ay ışığı bir araya gelmiş gibiydi. Kollarındaki kadının güzelliğinin eline su dökemeyecek kadar değerli metaller.

Kükreyen ve onu ele geçirmeye çalışan vücudunun temel ihtiyaçlarını acımasızca görmezden gelerek başını salladı.

"Yapabilir. Kızınızın eşi Lord Şifacı Laarn'ın yanında, Isan imparatorluktaki en nitelikli şifacılardan biridir," dedi biraz da gururla Isan gençti ama vahşi bir savaşçıydı ve aynı zamanda kuzeniydi.

"Bu Laarn. O... ona karşı iyi mi? Jess'e karşı?" Gözleri kızıyla ilgili bu bilgi kırıntısıyla parladı ve eli sıkılaştı.

Fenriis başını salladı. "Görünüşe göre ona aşık olmuş. Çiftleşme izleri var..." o başını salladı kendi bileklerine doğru, ani bir

Kendi teninde de aynı izlerin oluşmasını arzuluyordu. "Bu da tanrıların onların birlikteliğini kutsadığı anlamına geliyor."

Kendini orada kesti. Saray dışından pek *kimse* Lord Şifacı'nın narin insan hanımıyla olan birlikteliğinin sadece çiftleşme işaretleriyle değil, bir çocukla da kutsandığını bilmiyordu. Eğer bu ortaya çıkarsa, kaos yaşanırdı. Çocuk sahibi olma ihtimali... bunu yapabilecek her erkek kendi dışisine sahip olmak için oraya koşardı.

*Aynen senin yaptığın gibi, kafasının arkasındaki küçük bir ses ona hatırlattı. Fırsatı gördün ve değerlendirdin. Şimdi bu **senin**. Öyleyse ona sahip çık! Senin eşin olmayı çoktan kabul etti.*

"O zaman senin tanrıların... belli ki benimkilerden daha fazla... dikkat ediyor," dedi ve adamın dikkatini tekrar kendisine çekti. Yorgundu, göz kapakları sık sık düşüyordu ama ona bakmaya devam etmek için göz kapaklarını açıyordu. Yine de, sıcak kahverengi gözleri odaklanmamış olduğundan, gerçekten onunla birlikte olmadığını söyleyebilirdi.

"Uyu Amanda," diye emretti usulca, onu nazikçe kollarının arasına alarak. "Burada güvendesin."

Bununla birlikte revirden çıktı. Isan'ın ona verdiği iğne bir teşhis çipinin yanı sıra onu iyileştirmeye başlayacak bir ilaç da içeriyordu. Monitörlerde aktif olduğunu görmüştü. Geminin neresinde olursa olsun, durumu hakkındaki bilgileri revirdeki Isan'a iletecekti.

Yani orada kalması için bir neden yoktu ve ayrıca onu yatağına yatırmayı gerçekten istiyordu. Dinlenmek için. Başka bir şey için değil. Henüz değil. İlişkilerinin bu yönünü başlatması için ne fiziksel ne de duygusal olarak hazır değildi. Ama onu kendi yatağında, kendi kokusuyla çevrili bir şekilde uyutarak kendisine alıştırmaya başlayabilirdi.

Ona karşı güvenle kıvrılması, kollarını boynuna dolaması ve yumuşak nefesinin boynunun yan taraflarında dolaşması, onu besliyordu.

erkek egosu. Onun kollarında kolayca yarı uykuya dalması, savunmasız olduğu zamanlarda kendisini koruması için ona güvendiğini gösteriyordu. Bu baş döndürücü bir duyguydu. Kızın kendisine doğru bastırılmış minik formunun yumuşaklığını düşünmemek için kendini zor tuttu ve şu anda zırhını giydiği için mutluydu. Eğer sadece deri giysiler içinde olsaydı ve kız ona doğru bastırılmış olsaydı... onun yumuşak tenini kendi teninde hissetseydi. Titrirdi. Belki şanslıysa, kollarında uyuyacak kadar ona güvenirdi. Koruyucu bir şekilde sarılırdı. Ten tene.

Onu bulduğundan beri yarı sert olan siki pantolonunun içinde canlanırken bir iniltiyi bastırdı. Mühendisleriyle yeni bir zırh tasarımı hakkında konuşması gerekecekti. Böyle bir durumda bırakın koşmayı, zıplamayı ya da ihtiyacı olan başka bir şeyi, düzgün yürüebilmesinin bile imkânı yoktu.

Al onu o zaman, küçük ses yine baştan çıkardı. İhtiyacı sisteminden çıkar yoksa odağın bölünecek. İyi bir savaş komutanının odağı asla bölünmez.

Koridorda bir sonraki sola dönerken ayartıcı sesi duymazdan geldi. Kovuklarındaki iki savaş robotu kırmızı gözleriyle onu takip ediyordu. Olması gerektiği gibi. Geminin bu bölümü tüm kıdemli savaşçıların kamaralarını , bu yüzden güvenlik yüksekti. Burada korunacaktı. Ona dokunmaya çalıştığı için Danaar'ın elini neredeyse koparacak olmasına rağmen adamlarına güveniyordu. Hepsi onu korumak için canlarını verirdi.

Varlığını fark eden kamarasının kapıları onlar yaklaşıp yaklaşmaz açıldı ve içeri girdi. Bir savaş komutanına yakışır şekilde genişti. İlk odanın duvarları kişisel silahlarıyla doluydu. Burası onun rahatladığı yerdi, kişisel alanıydı. Uzun, alçak kanepeler ve boş zamanlarında incelemekten hoşlandığı eski savaşçıların metinleriyle dolu veri-pad raflarının bulunduğu küçük masalar vardı.

Amanda okumayı sever miydi? Dış odalardan geçip yatak odasına girerken merak etti. Seyrek ve faydacıydı, büyük yatak tavanın yarısına kadar uzanan geniş pencere pervazının altına itilmişti.

Yatak aslında odanın diğer tarafındaydı ama uyurken başının üzerindeki yıldızları görmeyi tercih ettiği için yatağın yerini değiştirmişti. Bu ona kendi gezegeninin çöl kumlarında geçen çocukluğunu hatırlatmıştı. Hem manzaraya hem de kollarındaki yeni küçük eşine uyanmak için sabırsızlanıyordu.

Gelecekte alacağı zevkin düşüncesiyle ürperen adam, onu nazıkçe yatağına yatırdı. Uykusunda mırıldandı ve sonra yumuşak örtülere doğru sokuldu. Dudaklarının yumuşak dudak büküşü tekrar dikkatini çekti ve onun dudaklarına olma isteğine direnmek zorunda kaldı. Ama... bunu ilk kez kız uyanırken ve onu öpebildiğinde yapmak .

Zihnini bu tür düşüncelerden uzaklaştırarak yumuşak ayakkabılarını çıkardı ve donup kaldı, büyülenmişti. Ayak tırnakları yumuşak bir pembeye boyanmış olan kızın ayakları küçük ve mükemmel biçimliydi. Onlara dokunduğunda inledi ve onu inciteceğinden endişelenerek geri çekilmek üzereydi ki, başını kaldırdığında onun uykudan kararmış gözlerle kendisine baktığını gördü. Aslında uyanık olmadığını fark etti. Dokunuşu onu gözlerini açacak kadar uyandırmıştı ama hepsi bu kadardı.

"Hoşuna gitti mi ?" diye mırıldandı, onu daha fazla uyandırmamak için sesi olabildiğince yumuşaktı. Küçük kız başını salladı, büyük elini ayağının etrafına doladığında minik parmakları zevkle yayıldı.

"Güzel," diye fısıldadı, sözcükleri biraz geveleyerek. Isan ona her ne verdiyse belli ki onu çok rahatlatmıştı. "Daha fazla yap."

Böylece K'Vass'ın savaş komutanı ve kara kumların korkulan savaşçısı Fenriis, kendini yatağının kenarında otururken buldu.

İnsan dışının minik ayaklarını kucağına alıp nazikçe ovaladı. Cildi o kadar yumuşaktı ki hayret etti ve ayakları o kadar narindi ki içindeki kemikleri hissetti. En azından onu zedeleyebileceğini ve en kötü ihtimalle o narin kemiklerden birini kırabileceğini bildiği için gücünü ölçülü kullanmak zorundaydı.

Başparmağını altındaki yumuşak kemerin üzerinde gezdirirken başını yastıklara inledi. Yumuşak zevk sesleri onun tahrik olmasını yeniden hızlandırdı ve yardım edemedi ama bu sesleri çıkardığını hayal etti, onun üzerinde dururken, onu sahiplenirken taşaklarının derinliklerinde onun hoş yumuşaklığına gömüldü.

Bu hissi bastırdı, vücudundaki ilaçlar ve dokunuşu sihrini gösterip tekrar uykuya dalana kadar ayaklarını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Bir süre daha ayaklarını tuttu, onu yatırıp odadan zorlamadan önce uyumasını izledi.

Küçük eşine verdiği sözü tutmak istiyorsa yapması gereken pek çok plan vardı.

"**A** Bu konuda sözünüzü tutacağınızı nereden bileceğiz?"
Fenriis iç çekişini bastırdı ve dişlerini sıktı.

Konferans salonunda karşısında "oturan" Dünya generalinden talepte . Üstün teknolojinin büyüğü sayesinde General Hopkins aslında orada değildi, sadece holografik bir yansıması vardı. Bunun yerine, kendi gemisinde güvenli bir şekilde oturuyor ve *Veral'vias'ın* iskele pruvasının biraz açığında konumunu koruyordu. En azından güvende olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu ki bu da aşırı güven ve kibirden fazlasıyla nasibini almasına neden olmuştu.

"Çünkü söz verdim ve bir savaş komutanının sözü tüm imparatorlukta geçerlidir," diye cevap verdi. Hopkins'in bir ahmak olduğu kanaatine hızla varmıştı. Daha da kötüsü, kendi ordusunun var olan en iyi ordu olduğunu düşünen dar görüşlü bir .

Hopkins kaşlarını çatı. "Ah, evet... ama siz ne düşünürseniz düşünün, Dünya imparatorluğunuzun bir parçası *değil*."

Fenriis yanında oturan Danaar'ın başladığını gördü ve başını hafifçe salladı. Danaar, mükemmel bir kıdemli savaşçı ve savaş alanındaki en iyi varlıklarından biri olmasına rağmen, bu tür hassas müzakereler için biraz fazla açık sözlü ve uzlaşmazdı.

Aslında Fenriis, imparatorun açılış görüşmelerini neden kendisine emanet ettiğinden pek emin değildi. Kendisi bir diplomat değildi. O bir çöl savaşçısıydı, bir yok ediciye komuta etmek için düşünebileceğinden çok daha yükseğe çıkmış biriydi.

Ama bu onu buraya, küçük Amanda'sını bulmaya getirmişti ve bunun için minnettardı. Burada oturup saçmalıkları dinlemek zorunda kalsa bile.

"Dünya şu anda imparatorluğun koruması altında-"

Hopkins küçümseyici bir hareketle onun sözünü kesti. "Evet, bunu birkaç kez söylediniz. Kadınlarımızda gözünüz olduğu için bizi 'korumanız altına' almanız çok uygun. Öyle değil mi?"

Bu erkek tam bir salaktı. Fenriis ağzındaki baklayı çıkardı ve Hopkins'e seviyeli bir şekilde baktı ama insan daha bitirmemişti.

"Aslında, Lathar'dan başka türlerle de görüşmenin çıkarımıza olacağını düşünüyorum. Onların çıkarları bizimkilerle daha uyumlu olabilir," diye düşündü ve Fenriis'in insanın kendisini zeki gösterdiğini sandığı bir hareketle çenesini ovuşturdu. Ama öyle olmadı. Sadece onu olduğu gibi aptal gösteriyordu.

"Gerçekten mi?" Bunun üzerine Fenriis inanmazlığını tutamadı. "Cidden korunmak için başka birine yaklaşmak mı istiyorsun? Biz aynı lanet türdeniz, seni kibirli, kendini beğenmiş aptal!"

"Hayır," Hopkins bir *Kinorris* yutmuş gibi görünüyordu - Lathar Prime'ın bazı bölgelerine musallat olan sarı ve siyah zehirli böcekler - yüz ifadesi karamsardı. "*Biz insanız. Siz Lathar'sınız.* Biz aynı değiliz."

"Pekala, o zaman sorun yok." Fenriis sandalyesine geri oturdu, bakışları keskin bir şekilde insan generale bakıyordu. "Diğer türleri ve onlardan ne beklemeniz gerektiğini sıralayayım mı?"

Fenriis onları başladığında masanın etrafındaki diğer savaşçıların yüzleri asıldı. "Ovverta ile başlamalıyız. Şunlar

Draanthic'ler avlanmayı severler. Gezegenlerin düşmesine neden olurlar ve bir gezegendeki her türü ederler. Onlarla bir sorunları olduğu ya da gezegeni istedikleri için değil. Yemek için avlandıklarından bile değil. Hayır, bunu *eğlence* için yapıyorlar. Diğer türleri yok ediyorlar çünkü bu onları eğlendiriyor."

Danaar konuşurken omuzları gerilmişti, bu yüzden ekledi. "Ama hayır, yardım için Ovverta'ya yaklaşamazsınız çünkü onlar yanlış türleri yok etmeye çalıştılar ve neredeyse yok ediliyorlardı. Evrenin en uç noktalarına kadar kovalandılar ve şimdi bile biri yüzünü gösterirse ölene kadar avlanıyorlar."

Hopkins gözlerini kırıştırdı. "Bunu onlara kim yaptı? Hangi türleri yok etmeye çalıştılar?"

Fenriis sırtıttı ama ifadesinde mizah yoktu. "Biz."

Masanın etrafındaki insanlar şaşkınlıkla irkildiler ama o, onların tepkisi karşısındaki eğlencesini gizleyerek devam etti. "Bir de Krin var. Kapsüllerde doğarlar ve genellikle en uzun Latharian savaşçısından daha uzundurlar. Muazzam derecede güçlü ve kuvvetli. Ve sapkınlıkları ne biliyor musunuz?"

İnsanlar başlarını salladı, gözleri hayalet hikâyeleri anlatılan küçük çocuklar gibi kocaman açılmıştı.

Danaar sert bir sesle, "Diğer türleri yemeyi seviyorlar," diye ekledi. Tüm dikkatler büyük kıdemli savaşçıya çevrildi. "Bir keresinde onların saldırılarından birine maruz kalan bir koloniyi temizlemek zorunda kalmıştım. Onlar için bir *partiydi*," diye hırladı. "Toplu halde gelmişler ve kolonistleri esir almışlardı. Çoğu ölmüştü, boş bedenleri yiyecek paketleri gibi bir kenara atılmıştı, ama bazıları hâlâ hayattaydı... zar zor. Hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları parçaları eksik olan varlıkların kırık dökük kalıntıları."

Hopkins'in yanındaki amiral hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Yani... bu Krin onları yediğinde *hayattalar* mıydı?"

Fenriis acımasızca başını salladı. "Krin çığlıkların ve acının ete lezzet kattığını söylüyor. Yiyeceklerini keserken, hatta yaşam için gerekli organları ve sistemleri yutarken bile onları canlı tutmanın yollarını geliştirdiler. Diğer türleri hayatta tutma konusunda tam bir uzman haline geldiler. Eğer bu *draantikler* Dünya'yı bulsaydı, tarihteki en büyük açık büfe olurdu."

"anasını. Savunmamızı güçlendirmeliyiz."

Danaar omuz silkti. "Sana bir faydası olmaz. Gittiğim koloni mi? Bizimkilerden biriydi."

"Dikkat etmemiz gerekenler sadece bunlar mı?" Başka bir insan cesaretini toplayıp, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak sordu. Çoğu yaşlı erkeklerdi ve Fenriis onların savaş alanında nasıl etkili komutanlık yapabileceklerini anlayamıyordu. Adamlarına ilham vermeleri gerektiğinde ne olacaktı? Bu kadar yaşlı erkekler bırakın silahı, kendi kalemlerini bile zor kaldırırlardı.

"Hayır," diye açıkça belirtti. "Seratovyalıları unutmayalım. Şekil değiştirenler," diye ekledi onların boş bakışları karşısında. "Biri şekil değiştirip kan arzusuyla dolu bir öldürme çılgınlığına girişene kadar aranızda olduklarını bile bilmezsiniz. Neyse ki kendi sistemlerinin dışına pek çıkmıyorlar. Sonra... Krynassis'ler var. Onlar da en az bizim kadar yetenekli bir kertenkele ırkı. Eğer bir kovan kraliçesi gezegenlerinizi beğenirse?" Omuz silkti ve ellerini açtı. "Diyelim ki Krin ya da Ovverta'nın aksine cömertler. Savaşçıları sizi yok etmeye başlamadan önce yüzeyi boşaltmanız için size muhtemelen on iki saat verirdi."

"On iki saat... Bu..." diye kekeledi yaşlı adam.

"Yani ne demek istiyorsunuz?" diye araya girdi şimdiye kadar sessiz kalan bir kadın. "Size *ihtiyacımız* var."

Şık bir takım elbise giymiş olan bu kadın, grupta asker olmayan tek temsilciydi. Fenriis kendisine verilen notlara bir göz attı. Madison Cole, Terra ve kolonilerinin başkan yardımcısı. Eğer yapılarını doğru anladiysa, imparatorluklarındaki en güçlü ikinci insandı. Başkan Halland'ın "tahtının" varisi.

Onu ilgiyle inceledi. Erkekler kadar uzun değildi ama kesinlikle Amanda'dan daha uzundu, giysileri neredeyse kendi başına bir üniforma gibiydi, sert kesimi altındaki kadınsı formu ima ediyordu. Açık renkli saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve zeki mavi gözleri onu dikkatle inceliyordu. Dudaklarının kıvrılması, tıpkı onun kendisini değerlendirdiği gibi, onun da kendisini değerlendirdiğini bildiğini gösteriyordu.

"Açıkça söylemek gerekirse, evet." Başını salladı. "Aslında aynı soydan geldiğimiz göz önüne alındığında, insan ırkının hayatta kalmasını sağlamakta çıkarlarımız var." *Sadece henüz ne kadar olduğunu bilmiyorlar.* "Öyle ki imparatorumuz Daaynal K'Saan kişisel korumasını sizin türünüze kadar genişletti."

Madison gülümseyerek, "Evet," dedi. "Hadi bunun hakkında konuşalım. Bu aslında ne *anlama geliyor?* Sentinel Beş'ten aldığınız kadınları ve diğer ırklarla olan etkileşimlerinize ilgili bazı geçmişinizi biliyoruz. Yani kadınları çalma alışkanlığınız..."

Draanth. Bu konuya burada girmek istememişti. Bu Daaynal'ın cevaplaması gereken üst düzey bir meseleydi.

"Bir ırk olarak, evet, daha önce üreme sorunlarımızı diğer türlerin uyumlu dişilerini kaçırarak hafifletmeye çalışmıştık," diye dikkatle başladı. "Ama bu uygulama sona erdi."

İnsanlar hakkında bir şeyler duyulur duyulmaz durmuştu.

Madison başını yana eğdi. "Peki neden?"

"Sen," diye araya girdi Danaar, derin gürültüsü dışının dikkatini ona yöneltmesine neden oldu. İri savaşçının yapamadığı şey

Gözlerini ondan ayıramadığı belliydi. Giriş yaptığından beri ona bakıyordu, holografik formu tam karşısındaydı.

"Ben mi?" Dişinin dudakları büzüldü ve Fenriis tüm adamlarının ısırarak çıkardığı iniltiyi duyar gibi oldu. Bir dişiye de dahil etmek akıllıca bir taktikti. Kıdemli savaşçıların dikkatinin dağılmasını sağlıyordu. Ama onun değil. Terran kadını ne kadar çekici olsa da... onun Amanda'sı vardı. Bugünlerde zevkleri küçük ve narin olanlardan yanaydı.

"Evet..." Danaar'ın sesi sertti. "Artık sadece insan dişileri istiyoruz... ve imparator hepinizin onun koruması altında olduğunuzu söylüyor. Bu yüzden iyi davranmalıyız. O zaman gelip size kur yapmamıza izin verilebilir."

Danaar'ın sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı. Sanki Danaar ikisinden bahsediyormuş gibi doğrudan konuşmuştu. Sonra biraz güldü, sesi o kadar yüksek ve narindi ki hipnotize ediciydi.

"Hadi ama, tek bir adam bu kadar güce sahip olamaz, değil mi?"

"Daaynal K'Saan savaşçı bir imparator," dedi Fenriis kesin bir ifadeyle. "O bir

Ayrıca suikastçılığın kariyerinde ilerlemek için uygun bir seçenek olduğu bir toplumda doğmuş bir imparator. Söylentilere göre ilk suikastçi ekibini dokuz yaşındayken öldürmüştü... ve tahtını benim ömrümden daha uzun süre korumuştü."

Dudaklarını büzdü, etkilenmiş görünüyordu ama hemen toparlandı. "Tamam. Demek ki toplu halde inip bizi toplamaya başlamayacaksınız. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Stanton'daki olay hakkında bana ne söyleyebilirsiniz? Yerdeki savaşçıların ve mülk tahribatı hakkında raporlarımız var. Üç kadın kayıp olarak listelendi: Jacqueline Wright, Amanda Kallson ve Elizabeth Kallson."

Fenriis durakladı. Burada yalan söyleyemezdi çünkü eğer söylerse ve yalanı ortaya çıkarsa, daha görüşmeler başlamadan anlaşma şansı suya düşebilirdi. Ayrıca, Amanda'nın gemisindeki varlığını nasıl açıklayacaktı? Onu .

onu ondan almalarına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bu gerçekleşmeden önce tüm lanet sistemi yakıp kül ederdi.

"Yüzeyde Terran olmayan bir varlığın olabileceğine dair istihbarat aldık, bu yüzden kontrol etmesi için uzman bir ekip gönderdik."

Şurada. Yalan söylemiyordu, gerçekten. Xaandryn bir suikastçıydı ve o da bir savaş komutanıydı... hayal gücünün herhangi bir uzantısı olarak normal savaşçılar değillerdi.

"Bölgede tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan üç kadın bulundu. Tedavi için çıkarıldılar-"

"Kadınlarımızdan bazılarını mı kaçırdınız?" Hopkins ayağa fırladı, sesi öfke doluydu. "Bu çok saçma! Onları derhal iade edeceksiniz!"

"General!" Madison'ın sesi havayı bir kırbaç gibi yararken, Hopkins'e yönelttiği bakışlar da onu kesiyordu. Erkek oturduğunda, dikkatini Fenriis'e geri verdi, bakışları beklenti içindeydi. "Savaş Komutanı?"

Başını salladı, onun duruşundan ve nezaketinden etkilenmişti. Rütbesini bile doğru söylemişti. "Ne yazık ki, öngörülebilir gelecekte hiçbirini geri göndermeyeceğiz. Kadınlardan ikisi Lathar Prime'daki şifahanemize gönderildi çünkü onları gemide tedavi edecek imkânlarımız yok."

Cevap olarak yumuşak bir gülümseme verdi. "Tamamen anlaşılabilir. İhtiyaç duydukları anda onları kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Peki ya üçüncü dişi?"

"Amanda Kallson da iade edilmeyecek." Onun eski adını söylemek bile sesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Eşim olmayı kabul ettiği için artık Amanda K'Vass."

BİR KEZ OLSUN, Amanda ciğerleri kendi kendine vücudundan çıkmaya çalışıyormuş gibi hissettiren bir öksürük nöbetiyle uyanmadı. Bunun yerine dudaklarından sessiz bir mırıltı döküldü ve uykulu kozasının içinde sıcak ve rahat bir şekilde gerindi. Uyandığında acı çekmemesi o kadar nadirdi ki, bu hissin tadını bir süre daha çıkarmak istedi.

Ama duş sesi onun rahat ve küçük hayalini bozdu ve kaşlarını çatı. Kendisi küçük banyosunda duş alırken, Roger nadiren evde kalırdı...

Anlaşıldı.

Dünün anıları onu yakaladığında gözleri birden açıldı. Roger evlenme teklif etmiş, bir pislik gibi davranmış ve reddedilmişti... Onu gemisine götüren büyük, seksi uzaylı. Fenriis.

Etrafını incelerken gözleri daha da açıldı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük , yumuşak, sıcak battaniyelere rahatça sarılmıştı, o kadar rahattı ki tekrar içine sokulma isteği duydu. Çabucak, altına bakmak için kenarı çekti. Hâlâ giyinikti. Belli ki birisi onu bir ara yatağa yatırmış ama o yatağın dışındayken kıyafetlerini çıkarmayı ihmal etmemişti. İyi olmuş. Bilinci yerinde değilken birinin ona bakması fikri... ürperdi ve bu iyi bir şey değildi.

Akan duşun sesi tekrar dikkatini çekti ve etrafına bakındı. Ana kapıyı fark etmek kolaydı, kapıdan görünen manzara ona bir yaşam alanı sunuyordu, bu yüzden dikkati sağındaki kapıya yöneldi. Su sesi içeriden geliyordu.

Temkinli bir şekilde, olabildiğince sessizce yataktan kaydı. Burada silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden yatağın yanındaki yerden ayakkabılarından birini aldı. Birisi onları ayağından çıkarmış ve bulabileceği bir yere düzgünce yerleştirmişti.

Elbette, bir bale dairesi dünyadaki en korkunç şey değildi ama şu anda alabileceği her şeyi alırdı.

Ayakkabıyı elinde sıkıca tutarak kapıya doğru süzüldü. Halı derin ve çıplak ayak parmaklarına pelüş gibi geliyordu, bu yüzden yaklaşırken adımları sessizdi. Fenriis'in eşi olmayı kabul etmişti, bu yüzden buranın *onun* odası olması mantıklıydı. Danaar onun saçına dokunmaya çalıştığında verdiği tepkiye bakılırsa, başka bir erkeğin buraya girmesine izin vereceğinden şüpheliydi. Özellikle de o uyurken.

Bu da muhtemelen Fenriis'in duşta olduğu anlamına geliyordu.

Duştaki iri uzaylıyı düşündükçe dudağını ısırđı. Lathar'ın geri kalanı gibi iri yapılıydı, karanlık, seksi bakışları onu ürpertiyor ve kadın olarak doğduğu için yaratılışına şükretmek istiyordu... ama onu sadece bazılarının giydiği ağır zırhın içinde görmüştü.

O da diğerleri gibi parçalanacak mıydı? Tüm yaraları olan doktor ya da saçlarına dokunmaya çalışan savaşçı Danaar gibi mi? Karnında kelebekler uçuşurken bunu hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Bu yüzden kendine saygısı olan her kırmızı kanlı kadının yapacağı tek şeyi yaptı.

Kapının kenarına kadar sokuldu ve etrafı gözetledi.

Duştaki Fenriis'ti. Gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi ve sonra dudağını ısırarak sesin akan suyun altında boğulmuş olmasını umdu. Banyo hem tanıdıktı hem de değildi; fayans kaplı duvarları, makyaj üniteleri ve tuvalet olması gereken bir yer vardı. Galakside bunun için çok fazla tasarım varmış gibi görünüyordu...

Ama bunların hiçbirini dikkatini çekmedi. Bunların hepsi köşede duran ve çıplak teninden sular akan adam içindi. Duş kabini yoktu, bütün oda

ıslak bir odaydı. Fenriis sırtı ona dönük, elleri altıgen fayansların üzerinde, başı suyun altında .

Bakışları adamın vücudunda gezinirken küçük bir iniltiyi bastırdı. Kafatasına yapışmış saçlarından, güçlü boynunun arkasından geniş omuzlarına kadar. Sırtı kaslarla kaplıydı, keskin bir şekilde oyulmuştu ve eski bir erkek arkadaşından vücut geliştirme hakkında yeterince şey biliyordu, bu tür bir kas inşa etmek için çok çalışmak gerektiğini biliyordu. *Hem de çok.* Dudağını ısırarak dikkatinin dar bir bele ve zayıf kalçalara kaymasına izin verdi. Ama kalçası... Tanrım, kalçalarını birbirine bastırdı. Kıçı son derece kavranabilirdi, ona doğru güçlenirken kavranmak için yalvarıyordu.

Tanrı aşkına kızım, topla kendini, dedi kendi kendine sertçe. Roger'la nişanlı sayılacağın yerde, herkes senin yıllardır onunla olmadığını düşünürdü.

Erkeksi Latharian savaşçısına baktıkça, hoppa, ana kuzusu eski sevgilisinin düşünceleri aklından uçup gitti. İçinden bir ses onunla seksin *asla* unutulmayacağını söylüyordu. Muhtemelen çığlık atmaya bile değer olabilirdi ve o çığlık atan biri değildi.

Kadın kaslı bacaklarına hayranlıkla bakarken adam döndü ve kadın yine dudağını ısırdı. Çok sertti.

Lanet olsun, ön taraftan manzara daha da güzeldi. Tahmin gibi, adam da diğerleri kadar kaslıydı; geniş göğsü ve karın kasları ağzının suyunu akıtma tehlikesi taşıyordu. Ama bakışları aşağıya kayınca ve adamın elindeki kocaman siki görünce beyni durdu.

Eli hareket etti ve kızın gözleri büyüdü. O değildi...

Oh lanet olsun. Öyleydi!

H

küçük dişi onu izliyordu.

Fenriis yapmamalıydı. Yapmaması gerektiğini *biliyordu* ama Amanda'nın onu izlediğini bilmek çok fazla baştan çıkarıcıydı.

Uyandığı anda anlamıştı, keskin kulakları onun uykulu mırıltılarını kolayca algılayabiliyordu. Onun bu kadar erken uyanmasını beklemiyordu. Isan ona verdiği şeyle saatlerce uyuyabileceğini ve bunun en iyisi olduğunu söylemişti. Vücudunun kendini iyileştirmeye başlaması için bu uykuya çok ihtiyacı vardı.

Onun iyileşmeye ihtiyacı olduğunu düşününce kalbi sıkıştı. Isan insanlarla yaptığı toplantıdan sonra ona ne kadar hasta olduğunu, Dünya şifacılarının ne kadar beceriksiz olduğunu söylemişti. Onu bulamadan ölmüş olabileceği ihtimali, var olduğunu hiç fark etmediği seviyelerde onu korkutuyordu.

Yine de yatak örtülerinin kucağından kapıya doğru kayarken çıkardığı ses tüm dikkatini çekmişti. Ve kapıya ulaştığındaki küçük nefes alış veriş. Onu gördü. Kahretsin... Onu yatağında düşününce zaten sertleşmemiş olsaydı, bu küçük sesle sertleşirdi. Tamamen kadınsı ve huşu dolu bu ses, erkek egosunu daha önce hiç hissetmediği kadar besliyordu.

Antrenmandan kalan teri çoktan yıkamıştı, bu yüzden bir süre hareketsiz kaldı. Su vücudunun üzerinde çağlarken onun doyasıya bakmasına izin verdi. Onun kendisine bakması *hoşuna* gidiyordu, vücudu sanki sadece bakışlarıyla değil de gerçekten dokunuyormuş gibi canlıydı.

Arkasını dönüp fayanslara yaslanma isteğine karşı koyamamıştı, su vücudunun üzerinde oynaşırken siki elindeydi. Zinde, kaslı ve erkeksiydi... hayatının baharında bir erkekti.

Gözlerini kapalı tuttu, hızla sevmeye başladığı o küçük soluklardan birini daha verirken ve sert uzunluğu boyunca okşarken tatmin olmuş bir gülümsemeyi geri ısırdı. Boğazından kaba bir hırıltı yükseldi, çünkü onun narin küçük elinin onun etrafında olduğunu hayal etti. Onu kavradığını. Onu okşuyordu.

Zevk onun içinde yükseldi, anlık ve neredeyse her şeyi tüketen. Bunu istiyordu. Onun elini üzerinde istiyordu... bundan daha fazlasını. Onun kendisini istemesini istiyordu. Onun yatağına gelmek *istemesini* istiyordu, sadece bir anlaşma yaptıkları için değil. Kendi arzusu yüzünden orada olmak istemesini *istiyordu*. Ve tanrılar adına, bunu gerçekleştirecekti.

Bu yüzden okşadı, onun dokunuşunu hayal etti, boğmaya çalıştığı küçük nefesleri açgözlülükle dinledi. Gözlerini açarsa ne yapacaktı? miydi? Saklanıp onu kendini tatmin ederken görmemiş gibi mi davranacaktı? Yoksa yerinde durup onu cesaretle izleyecek miydi?

... Acaba yanına gidip ona kendisi dokunur muydu?

Bu düşünce onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti, eli sikinin üzerinde daha hızlı hareket ederken boğazının arkasından sert bir çığlık geldi. Artık mesele onun izlemesi değildi, her ne kadar bu onu hayal edebileceğinden daha fazla tahrik etse de. Kafasında dolaşan fantezilerle ilgiliydi. Sonunda bir erkeğe sahip olacağı fikri

Sevip besleyeceği, koruyup kollayacağı bir dişi. Dokunmak ve sevişmek için.

Kadının yatağının üzerine yayılmış, çıplak ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle görüntüsü zihnini doldurdu. İstemesine rağmen onu soymamıştı... *umutsuzca* istemesine rağmen, bu yüzden çirkin dünyalı kıyafetlerinin altında nasıl göründüğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kadın kıvrımlı ve yumuşaktı ve onun da çok iyi bir hayal gücü vardı.

Yumuşak, kremsi bir teni olacağına karar verdi ve savaşta yıpranmış ellerini üzerinde gezdirirken . Baştan çıkarıcı ve kadınsı bir kokusu olacaktı, adını koyamadığu çiçeklerin ve sadece ona ait olan o eşsiz, narin kokunun. Adam onu altına çekerken nefes nefese kalır ve alt dudağını ısırırdı, adam aralarına yerleşirken kremsi kalçaları ayrılırdı.

Zevki arttıkça gözlerini açmaktan kendini alamadı, sert ve hızlı bir şekilde boşalıırken bakışlarını onunla kilitledi. Yumruğu hızla hareket ediyor, sikinin başı hızlı vuruşlar arasında ona parlıyordu. Boşalmasıyla birlikte sarsıldı ve zonkladı, ılık suyla yıkanmadan bir saniye önce tohumuyla karın kaslarını sıçrattı. Kadın onu izlerken, hassas bedenine çarpan spreyci erotik bir işkenceydi. *Özellikle* de onu izlerken.

Ama beklediğu gibi ortadan kaybolmadı. Hakkını yemeyelim, kendi elinin üzerine boşaldığu zaman bile çenesini kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu konuşacak kadar kendini toparladığuında, sesi normalden alçak ve sert çıkmıştı. "Sadece izlemekten mi hoşlanıyorsun yoksa sen de katılmak ister misin?"

Yanakları kızardı ama adam ona doğru yürüyüp kulağına fısıldamak için durduğuında kendini tuttu. "Çünkü bir gün, izlemekten daha fazlasını yapacaksın. Seni alacağım ve şu fayanslara karşı benim yapacağım."

Kadın cevap olarak bir şey söyleyemedi, adam onun yanından geçerek yatak odasına girdi.

Aman Tanrım, bu gerçekten de az önce oldu.

Amanda kapı aralığında durmuş, Fenriis'in sözleri kulaklarında çınlarken söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ama söyleyemedi. Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı, dönüp adamın giyinmesini izledi ve ağzı bir balık gibi açık kaldı. Az önce onun önünde kendini boşaltmış, neredeyse ona dokunması için *meşdan okumuşt*u. Onun gibi görünen erkekler, onun gibi kadınların önünde bunu yapmazdı...

Evet, konunun etrafından dolanıyoruz, değil mi? Kafasının içindeki iğrenç ses şöyle dedi. *Annesi olacak kadar yaşlı kadınlardan mı bahsediyorsun? Kaç yaşında olmalı? Yirmili yaşlarda mı?*

Onun ilgisini fark ettiğinde dudakları kıvrıldı, belli ki çıplaklığından hiç rahatsız olmamıştı - utanacak *bir şeyi* olduğundan değil. Kahretsin, bir *at* bile bacaklarının arasında taşıdığı şeyden utanmazdı.

"Dikkatli ol, küçük dişi. Yoksa gördüklerinden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim," diye gürledi deri pantolonunu çekip düğmelerini iliklemeden önce ağır süvari kalçalarına doğru kaydırırken. Yumuşak derinin arasından hâlâ yarı sert olan sikinin dış hatlarını görebiliyordu.

"Peki ya yaparsam?" diye sordu çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Ben yetişkin bir kadını-" Yetişkin olmaktan da öte. "Bir erkeğin nasıl yapıldığını takdir etmemde yanlış bir şey yok. Ve bana küçük dişi deme. Bu hiç hoş değil."

Ona doğru yaklaşırken gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Yapısını takdir ettiğin tek erkek ben olduğum sürece, hepimiz iyiyiz."

Tam önünde durdu, o kadar yakındı ki uzanıp oyulmuş, katı kaslarla dolu sert göğsüne dokunabilirdi. "Neden olmasın?" diye sordu ve eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. "Sen kadınsın ve benden daha küçüksün... bu tamamen doğru."

Titremesini bastırdı, yarı yarıya onun kendisini öpmeye çalışmasını bekliyordu ama öpmedi. Bunun yerine, kapının yanındaki kancalardan bir ceket alıp üzerine geçirdi, hareketleri ağır kasların üzerindeki saten tenin bir senfonisiydi.

"Ve ikiniz de olmanız hoşuma gidiyor," dedi kabaca, ona bakarak. "Ama sana sadece *benim* demeyi tercih ederim."

Başını geriye yatırdı, gözleriyle buluşabilmek için bunu yapmak zorundaydı. "Tüm amacının bu olduğunu sanıyordum?" İkisinin arasında işaret etti. Onu neden istediğini Tanrı bilirdi ama öyle görünüyordu. "Bir iş anlaşması. Senin eşin olmam karşılığında beni kızlarıma götüreceksin."

Burun delikleri alevlendi, koyu renk gözlerinde sıcaklık vardı.

"Hayır. Bir iş anlaşması değil ama yine de bir anlaşma." İfadesi açık ve dürüsttü. "Sen zaten benimsin. Ama benim türüme alışık olmadığın için bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacın olacağını tahmin etmiştim."

Anlayışı ve düşüncesi onu bir an için şaşırttı. Medya Latharları uzay çağı Neandertalleri gibi göstermişti, kadınları saçlarından tutup mağaralarına götürerek onlarla çiftleşiyorlardı ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Tamam. Siz herhangi bir sapıkça seks yapmıyorsunuz, değil mi? Bilmem gereken dokunaçlı penisler falan yok mu?"

"Dokunaçlı penisler mi?" Gözlerini kırptırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Sonra, her şey bir yana, güldü. Eğlencesinin derin sesi etrafta yuvarlandı

odaya. "Hayır, sahip olduğum her şeyi gördünüz. Ama isterseniz daha yakından inceleyebilirsiniz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

"Şimdilik, ha?" Kendini beğenmiş bir erkek gülümsemesiyle gülümsedi. "O zaman gelecekte bu zevki dört gözle bekleyebilirim?"

Hafif şakalaşmalarından oldukça keyif alıyor gibi görünüyordu. Kadın kollarını kavuşturdu ve ona şüpheyle baktı.

"Olabilir. Sapıkça seks hakkındaki sorularıma cevap vermedin-"

Cümlesinin sonuna henüz gelmişti ki, adam ellerini başının iki yanındaki duvara vurarak onu yerinden sıçrattı. Adamın karanlık gözlerindeki bakış, kadının ürpermesine ve kalçalarını birbirine bastırmak istemesine neden oldu.

"Türünüzün neleri tahrik edici bulduğunu gördüm," diye fısıldadı kulağının dibinde. "Eğlence kanallarınızda yayınlanan 'porno' videoları. Eğer istediğin buysa... Bir istisna dışında istediğin kadar sapıkça davranabilirim. Seni *asla* bir başkasıyla paylaşmayacağım."

Başını salladı, nefes alıp vermesi neredeyse durmuştu. Bir şekilde birkaç kelime çıkarmayı başardı. "Porno erkeklerin izlediği şeydir," diye fısıldadı. "Ve bazıları iğrenç. *Gerçekten* iğrenç. Ben o tür şeyleri izlemem. Ama sorun yok... İffetli biri değilim. Seksi seviyorum."

Başını salladı ve dudaklarını boynunun kenarına fısıldayarak yumuşak bir okşayış gibi hissettirdi ve neredeyse dizlerini altından çekecekti. Kendini topladı ve onun dokunuşu altında kaskatı kalabilmek için omurgasını çelik gibi zorladı. Tanrım, ilk kez aşık olan genç bir kız kadar kötüydü.

"Güzel. Ben de seksi severim. Ve seninle de hoşuma gideceğini biliyorum," diye gürledi ve odada alarm sesine benzeyen bir ses duyulurken geri adım attı. "*Draanth...* tipik bir zamanlama. Yakında Isan ile randevun varSadece senin için yeterli zaman var.

İstersen tesisleri kullanabilirsin." Eğik bir kaşla banyoya doğru işaret etti. "O zaman seni revire götüreyim."

A Fenriis'in odasından ayrılmadan önce bir duş alıp kıyafetlerini değiştirecek zamanı olmuştu.

"Sanırım gemide hiç kadın yok, öyle mi?"

Dışarıdaki koridorda ona katılırken, adamın kendisi için yatağın üzerine serdiği gemi kıyafetinin kıvrılmış paçasını çekiştirdi. Tüm palavralarına ve türünün ününe rağmen, ona zaman tanıyacağını söylediğinde bunu kastettiğini anlıyordu. Duşta ona sahip olduğu gibi yapmamıştı ve değiştirmek için mahremiyeti olduğundan emin olmuştu.

"Bunu sana söyleten ne?" Ona kolunu uzatırken kaşlarını kaldırdı.

İtiraf etmeliydi ki, savaş zırhının dışında ve Latharian savaşçıları arasında üniforma olarak geçen şeyin içinde, külot ıslatacak kadar muhteşemdi. Haber raporlarına ya da Dünya yetkililerinin uzaylı savaşçılarla ilgili birkaç klibine pek dikkat etmemişti ama şimdi onları görünce Dünya'da neden bir Lathar sürüsünün gelip kendilerini kaçırmasını bekleyen kadınlarla dolu "kaçırma partileri" olduğunu anlayabiliyordu.

*Ama Fenriis değil, diye homurdandı kafasının arkasındaki küçük ses.
O tamamen benim!*

Lathar'ın telepatik olması ihtimaline karşı küçük sesini bastırdı. Öyle düşünmüyordu ama özellikle bilinmeyenle uğraşırken dikkatli olmakta fayda vardı. Ve bilinmeyene o kadar uzaktaydı ki, ilk sömürge kaşiflerinden biri de olabilirdi.

"Şey, henüz hiç görmedim ve yedek kıyafet olarak bana kendi gemi kıyafetlerinizden birini teklif ettiniz," diye açıkladı kollarını ve bacaklarını göstererek.

Takım elbiseyi üzerine oturtmak için paçalarını kalın kumaş tomarları haline gelene kadar kıvrırmak zorunda kalmış, kendi pantolonunun deri kemeri ise malzemeyi belinin etrafında sıkıştırmıştı.

Adam başını eğdi ve kadın onun haklı olduğunu anladı. "Gemide hiç dişi yok. Oonat bile... hizmetkâr ırkımız," diye hızlıca açıkladı. "Sakin av tipi bir ırk. Çok zeki değiller. Onları ihtiyaçlarımızı karşılamak için kullanırız..." diye hızla devam etti, yüzünde bir rahatsızlık ve muhtemelen iğrenme ifadesi vardı. "Bazı erkekler onları zevk için kullanıyor ama ben kullanmıyorum. Ve gemimde buna izin vermiyorum."

Lathar ya da oonat hakkında yorum yapacak kadar bilgisi olmadığı için sadece başını salladı Her neyse, prensipleri varmış gibi görünüyordu. Bu iyiye işaretti.

Revire doğru ilerlerken koridorda diğer Latharların yanından geçtiler. Çoğu Fenriis'e bir selam verdi, hatta bazıları Fenriis'e küçük bir tebessümde bulunup hemen gözlerini kaçırdı. Hepsi kendisinden çok daha iri olmalarına rağmen Fenriis hiçbirisi tarafından tehdit edildiğini hissetmedi.

Ta ki bir köşeyi dönüp küçük bir savaşçı grubu yanlarından geçene kadar. Hepsi Fenriis'i selamladı ama en arkadaki Fenriis'in bakışlarını yakaladı ve tuttu. Adamın yanından geçerken gözlerindeki ifadeden hoşlanmadığı için ürperdi ve Fenriis'e yaklaştı. Fenriis ona baktı, dudaklarında memnun bir gülümseme vardı, belli ki bu hareketi onun

Ona daha yakın olmak istiyordu. Ki bu iyiydi. Eğer diğer savaşçıyı bir daha görmek zorunda kalmayacaksa, onun yanında kalabilirdi.

Tıbbi bölümün çift kapısı ileride belirdi ve onlar içeri girerken ilgiyle etrafına bakındı. Buraya en son getirildiğinde öksürük krizine tutulmuştu ve nerede olduğunun farkına varmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. Bu sefer gözlerini dört açmış, etrafına bakınıyor ve her şeyi not etmeye çalışıyordu. Görünüşe göre kızı Jess bir şifacıyla çiftleşmişti ve onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

"Lordum," bir şifacı sanki sihirli bir değnek değmiş gibi oyuklardan birinde belirdi. "Şifacı Isan şu anda kötü bir eğitim yaralanmasıyla meşgul, bu yüzden onu yedinci bölmede beklemenizi rica ediyor."

"Elbette." Fenriis başını eğdi ve onu içinde yatak olan bir bölmeye doğru ilerletti. Üzerinde görebileceği bir numara belirtecek hiçbir şey olmadığı için bunun yedi numara olduğunu varsaydı.

"Bu yara izleri de neyin nesi?" diye mırıldandı ona sessizce, şifacı giderken. Çünkü Isan gibi o da korkunç yara izleriyle kaplıydı. Diğer şifacının sadece kötü bir kaza geçirdiğini düşünmüştü ama şimdi revir doluyken dışarı baktığında tüm sağlık personelinin benzer şekilde yara izleri olduğunu fark etti. Bazılarının sadece hafif yara izleri vardı ama orada burada daha geniş yara izleri olan adamlar görebiliyordu.

"Gelişmiş tıbbınızla onlardan kurtulabileceğinize emin misiniz?" Öyle umuyordu. Gençliğinde geçirdiği bir araba kazasından dolayı ayak bileğinde bir yara izi vardı ve kurtulmak için her şeyini verebilirdi. Elbette tamamen kibirden dolayı. Eskiydi ve hareketlerini etkilemiyordu ama yine de ondan kurtulmak istiyordu.

Fenriis yatağa oturmak için kendini yukarı kaldırırken bölmelerinin dışındaki adamlara kısa bir bakış attı. Cidden, hiç mi

normal boyutta mobilya? Her zaman çocuk gibi hissediyordu.

Omuz silkti. "Yapabiliriz ama asıl mesele onların görülmesi. Yara izleri şifacılık sınavlarından..." sanki bir kelime arıyormuş gibi durakladı. "Şifacı olmak için girdikleri testler gibi mi? Ne kadar çok yara izi varsa o kadar tecrübeli ve iyi eğitilmiş oldukları anlamına gelir. Isan en iyilerden biri. Sadece Lord Şifacı Laarn daha fazlasına sahip."

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu testler onlara bu kadar zarar verdiğine göre son derece acımasız olmalı."

"Uh-huh." Sesi yakındı ve döndüğünde onu hemen yanında, karanlık gözlerindeki niyetle buldu. Adam büyük elini yavaşça uzattığında gözleri büyüdü ve nefes alması neredeyse durdu. Gemi kıyafetli dizlerinin arasına girerek onları birbirinden ve kalçalarını dizlerinin arasına sokarken dudakları küçük bir iç çekişle aralandı.

Adamın eli kızın kalçasına doğru ilerledi ve onu kucaklamak için kalçasının arkasına doğru kaydı.

Tanrım, çok büyük ve sıcaktı. Kadınsı içgüdüleri bir anda harekete geçti ve donup kaldı, bakışları adamın dudaklarına kilitlenmişti.

"Çok küçük ve güzelsin," diye mırıldandı. "Affet beni..."

Kaşlarını çattı, adamın neden bahsettiğinden emin değildi. "Ne için?" "Bunun için." Başını eğdi ve onun dudaklarına yapıştı.

Beklenmedik temasla irkildi, ellerini adamın kaslı üst kollarına koydu ama sonra adam dudaklarını yağmalayınca nefesi yumuşak bir iniltiye dönüştü. Bu yumuşak ve nazik bir öpücük değildi. Bunun yerine, duyularına şehvetli bir saldırıydı.

Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatarak onları birbirinden ayırdı ve içeri doğru ilerlerken inledi. Dudakları sıcak ve sertti, dilinin sıcak fırçası elektrik veriyordu. Adam onun dilini bulup dilini dilinin üzerinde kaydırırken kadın boğazının arkasından mırıldandı. Kalçalarının arkasındaki eli onu kendine çekerken, erotik kayma hareketiyle onunla alay etti ve ona eziyet etti.

ona yaklaştı. O kadar yakındı ki, adamın sikinin sert çubuğunun amının dudakları arasına girdiğini hissetti. Aralarında giysileri olsa bile, ondan yayılan sıcaklık karşısında tısladı.

Hızla geri çekildi. "*Draanth!* Amanda, seni incittim mi?"

Düşüncelerini toparlamakta zorlanarak başını hızla salladı. "Evet, iyiyim... iyiden de iyiyim." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sadece... senin gibi erkekler normalde benim gibi kadınları öpmez."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden olmasın? Onların nesi var?"

Kadın homurdandı. Bir uzaylının ilk içgüdüünün, *kendisinde* neyin yanlış olduğunu sormak yerine erkeklerde neyin yanlış olduğunu sormak olduğunu söyledi.

"Ben..." Kahretsin. Bunu nasıl açıkladı? İnsan kültürünün büyük ölçüde dış görünüş ve çekicilik üzerine kurulu olduğunu ve kadınların otuz beş yaşından sonra genellikle görünmez hale geldiğini nasıl açıkladı?

Çenesini kaldırdı ve adamın bakışlarına doğrudan karşılık verdi.

"Çoğu için çok yaşıyım," diye karar verdi sonunda. "Yirmili yaşlarımda değilim, burada sahte göğüslerim ve koltuk altlarıma kadar uzanan bacaklarım var. Yetişkin çocuklarım, muhtemelen senden daha büyük kıyafetlerim ve çoğu insanın ne düşündüğünü umursamadığım anlamına gelen sağlıklı bir bağımsızlık dozum var."

İç çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirerek yüzüne doğru uzattı. Duş sırasında kuru tutmaya çalışmıştı ama şakaklarının ve boynunun etrafındaki birkaç tel nemliydi.

"Kahretsin... Kendimi ayağımdan vuruyor olabilirim ama eğer sana çocuk doğuracak bir eş istiyorsan o ben değilim. Korkarım çocuk doğurma günlerim çoktan geride kaldı. Başka bir eş bulsan daha iyi olur."

Tepkisini ölçmek için ona baktı. Onu bir şekilde kandırdığı için mıydı? Gerçi, adil olmak gerekirse,

Onunla anlaşma yaptığında çocuklardan hiç söz edilmemişti.

Uzun bir süre onun gözlerini aradı. "Endişelendiğin şey *bu mu*? Çok yaşlı olduğun için mi? Ve beni gençleştirmek için çok yaşlı olduğunu düşündüğün için sinirleneceğimi mi düşünüyorsun?"

Dudağını ısırarak başını salladı. Gülümsemesi daha da genişledi ve büyük bir eliyle boynunun arkasını kavrayarak başını öpücüğü için daha iyi bir aıya doğru eğdi.

"Endişelenmiyorum. Yaşın ya da bana gençken katlanıp katlanamayacağın konusunda endişeliyim," diye fısıldadı yumuşak öpücükler arasında. Tekrar ona bakmak için geri çekildi, karanlık gözleri niyetliydi. "Senin Dünya yıllarının kırk ikisinde... bu savaş gemisinin komutanıydım. Sanırım bu da beni senden daha yaşlı yapıyor. Ama oradaki en toy genç savaşçı olsaydım bile umurumda olmazdı. Seni görür görmez, ne olursa olsun benim olman gerektiğini anladım."

Onun sözleri midesindeki kelebeklerin aşırır hızlanmasına neden oldu. Tüm doğru kelimeleri söylüyordu. Neden Dünya'da böyle erkekler yoktu?

"Peki ya bebek meselesi?" Adam kızın alt dudağını ısırdı, duyduğu kk zevk kızın düşünce akışını tamamen kaybetmesine neden oldu. "İleri tıp, hatırladın mı? Her türlü seçeneğimiz var... eğer denemek istersen. Ve dürüst olacağım. Yavrumu taşımandan daha seksi bir şey düşünemiyorum," diye mırıldandı ve tekrar dudaklarına yapıştı.

Öpücük sert ve aaydı, sanki nne ziyafet konmuş a bir adam gibiydi. Adam dudaklarını tekrar ayırıp onu tatmak için içeri girdiğinde nefesi kesildi. Adam kalçalarını kıza doğru bastırırken dili de ona doğru ilerliyor ve düşüncelerinin hangi yöne gittiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Boğazından yumuşak bir inilti koptu ve ruhundaki tüm çaresizlikle onu öpmeye başladı. Sanki suya ve güneş ışığına aç bir bitkiymiş de sonunda ikisini de bulmuş ve doymak bilmiyormuş gibiydi. Yeterince yaklaşmıyor, göğsünden kalçalarına kadar kendini ona bastırıyor, her dokunuş ve öpücük için can atıyordu.

"Hey! Revirimde hak iddia etmek yok." Isan'ın keskin sesi kucaklaşmalarını böldü. "Böyle şeyler için kendi kamaranız var."

Yanakları alev alev yanarken öpüşmeyi kesti ve kendini toparlamaya çalışırken bir an için alnını Fenriis'in geniş omzuna yasladı. Neredeyse yatakta sevişiyorlardı. Kahretsin... birkaç dakika daha geçseydi öyle *olacaklardı*, bu konuda aklında hiçbir şüphe yoktu. Hem de hiç.

Fenriis ona sırtlamakla yetindi, elini kadının sırtında gezdirirken boğazında bir kıkırdama hissetti. "O zaman Amanda'yı kontrol et ve biz de senin yakandan düşelim."

Büyük şifacı yatağın etrafında dolaştı, Fenriis'i yana itip Amanda'yı yatırırken boğazının arkasından homurdandı. Belli ki zorlanmış olmasına rağmen dokunuşu nazikti.

"Teşekkür ederim Sen," o mırıldandı olarak o çekildi a Yastık yatağın altındaki bir yerden alıp başının arkasına koydu. İçeri girdiğinde diğer bölmelerdeki yatakların hiçbirinde yastık yoktu, yani belli ki bu tüm hastalarına tanınan bir lüks değildi. Adam ona baktı, yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı ve sonra gülümsedi. Bu ifade gözlerini ısıttı ve kadın iki şeyi fark etti; yaralarına rağmen çok yakışıklı bir adamdı ve aynı zamanda Düşündüğünden çok daha gençti.

"Bir şey değil," diyerek yatağın diğer tarafına ve kontrol paneline doğru ilerledi.

Makine çalışmaya başladığında ve ışıklar üzerinde yanıp başladığında kıpırdamadan yattı. Bu kez ne bekleyeceğini biliyordu, bakışları şemanın göğüs ve akciğer bölgesine gitti. Sert bir nefes çekti. Daha önce dikkatini çeken koyu renkli kitleler eskisinden çok daha küçüktü.

"Tedaviye iyi yanıt veriyorsun," dedi Isan, sesi memnuniyetle doluydu. "Bunları kısa sürede yok edeceğiz. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Gğsm o kadar ağrımıyor ve artık etrafımda sert bir bant varmış gibi hissetmiyorum."

"Mükemmel." Isan'ın ifadesi ve tavrı Dünya'da karşılaştığı tüm doktorlarla aynıydı, bakışları konsoldaki okumaları incelerken keskindi. stndeki ışıklar değişti, gözlerinde kısa süreliğine parlayan noktalar belirdi. "Diğer hayati değerlerin iyi görünüyor. Peki ya ksrk?"

"Aslında yapmadım." Bunu fark edince ii şaşkınlıkla doldu. "Bir tane bile değil."

Isan şaşırmış görünmüyordu. Onun yerine memnun görünmüyordu. "Güzel. Etkisini abuk göstermesini umuyordum ama bu umut verici."

"ksrğm kesmek için bana bir şey mi verdiniz?"

Başını salladı. "Vücudunun zaten olduğundan daha fazla strese girmesini istemedim. *Dinlenmek ve iyileşmek* için zamana ihtiyaın var..."

Son birkaç kelimeyi vurgulayarak, cevap olarak sadece sırttan Fenriis'e baktı. Amanda'nın saçlarını okşamak için uzandığında yüz ifadesi hiç pişmanlık duymuyordu; sahiplenici, şefkatli bir dokunuş Amanda'nın midesindeki kelebeklerin yeniden uuşmasına neden oldu.

"Komutan?"

Küçük hayalleri, bölmenin hemen dışından gelen bir erkek sesiyle bozuldu. Genç bir savaşçı orada durmuş, meraklı bakışları Fenriis kıpırdayana kadar onun üzerinde geziniyordu.

boğazının arkasına. Bir anda Amanda'nın solundaki duvar dünyanın en ilginç görüntüsü haline geldi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm lordum ama insan gemisi sizinle temasa geçti. Onlara teklif ettiğiniz tura katılmak istiyorlar."

Fenriis hırlamayı kesmiş, tavırları komuta eden bir subayınkine dönmüştü. "Pekâlâ. Ne zaman?"

"Bir saat içinde varmayı planlıyorlar lordum."

F Enriis, insanların gemisine ne zaman varacaklarını kendisine dikte etmeyi uygun *görmelerinden* hiç memnun değildi,

Ama bunu göstermek yerine içine attı ve Amanda'yla birlikte kamarasına doğru yürürken öfkesini gizledi.

Elbette adamlarından birine onu geri aldırabilirdi ama bunu yapmak istemedi. Onunla ilgilenmesi gerekiyordu ve ayrıca ondan hoşlanıyordu. Sadece koluna dokunması değil, farkında bile olmadığından emin olduğu diğer küçük dokunuşları da... Onunla konuşurken koluna dokunmak için uzanması ve yürürken göğsünün yan tarafı koluna değecek şekilde yaklaşması gibi.

Yumuşak, masum küçük dokunuşlar, ama onu ilk dışisiyle karşılaşan toy bir gençten daha sert bir hale getirmişti. Tek yapmak istediği ona sahip çıkmak, onu en yakın bölmeye doğru bastırmak, o lanet olası çirkin gemi kıyafetini onun nefis küçük bedeninden sıyırmak ve taşaklarını onun davetkâr yumuşaklığına gömmek için savaşıyordu. Ama kendini tuttu, sadece. Onu koruma altına almadan önce korkutmak oyunun adı değildi.

"İstersen burada kalabilirim?" dedi usulca, kamarasının kapıları önlerinde kayarak açılırken.

"Ha? Ne? Neden?" Hayallerine kapılmıştı, niyetlendiğinden biraz daha keskin davranmıştı. Onu durdurdu ve kaşlarının arasındaki endişeli küçük çizgiye dikkat ederek yüzünü ona çevirdi. "Neden burada kalmanı isteyeyim ki? Sen benim eşimsin... Sana hava atmak istiyorum."

"Onlara bile mi? İnsanlara?"

Kızın kafa karışıklığı hem çok sevimli hem de çıldırtıcıydı. Sadece bir sayıya dayanarak ilişkilerini gizlemek isteyebileceğini düşünmesi, içini derin bir öfkeyle doldurdu. Kadınların tamamen keyfi bir sayıya ulaştıklarında bir hiç olduklarına karar veren insan toplumu ne kadar geriydi? *Draanthic* doğru kelime değildi.

Onu kendine yaklaştırmak için bu düşünceden sıyrıldı. "Tabii ki seni onlara göstermek istiyorum. Sen benimsin ve hepsinin bunu bilmesini istiyorum."

Gülümsemesi, ziyaret ettiği herhangi bir gezegendeki gün doğumunun güzelliğine rakipti. Bunun tadını çıkarmak ve misafirlerini unutmak istedi ama bunun yerine iç çekerek uzaklaştı.

"Sonra," diye söz verdi, kızın küçük hayal kırıklığı surat ifadesi egosunu yatıştırdı. Gülümsemesini gizledi. Demek küçük dişi onun öpücüklerinden hoşlanıyordu, öyle mi? Bu ... çok iyiydi.

Bakışları yatağın üzerine düştü ve onu yatağa doğru yönlendirdi. Orada, en altta yerde, ambarın uzun süreli deposundan alınmasını emrettiği sandık duruyordu. Başparmağını tarayıcıya bastırıp kimlik kodunu girmesi bir anlık bir işti. Kapak tıkladı ve dikkatle açtı.

Nefes nefese kaldı. "Bunlar... kıyafet mi? Elbise mi?"

Birkaç tanesini çıkarıp ona uzatırken başını salladı. "Onlar büyükannemindi. Ketanian ipekleri," diye açıkladı. "Asla eskimez ya da bozulmaz ve bizim modamız... şey, kadın yok. Bunlar en son giyildiğinden beri hiç değişmedi."

İlk elbiseyi silkeledi, kendine doğru tutarken yüzünde merak ve hayranlık ifadesi vardı. Koyu kırmızı, tenine hayat vererek onun rengine uyuyordu.

"Sana yakışıyor," dedi, uzanıp pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlama dürtüsüyle savaşıırken sesi sertti. Cidden, kızın elbiseli olduğu fikri bile onu sertleştirmeye yetiyorsa onun nesi vardı?

"Git, dene," diye teklif etti, kızın kumaşa saygılı bir şekilde dokunduğunu fark ettikten sonra tesislere doğru başını salladı.

Daha fazla yönlendirmeye gerek duymadı, sarı bukleler ve kıpkırmızı ipekten bir girdap içinde kapıdan kayboldu. şeyi bulana kadar sandığa bakmaya devam etti ve her renkten elbiseyi çıkardı. Büyük ahşap bir kutu.

"Böyle mi oluyor?"

Kadının sesiyle döndü ve cevap vermek için ağzı yarı açık bir şekilde durdu.

O. Öyleydi. Çarpıcıydı.

Kıpkırmızı ipek ona bir eldiven gibi oturmuştu. Mücevherli askılar omuzlarının narin kırılğanlığını vurguluyor, köprücük kemiğinin çizgisi onun okşamalarına davetiye çıkarıyor ve ipeğin rengi tenini ısıltılı gösteriyordu. Kıvrımlı vücudunun etrafında şekilleniyor, kıskanç bir aşık gibi göğüslerine yapışıyor, sonra belini sarıyor ve kalçalarının üzerinden bir kumaş şelalesi halinde yere dökülüyordu.

"Ben..." tek yapabildiği buydu.

"Beğendin mi?"

Dudakları kıvrıldı ve eteklerini kaldırarak küçük bir dönüş yaptı. İniltisini bastırdı, gördüğü manzara karşısında siki pantolonunun içinde vahşice sarsıldı. Elbise sırtı açıktı, sırtının zarif çizgisini ortaya çıkarıyordu ve

Tek d    nebildiğ i onu yatağ a yuvarlamak ve ipeğ i vücudundan sıyırmaktı.

Onun önünde durdu, küçük elleriyle ipeğ i karıştırıyordu. "  tiraf etmeliyim ki biraz tuhaf. Kuma   burada ve burada a  k. Yani... kapalı duruyor ama bir dikişi m   eksik?"

Başını kaldırdı, adamın ne kadar yakın olduğ unu fark ettiğ inde dudaklarında küçük bir "oh"   a  kınlığ ı belirdi.

"Hayır, hiçbir şey eksik değ il," dedi parmağ ını köprücük kemiğ i boyunca gezdirerek. Tanrım, o kadar küçük ve narindi ki. Dikkatli olmazsa onu incitebilirdi. Parmak uçları kayı  sın klipsiyle oynadı, diğ er eli de aynı şeyi kalçasındaki mücevherli bro  la yaptı.

"Kolayca çıkarılabilecek şekilde tasarlandılar... hanımefendinin e  i için. EĞ er bunları a  arsam, ipek d    r ve sen bana görünürsün."

"Oh..." Yanakları kızardı. "Ortaya   ıktı... Çıplak gibi mi?"

"Uh-huh," diye başını salladı. "Latharian kadınları... ne diyorsunuz ona... i     ama  sı giymezler mi?"

Başını salladı. "Bunu ben de merak ettim. Yine de..." Göğüs dekoltesine baktı. "Bu elbisenin harika bir desteğ i var. Gerçekten güçlendiriyor... uhm... benim..."

Gülümsedi, parmağ ını çenesinin altından geçirerek kızın kendisine bakmasını sağ ladı. "Büyüleyici görünüyorsun. Ama küçük bir şey eksik. Buraya gel."

Onu yatağ a kadar takip ederken merak dolu bir ifade vardı. Adam ne onun küçük bakı  sını ne de gizlice kendisine bakı  sını kaçırdı ve aleti daha da şişti. Keşke bu lanet ziyareti yapmamış olsalardı, onu sonunda kendine bağ lamadan önce çoktan altında zevk   ığ lıkları atıyor olurdu.

Y  r  yemeyecek kadar kötüleşmeden önce bu düşünceyi rafa kaldırarak kutusunu açtı ve içinden bir ışıltılı kolye çıkardı. Kızıl

Elbisesine uygun elmaslar, onu havaya kaldırdığında tepedeki ışıkta parıldıyordu.

"Ah, bu çok güzel," diye mırıldandı, narin ayarı okşamak için bir parmak ucunu uzatırken yüz ifadesi huşu doluydu. Kolye, kendisi gibi narin olan Armelian gllerine benzeyecek şekilde tasarlanmıştı.

"Senin kadar güzel değil," diye kabaca cevap verdi ve ona arkasını dönmesini işaret etti.

"Bunu giyemem," diye karşı çıktı ve durdu. "ok pahalı görünüyor."

Dudağı küçük bir gülümsemeye dönüştü. O daha önce uyurken, adam sadece antrenman yapmakla kalmamış, aynı zamanda onun türü ve kültürü hakkında da bilgi edinmişti. Onun türünün insan nişan yüzüğü versiyonunu geri çevirmeye çalıştığının farkında mıydı?

"Eğer istemiyorsan," diye alay etti ve sanki kendi boynuna takacakmış gibi yaptı. Kadın gülümsemeye başladı ve adam da ona sırtıttı, boynuna dayayarak durakladı. "Ne düşünüyorsun? Pek benim rengim değil, değil mi?"

Başını salladı, kıkırdarken gözleri eğlenceyle kırışmıştı. Ses o kadar kaygısız ve keyifliydi ki bir an durup dinlemek zorunda kaldı.

"Buraya gel," diye sertçe emretti, koluna nazikçe dokunarak onu döndürdü ve kolyeyi boynuna doladı. Kolyeyi takabilmesi için saçlarını yukarı kaldırarak ona yardım etti. Dürtüsel olarak eğildi ve ensesine bir öpücük kondurdu.

"Bu büyükannemin iddia kolyesiydi," dedi ona, sesi samimiydi. Sadece ikisi arasındaydı. "Artık senin. Herkese benim olduğunu kanıtlamak için."

Onun dokunuşuyla verdiği küçük ürperti kontrolünü kırmaya yetti. Kendini durduramayınca onu nazikçe çevirdi ve

onun kollarına.

"Bu ziyaret için hazırlanmamız gerektiğini sanıyordum."

Onu kollarının arasına çekerken sesi yumuşaktı. Ona sokuluşundaki rahatlık baştan çıkarıcıydı ve vücudundaki kanın ihtiyaçla kükremesine neden oldu.

"Bekleyebilirler. Bir erkeğin dişisini ilk kez iddia kolyesiyle görmesi her gün olan bir şey değil," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Onlara sürtünüyor, tam olarak öpmüyordu. Onunla alay ediyordu. Kız onu takip etmeye çalıştı, öpücüğü almaya çalıştı ve hayal kırıklığına uğramış yumuşak huff'ı adamın ona acımasına ve onları sahiplenmesine neden oldu.

Bunu yaparken elleri de boş durmuyor, kadının vücudunda geziniyordu. Ellerin altındaki yumuşak teni hissetmek vücudunda bir heyecan yaratıyor, kanını ısıtıyordu. Göğsünün ortasında bir ihtiyaç hırıltısı yükseldi ama o bunu içinde tuttu. Bunun yerine onu öpmeye, ona dokunmaya odaklandı. Aralarında ateş ve gerilim oluşmasına izin verdi.

Bir eliyle ensesini kavrarken, diğer elini vücudunun ön kısmından beline doğru kaydırды. Adam kadının göğsünü avuçlarken kadın nefes nefese kaldı ve adamın dudaklarına yapıştı. Adamın elindeki sıcak ağırlığı hissedince hırıltı serbest kaldı. Bu kadar küçük bir dişi için elini doldurmaya fazlasıyla yetiyordu. Bu hoşuna gitmişti, *gerçekten* hoşuna gitmişti.

Dili yumuşak bir fırçayla dudaklarının kenarını yokladı ve kadın dudaklarını ayırıp hemen ona açıldığında tekrar hırladı. İçeri daldı, vücuduyla istediği gibi ağızıyla da onu sahiplendi.

Başparmağını göğüs ucuna sürttü. Anında boncuk boncuk oldu, ellerine kendini daha fazla sunmak için sırtı kamburlaştı. Onun dokunuşuna. Onun küçük iniltisinin tadını çıkardı, ihtiyacın sesi onu daha derin, daha uzun öpmeye itti. Kendini tuttuğu tutku ve ihtiyacı biraz daha hissetmesine izin vermek için.

Tekrar inledi, elleri kollarını ve omuzlarını süpürürken kendini ona doğru bastırdı. Bu onun kontrolünden geriye kalanları da kırdı ve onu kendine daha sıkı çekti. Eli göğsünden aşağıya, yumuşak karnının üzerine kayd ve elbisesinin kumaşındaki parçayı buldu.

Adamın kalçasına dokunduğunu fark ettiğinde bir an dondu kaldı. Kadın geri çekilmeyince, adam onu öpmeye devam etti ve elini daha yukarı kaydırıldı. Kadın zevkle mırıldandı, parmakları adamın ensesindeki kısa saçların arasından geçti ve adamın içinden bir şehvet ve zafer şimşegi çıktı. Kız bu işin içindeydi, onun içindeydi. Tamamen.

Kalçalarını aralayıp am dudaklarını bulup parmaklarını aralarından geçirirken öpücüğü daha da sıcaklaştı. Zaten sıcak ve ıslaktı, parmakları klitorisini bulmak için öne doğru kaydırırken özüyle kayganlaştı.

Onun yumuşak iniltisini yuttu, onu ustaca dokunuşlarla okşarken dudakları onunkilerin altında ezildi. Kız ona doğru eğildi, o kadar duyarlıydı ki neredeyse onu orada ve o anda etkisiz hale getirecekti. Boynundaki eli yukarı kayarak saçlarına dolandı ve ikisinin de istediğini dudakları ve eliyle alırken onu sıkıca tuttu.

Adam ona dokundukça, klitorisinin etrafında dönüp onu okşadıkça kalçaları ona karşı sallandı. Omuzlarındaki ve boynundaki minik eller ona sarılırken daha sıkı kavradı. Kendini tutmadı ya da nazlanmadı. Bunun yerine, kalçalarını adamın eline doğru küçük hareketlerle sallayarak onu teşvik etti ve açgözlülükle yuttuğu küçük inlemelerle ona zevkini hediye etti.

Normalde zevklerini uzatırdı. Onu serbest bırakmasıyla alay eder, onu tekrar tekrar sınıra getirene kadar buna izin vermezdi. Ama zamanları yoktu, bu yüzden onu daha yakına çekti, minik kıvrımlı formu, eli yumuşak kalçalarının arasına gömülmüşken ona yaslandı.

Kalın bir parmağını yavaşça kadının bedeninin derinliklerine doğru iterken boğazının arkasından hırladı. Kadının ipeksi kılıfı onun etrafında sıkıştı ve adam dudaklarına küfretmek için geri çekildi. *Draanth*, kadar sıkıydı ki... sikiinin etrafında sıkıca kenetlendiğinde çok iyi hissedecekti ama onu incitmemek için dikkatli olmalıydı. Lathar *çok* daha iri yapılıydı.

Ama bu onunla ilgiliydi, kendisiyle değil. Bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı ve başparmağını klitorisine bastırdı. Başparmağıyla klitorisine bastırırken önce bir, sonra iki parmağıyla pompalayarak tatlı amcığını işledi.

Nefes nefese kaldı ve inledi, küçük bedeni onunkine karşı kıvranıyordu, ta ki... sonunda... öpücüğünden kopana kadar. Zevk çılgılığı keskindi ve parmaklarının üzerine sertçe boşalırken içini vahşi bir erkek zaferiyle doldurdu.

Kız onun olmuştu. Ona zevk vermişti ve geri döndüklerinde... onu kendi kızı yapacaktı.

Barbar Uzaylı Savaşçılar aslında aşırı derecede kibardılar.

Amanda Fenriis'in yanında durmuş, insan mekiğinin gelmesini bekleyen diğer savaşçılarla çevrelenmişti. Hepsi de Fenriis gibi iri yarı, uzun boylu ve kaslıydı ama Amanda'nın da keşfettiği gibi, söz konusu Fenriis olduğunda son derece kibar ve nazik davranıyorlardı. Fenriis onları tanıştırdığında her biri küçük bir gülümseme ve baş sallamayla onu selamlamış, sonra da Fenriis'in ve uzun boylu savaşçının etrafında bir yay şeklinde dizilerek kolunu gevşekçe beline dolamıştı.

Kirpiklerinin altından gizlice ona bir bakış attı. Vücudu ona yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmın etkisiyle hâlâ uğulduyordu, bacakları hatırladıkça güçsüzleşiyordu.

Onu yatağın önünde koruyucu bir kucaklamayla tutmuş, elleri elbisesinin eteklerinin altından okşamıştı. Yanakları sıcaktan kızarmıştı. Şu anda giydiği elbisenin aynısı. Tek yaptığı eteklerini düzeltmek olmuş ve nefes alış veriş normalde döndüğünde onu odasından çıkarıp geminin içinden mekik hangarına götürmüştü.

Tüm bunlar olurken hiçbir şey söylememişti ama onu kendisine bakarken yakaladığında hafifçe göz kırptı, koyu renk gözleri vaat ve sıcaklıkla doluydu. Kızarması şiddetlendi. Sadece bir bakışla bunu ona nasıl yapabilmıştı?

Uzaklara baktı ve kendini toparlamaya çalışırken çevrelerini inceledi. Etraflarında bir grup savaşçı vardı, hepsi deri giysili ve ağır silahlıydı; bu, kendi gemilerinin güvenliğinde bile Latharianlar için norm gibi görünüyordu. Çoğunun dikkati önlerindeki büyük bölme kapılarındaydı ama içlerinden biri ona doğru bakıyordu.

Onunla göz göze geldi ve hemen gözlerini kaçırdı. Koridorda ona bakan ölü gözlü savaşçıydı. Neredeyse siyah olan bakışları ona bir köpekbalığını hatırlatıyordu. Ürperdi ve Fenriis'e yaklaştı. Belki de Lathar'ın çoğu yıllardır kadın görmediği içindi ama bu adam onu ürpertmişti.

Fenriis ona doğru yaklaşırken gülümsedi ve kolunu beline doladı. Sırtının alt kısmına dokunuşu hem rahatlatıcı hem de sahipleniciydi. Parmaklarının nazik dokunuşları ona odalarındaki küçük buluşmalarını hatırlattığında bu kez ürpermesi zevkten kaynaklanıyordu. Her ne kadar ona zaman tanıyacağını söylemiş olsa da saf değildi. Adamın gözlerindeki karanlık ve sıcaklık zamanın hızla tükenmekte olduğunu gösteriyordu.

Onun için yeterince hızlı bitemezdi...

"Şu anda son yaklaşımlar," diye duyurdu Danaar, dikkati bileğine bağlı cihazdaydı. Görebildiği kadarıyla bu, geminin bilgisayar sistemine bir bileklik içine yerleştirilmiş bir tür bağlantıydı.

Elbette, neredeyse konuşmasını bitirmeden önce, bölmenin sonundaki uyarı ışıkları yandı ve ağır kapı açılmaya başladı. Hızlı bir nefes aldı, soğuk ve sert boşlukla aralarında hiçbir şey olmamasının verdiği içgüdüsel korku neredeyse onu alt edecekti.

"Uyarlanabilir bir güç alanı var," diye mırıldandı Fenriis, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Şu hafif parıltıyı görüyor musun? Mekiğin içeri girmesine izin veriyor ama dışarı çıkmasına izin vermiyor. Tıpkı soluduğumuz hava gibi."

Başını salladı ve büyük metal kapı yükseldikçe giderek genişleyen boşluğa odaklandı. Havada hafif bir dalgalanma ve ona bir kelebeğin kanadını anımsatan yanardöner bir parlaklık vardı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve tuttuğu nefesini bıraktı. Parmakları Fenriis'in ceketinin arkasındaki ölümcül tutuştan kurtuldu.

Kapı artık tamamen açıktı ve bir an için huşu içinde uzaya baktı. Daha önce hiç uzaya gitmemişti. Kolonilerden birine bile gitmemişti. Aslında uzaya en yakın olduğu an Jess'in görevden döndükten sonra gönderdiği resimlerdi.

Şimdi ise Terran mekiği Latharian gemisinin gövdesinin yanından geçerken onu ön sıradan izliyordu. Açık kapılara doğru hızla ilerleyen blok halindeki küçük gemiyi görünce neredeyse irkilecekti. Son teknoloji ürünü olduğunu bilse de -yeni Terran filosu yılın başlarında denize indirildiğinde medyada duvardan duvara haberler çıkmıştı-yabancı geminin şık ölümcüllüğünün yanında bir çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

Etrafındaki savaşçılarının hafifçe kıpırdanması, her ne kadar ölçülü olsa da, etrafındaki Lathar'ın Terran mekiğinin hedefine ulaşmasını beklemekten sıkıldığını gösteriyordu. Bunu anlayabiliyordu. İniş için çoktan hazırды, sinirleri bıçak sırtındaydı.

Sonunda bölme kapılarından geçmeyi başardı, güç alanı hava geçirmez bir mühür oluşturmak için ayrıldı. Kendini yavaşça güverteye indirirken motorlarının kükreyen sesi onları neredeyse sağır ediyordu.

"Gürültü bastırıcı yok," diye bağırarak zorunda kaldı Danaar ve mekiğin gücü kesilene kadar kulaklarını kapattı.

Yan taraftaki kapı açıldı ve yavaşça yukarı kalkarak bir manga deniz piyadesini ortaya çıkardı. Silahlı rağmen silahları sırtlarına asılmıştı. Mekiğin hava kilidini çevrelerken gergin ve tetikteydiler.

Daha sonra dışarı çıkan kadın onur muhafızını açıkladı. Uzun boyunu ve ince vücudunu en iyi Çekilde ortaya çıkaran dar etekli bir takım elbise ve Amanda'yı kıskançlıktan çatlatan topuklu ayakkabılar giymişti. Kendisi asla bu kadar yüksek bir şeyle yürüyemezdi.

"Başkan Yardımcısı Cole," diye mırıldandı Fenriis ve Danaar'a. "Çivi gibi serttir... hiç esir almaz. Siyasi rakiplerini ağılattığı biliniyor."

"Gerçekten mi?" Cevap veren Fenriis değil, onun yanında duran Danaar oldu. "Bana kolay korkan bir kadın gibi gelmedi."

Amanda başını salladı. "Politikaya atılmadan önce eski bir savaş muhabiriydi. O gerçek bir anlaşma."

Birkaç üniformalı adam uzun boylu kadını takip ederek güvertede Fenriis ve onu bekleyen savaşçı grubuna doğru ilerledi. Komutanın başkan yardımcısında olduğunu görmek kolaydı ve bu durumun onun arkasındaki yüksek rütbeli askerlerin hoşuna gitmediğini görmek de bir o kadar kolaydı. Mücevherleri ve örgüleri içinde şatafatlıydılar, çocuklar gibi görünüyorlardı.

Latharian savaşçılarının saçma sapan deri kıyafetlerine kıyasla.

Amanda Fenriis'e bir bakış fırlattı. Bütün geminin komutanı olmasına rağmen, o da diğer adamları gibi giyinmişti. Hiçbirinin üzerinde rütbe belirtisi göremiyordu. Tek fark Fenriis'in içlerinde kısa saçlı olan tek kişi olmasıydı.

Geri kalanların hepsinin omuzlarını örten uzun bukleleri vardı, çoğunun bir tarafında uçları farklı renkte boncuklarla süslenmiş bir yığın örgü vardı. Bunun bir çeşit sistem olması gerektiğine karar verdi. Oturup birbirlerinin saçlarını örüp şarkı söyleyecek türden değillerdi.

Madison elini uzatarak onlara ulaştığında rahat bir gülümseme takındı. "Savaş Komutanı Fenriis. Sonunda sizinle şahsen tanışmak bir zevk."

Amanda el sıkışmak için mırıldanmadan Fenriis uzandı ve Madison'ın elini sıktı.

"O zevk bana ait, Bayan Başkan Yardımcısı," dedi ve elini bırakmadan önce sıkıca sıktı. Amanda'nın bu jeste hükmetmeye çalışmaması ya da Madison'ın cinsiyetine herhangi bir şekilde önem vermemesi, sadece ona eşitmiş gibi davranması Amanda'nın içine bir onay olarak yayıldı.

"Kıdemli savaşçılarımı takdim edebilir miyim?" diyerek etraflarını saran adamları işaret etti. "İkinci komutanım, Danaar..."

O cümlesini tamamlayamadan Danaar öne çıktı. Fenriis'in aksine, tavrı kibar ve istekli değildi. Onun yerine, kızın etrafını sararken yırtıcı ve otoriter bir tavır takındı.

Amanda, Madison'ın arkasındaki denizcilerin gerginliğini görmekten çok hissetti ama uzun boylu savaşçıya bakarken elinin küçük bir onları durdurdu.

"Sen sadece uzun uzun su içmiyor musun?" Sesi alçak ama kontrollüydü ve bir santim bile geri adım atmadı, bakışları

Onunla bakış bakışa eşleşirken onunkine kilitlendi. "Şimdi, kenara mı çekilmek istiyorsun yakışıklı, yoksa bu kas gücünü destekleyecek beynin var mı?"

Danaar ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve Amanda, Madison'ın dudaklarının kenarındaki kıvrımı fark edince gülümsemesini bastırdı. Oh evet, büyük savaşçıyı iyi ölçmüştü.

Fenriis uyarırcasına homurdandı ve Danaar kenara çekildi. Ama Amanda'nın gözünden kaçmayan şey, Danaar'ın eski pozisyonuna dönmeyip Madison'ın yanında durmasıydı.

"Ve bu da eşim Amanda K'Vass..." Fenriis, sanki Danaar sözünü kesmemiş gibi devam etti. Bir elini kızın sırtına koyarak onu ileri doğru itti.

"Hanımefendi," diye mırıldandı, eğilmesi ya da reverans yapması gerekip gerekmediğinden emin değildi ama Fenriis'in küçük bakışı onu durdurdu. Fenriis'in kendisi üzerindeki hak iddiasını kabul ettiği anda Dünya'nın bir öznesi olmaktan , bu yüzden omurgasını dikleştirdi ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Aynı şekilde!" Madison, Amanda'nın elini sıkıp bir an için kendi eliyle kapatırken gülümsüyordu.

"Ve... düğününüz için tebrikler?" diye kontrol etti, ikisinin arasına bakarak.

Amanda ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemediği için durakladı, ama Fenriis imdadına yetişti.

"Bağlanma... törenin kendisi sarayda imparatorun huzurunda yapılacak," dedi ve bir kolunu Amanda'nın beline dolayarak onu kendi tarafına çekti. Ona gülümserkenki ifadesi Amanda'nın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"O zaman *gerçekten* evli değilsiniz?" Madison'ın arkasındaki pırıltılı generallerden biri, sesi alaycı bir ifadeye bürünerek sordu.

Amanda'nın etrafındaki sıcaklık birkaç derece düştü, odadaki tüm savaşçıların dikkati generalin üzerindeydi.

"General Hopkins." Madison'ın sesi havada bir kırbaç gibiydi. "İnsanların kültürel normlarını yabancı bir topluma atfedemeyiz. Onlar bazı şeyleri bizden farklı yapabilirler ve muhtemelen yapacaklardır da."

Fenriis, başkan yardımcısının sözlerine sessiz bir teşekkür gibi görünen bir ifadeyle başını eğdi ama Danaar konuştu.

"Bir savaşcının iddiası kabul edildiğinde bağlayıcı olur," diye gürlledi ve Madison'a sanki sadece onunla konuşuyormuş gibi baktı. "Tören sadece bir..."

"Formalite mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve adam başını sallayınca gülümsedi.

"Tüm çiftler bir tören yapmıyor. Bu kanunen zorunlu değil. Kadın, talebi kabul ederken baskı altında olmadığına dair yemin ettiği sürece... bu geçerli."

"Yani..." Amanda araya girmeden edemedi. "Bu sadece iki insanın birlikte olmaya karar vermesine bağlı." Madison'ın bir el hareketiyle grubun arkasına sürülen Hopkins'i görmezden gelerek Madison'la bakiştı. "Bazı Terran kültürlerinden çok daha mantıklı görünüyor, değil mi?"

Uzun boylu kadın dikkatini etraflarındaki savaşçılara çevirerek, "Ah, gerçekten de," diye cevap verdi. "Bazı kültürlerle hâlâ sorunlarımız var... kadının seçme şansının olmadığı görücü usulü evlilikler, çocuk gelinler... bu tür şeyler."

"Ne?" Fenriis'in sesi şaşkınlıkla çınladı. "Çocukları başka mı evlendiriyorsun? Hangi sebeple? Onlar *çocuk*-"

Amanda üzüntüyle başını salladı, eli onun kolundaydı. "Diğer çocuklar için değil, aşkım. Bazı erkekler eşlerini çok ama çok genç severler."

Budış kolonilerdeki bazı geleneksel dinlerle ilgili bir sorundu. Sorun şuydu ki, tüm yol boyunca

yetkililerin onları durdurması ya da ailelerin böyle bir amaçla Dünya'dan seyahat etmelerini engellemesi zordu.

Fenriis ona şok içinde baktı ve sonra yüz hatları çarpıldı. "Bu iğrenç. Bunlar bu isme layık erkekler değil. Böyle erkeklerin Lathar olarak kalmasına izin vermeyiz. Eğer yaşamalarına izin verirsek... şerefsiz olurlar. Liderliğiniz izin verirse bu erkekleri bulup *seve seve* ortadan kaldıracacağız," diye Madison'a seslendi ve adamlarının hepsi başlarını sallayarak onayladı.

Tam orada, onun gerçek tepkisini görünce Amanda'nın kalbi biraz daha eridi. Latharların kendilerine anlatılan barbar uzaylı savaşçılardan çok farklı olduklarını anlamaya başlamıştı. Ve ne yazık ki insanların farklı olan her şeye verdiği standart tepki ondan korkmaktı.

Madison başını eğdi. "Teşekkür ederim. Umarım bir gün böyle bir girişimde çabalarımızı birleştirebiliriz."

DAnaar, Madison'ın yanından ayrılmamıştı. Aşırı büyümüş, deri giysili bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordu.

"Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor," diye fısıldadı Amanda Fenriis'e. Fenriis onları gemide gezdirirken elini Fenriis'in koluna sokmuştu.

Şimdiye kadar kamaraları, altlarındaki köprüyü, savaşçıların birbirlerine karşı antrenman yaptıkları orta galeriyi ve koridorların çoğunu kaplayan savaş botlarını görmüşlerdi. Danaar onları sessiz savaşçıların çoğunun yataklarının ucunda durduğu barakalardan birine götürmüş ve ardından kıdemli savaşçıların odalarından birini göstermişti.

Fenriis'in odasının da tamamen aynı olduğunu fark ettiğinde şaşırmıştı; sadece birkaç oda vardı ve diğerlerinden daha lüks değildi.

Şu anda yemekhanedeydiler ve gruptaki insanlar sunulan yiyecekleri ilgiyle inceliyorlardı. Fenriis uzun boylu başkan yardımcısına bir bakış attı, şu anda elindeki tabakta bir dilim çikolatalı keke bakıyordu. Danaar onun yanında durmuş, deneyebilmesi için ona bir çatal uzatıyordu.

"Kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyor," dedi Fenriis yumuşak bir sesle. "Eğer olduğu kişi olmasaydı, benim sana yaptığım gibi yapar ve onu gördüğü anda alıp götürürdü."

Amanda ona bakarken dudakları büküldü. Grubun geri kalanı biraz ilerlemişti. Sadece Hopkins geride kalmıştı, ama bir savaşçı yemeğin bir eğitim savaşçısının beslenme gereksinimlerini karşılamak için nasıl özenle hazırlandığını anlatırken dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

Adam ona ve Fenriis'e dikkat ediyor gibi görünmüyordu, bu yüzden daha da yaklaştı, elleri ceketinin altındaki çıplak göğsünü yumuşattı.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi boğucu bir tonda olduğunu umduğu bir sesle. "Bana bir seçenek sundunuz."

Ve yapmıştı. Onu gemisine geri götürmeden önce teklifini kabul etmesini beklemişti. Lathar'a özgü bir şey olmadığından şüpheleniyordu. Ama Fenriis benzersiz ve her konuda kendi kararını veren bir adam gibi görünüyordu.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve sanki odada başka kimse yokmuş gibiydi. Adam ellerini kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekerken kızın varlığı sadece ikisiyle sınırlı kaldı. Adamın kalın, sert aletinin karnının yumuşaklığına bastırıldığını hissettiğinde dudakları küçük bir nefesle aralandı.

"Ben medeni bir erkek değilim," diye mırıldandı ona, kara gözlerindeki bakış kadının nefesini kesiyor ve kalbinin göğsünde bir fil sürüsü gibi gümbür gümbür atmasına neden oluyordu. "Diğerleri gibi değil. Kızının eşi Laarn gibi değil... Onlar benimkinden çok daha medeni bir soydan geliyorlar. Babamın halkı hâlâ dünyamızın çöllerinde yaşıyor, kumrularla savaşıyor ve eski yöntemlerle yaşıyor."

Gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı, bırakmadan önce parmağının etrafına sararken yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Seni orada, çölde görseydim... seni alırdım," diye itiraf etti sert bir sesle, ifadesindeki tüm yapmacıklık silinmişti. Kadın sert bir nefes çekti. Sanki onun ruhunun derinliklerine kadar görebiliyordu.

"Çok güzelsin. Sanki ete kemiğe bürünmüş ve ölümlü erkekleri baştan çıkarmak için gönderilmiş bir tanrıça gibisin... ve tamamen benimsin. Bundan emin olabilirdim."

Dudakları kulağına degecek şekilde başını eğdi. "Seni aşağı yuvarlar, altıma alır ve kıvrımlı küçük vücudundaki kıyafetleri çıkarırdım... sonra sikimi taşaklarımın derinliklerine, o daracık ateşine gömerdim. Seni hemen orada bedenimle tohumlarımla sahiplenirdim, böylece herkes benim olduğunu bilirdi."

Gözlerini kırıştırdı, adamın açık sözleriyle içi ısındı ve yanaklarına renk geldi. "Ne... herkesin içinde mi?" diye fısıldadı.

İffetli biri değildi ama bu fikir -herkes izlerken seks yapmak- ona göre değildi.

"Draanth, *hayır!*" Tepkisi anında ve sert oldu. Başını geriye attı, burun delikleri alevlendi ve gözleri onun önerisi karşısında tehlikeli bir şekilde parladı. "Sen *benimsin*. Başka hiçbir erkek sana bu şekilde bakamaz. Bir daha asla."

Adamın sesindeki sahiplenici nota karşısında gülümsemesini bastırdı. Bir erkeğin ona alfa erkeği gibi davranması başlı baştan çıkarıcıydı, özellikle de Fenriis gibi görüldüğünde. Ona sığ diyebilirdiniz, umurunda değildi, çok iyi hissettiriyordu.

"Hayır," diye hırlayarak devam etti, elini saçlarının arasına soktu ve onu öpecekmiş gibi başını eğerken hareketsiz tuttu. Kızın kanı beklentisiyle ısındı. "Seni pelerininimin altında sahiplenirdim."

Seni güneşten ve diğer erkeklerin bakışlarından bununla ve kendi bedenimle korudum," diye mırıldandı dudaklarına karşı ve sonra nihayet onu öptü.

Yumuşak bir şekilde başlamıştı, adamın ağzının onunkine değmesinden biraz daha fazlasıydı ama kadın açgözlüydü. İstiyordu, daha fazlasına *ihtiyacı vardı*.

İlk başta adamın onu neden istediğini anlamakta güçlük çekmişti. Genç yakışıklı görünen bu adamın neden onunla ilgilendiğini. Ama şimdi umurunda değildi. Belli ki öyleydi, *gerçekten* ve hediye edilen atın ağzına bakacak değildi.

Bu yüzden onu öptü, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek hevesle ona doğru bastırdı. boğazının arkasından gelen onay sesi fark ettiğini gösteriyordu ve adamın elinin kızın beline dokunuşu elektrik çarpması gibiydi.

Kadının dili adamın alt dudağına değdi, adamın ağzı kadının erişimine izin vermek için açıldı...

Sonra ortalık .

Bir öpücükle diğeri arasında bir yerde, Fenriis onu kendi başına sessiz bir köşeye itmeye hazır görünürken, öfke çılgınlıkları ve silah sesleri büyüü bozdu.

Eğer Lathar'ın daha önce hızlı olduğunu düşündüyse bile, şimdi verdikleri tepkinin hızıyla kıyaslanamazdı. Fenriis onu bedensel olarak kaldırıp arkasına iterken başı döndü. Dikkati yemekhanenin ortasındaki küçük insan grubuna kaydı.

General Hopkins liderliğinde, etraflarındaki savaşçılara saldırı tüfekleri doğrulttular. Görebildiği kadarıyla sadece bıçaklar ve bıçaklarla silahlanmış savaşçılar. En az ikisi yere düşmüş, hareketsiz bir şekilde yerde yatarken etraflarında derin kıpkırmızı havuzlar genişlemişti. Nefes nefese kaldı, içgüdüsel olarak onlara gitme isteği Fenriis'in beline doladığı sert kol tarafından durduruldu.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, General?" Madison, kendisini Danaar'dan uzaklaştıran denizcilerden biriyle boğuşmaya çalışırken ince vücudunun her hattından öfke yayılıyordu.

"Bu saçmalığa hemen şimdi son verin!" Hopkins tersledi, Lathar'a nefretle bakarken yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Bu pislikleri havaya uçuruyor olmalıydık, onlarla konuşuyor değil. Bize saldırganlıktan başka bir şey sunmadılar... yoksa Sentinel Beş'i aldıklarını unuttunuz mu?" diye sordu. "Ya da onu!" Yarı yarıya Fenriis'in arkasına saklanmış olan Amanda'ya el salladı.

"*Geri çekilin, General!*" Madison, denizcinin elinden kurtulurken sesi gerginleşerek emretti. "Bu kesin bir emirdir!"

Hopkins, Madison'ın iki yanındaki denizcilere başıyla işaret ederek, "Bizzat Başkan'dan yetki aldım," diye karşılık verdi. "Onu zapt edin... Dünya'ya döndüğümüzde sorularla karşı karşıya kalacak. Sen!" Döndü ve tabancasıyla Amanda'ya doğru bir işaret yaptı. "Buraya gel. Seni bu hayvanlarla burada bırakmayacağız."

Amanda başını salladı. "Hiç şansım yok. Ben burada kalıyorum."

Hopkins onu bir aşağı bir yukarı süzerken dudakları kıvrıldı. "Uzaylı sikine bu kadar düşkün müsün? Eminim ekipteki çocuklar sana insan erkeklerinin neden daha iyi olduğunu hatırlatabilir."

Hopkins elindeki silahı sallayarak ilerlerken Fenriis, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye hırlayarak Amanda'nın önüne geçti.

"Oh, bu ayarlanabilir. İnanın bana," diye hırladı insan general, kendisinden çok daha iri olan Latharian savaşçısıyla karşı karşıya geldiğinde.

Amanda'nın yüreği ağzına geldi, Fenriis için duyduğu korku nutkunu tutmasına neden oldu. Lathar'ın büyük ve dayanıklı olduğunu biliyordu ama eğer Fenriis'i simsiyah vurursa...

"Hayır! Onu rahat bırakın!" Hopkins ve Fenriis'in arasına girmek için grubun önüne doğru ilerlemeye çalıştı ama sert eller kollarını sıkıca kavradı. Gözlerini Fenriis'ten ayırmamaya çalışarak vahşi bir kedi gibi tısladı ve mücadele etti.

"Dişileri emniyete alın!" Fenriis, Danaar'a başıyla küçük bir selam vererek emretti.

Her iki adam da şimşek gibi hareket ediyordu; Fenriis Hopkins'e doğru ilerlerken Danaar, Madison'ın denizci eskortuyla yolunu kolayca kesti. Amanda'nın gözleri büyük Lathar'ın hızı karşısında irileşti.

Hopkins, Fenriis'in eli bileğine dolanmadan önce gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadı. Dönüp generali kendine doğru çekerken kırılan kemiklerin keskin çatırtısı havayı doldurdu, büyük bir elini generalin boğazına , tabanca serbest elindeydi. Denizciler bağırışlar ve daha fazla silah sesiyle harekete geçti. Aksiyondan geriye doğru çekilirken kulaklarını kapatarak ciyaktı. Işıklar söndü ve hiçbir şey göremedi, sadece patlayan silahların parıltısı ve dumanlı ortamı kesen kırmızı lazerler vardı.

Hava.

Gürültü sağır ediciydi. Duyabildiği tek şey kendi nefesinin törpülenmesi ve karanlığa doğru daha da geriye sürüklenirken göğsünde çarpan kalbiydi. Mücadele etmedi, onu tutan savaşçının onu güvenli bir yere götürmesine izin verdi.

Fenriis'in adamlarından biriydi, yani güvendeydi. Yemekhanedeki kargaşadan kesinlikle daha güvendeydi. Savaşçının iri cüssesi, onu bir kapıya doğru iterken kaosu görmesini engelledi.

Kapı arkalarından kayarak kapanıp tüm gürültüyü keserken, Fenriis için endişelenerek rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, başını kaldırdığında dudaklarında bir gülümseme belirdi, ancak hangi savaşçının onu kapının ardındaki kargaşadan aldığını fark edince olduğu yerde donup kaldı.

Onu ürperten ölü gözlü savaşçı önünde durmuş, onu kendine doğru çekerken elini sertçe koluna dolamıştı.

"Benim," diye tısladı ve ağzını onunkinin üzerine kapattı.

"TOPLAYIN ONLARI! KÖŞEYE!" diye bağırdı Fenriis, savaşçıları insan askerlerin etrafını sararken. Karanlıkta gözleri görmüyordu, çılgınca ateş ederken aptallar gibi sağa sola savruluyorlardı.

Kadınısı bir çılgılık Danaar'ın kükremesine ve karanlığın içinde uzaklaşmasına neden oldu. Fenriis onu bıraktı, diğer savaşçılar boşluğu doldurdu. Danaar'ın Madison'a nasıl baktığını görmüştü... bazen bir savaşçı yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

Geri kalanlar insanları yemekhanenin köşesine sıkıştırdı. Onları dürtmek ve sonra uzanıp silahlarını çocuk oyuncağıydı. Birkaçı direndi, ancak Latharian dirseklerinin var olan en sert şeyler olduğunu öğrendiler. Özellikle de kaburgalara ve çenelere sertçe uygulandığında.

Ancak birkaç dakika içinde ışıklar yandı ve insanlar gözlerini kırıştırdı, geçici olarak kör oldular, ancak kendilerini etrafları sarılmış ve kendi silahları onlara doğrultulmuş halde buldular.

"Bunu yapamazsınız!" Hopkins hâlâ bağırmaya devam ediyordu, bağırırken yüzü mosmordu. "Ben General Adam Hopkins'im! Doğrudan başkana rapor veriyorum! O senin-"

"Oh, KES , HOPKINS!" Madison Cole'un öfkeli haykırışı onun sözünü kesti. Fenriis, kolundaki yarayı iyileştirmeye çalışan Isan'ı yarı omuz silkerek kendilerine doğru yürüyen insan kadını görmek için yarı döndü.

"Seni zıplayan küçük pislik!" diye tısladı, insanın yüzüne doğru yaklaşarak. "İnsanlara zarar vermemek için kesin emir almıştın.

bu görevde sorunlar! Kahretsin, seni listeden çıkarttırmalıydım."

"! Burada olmamın sebebi sensin!" Hopkins ısıarak karşılık verdi, gözlerindeki ışık neredeyse manikti. "Haftalardır Başkan'a seni değiştirmesi gerektiğini söylüyorum. Bu uzaylılarla çok fazla ilgileniyorsun. Bu sağlıksız. Ama..." alaycı bir ifadeyle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin hakkındaki tüm hikayeleri duydum-"

Danaar homurdanarak bir adım öne çıkmak üzereydi ama insan kadın ondan önce davrandı. Bir Latharian savaşçısını gururlandıracak türden bir hızla saldırdı, insanın taşaklarını yakaladı ve sıktı.

Madison'ın kolundaki kaslar kasılırken ciyakladı ve gözleri yuvalarından fırladı. "Hikâyeler mi? Gerçekten mi? Bunlar senin ve küçük arkadaşlarının soyunma odalarında, bir kadının iktidara gelme ihtimalinden korktuğunuz için değiş tokuş ettiğiniz hikâyeler mi? Dinleyelim ve iyi hikâyeler olsa iyi , *General*."

Fenriis kendi bacaklarını birbirine bastırma dürtüsüne direndi. Adama hiç sempati duymuyordu -aşağılıkların en aşağısıydı- ama hayalarındaki irkilme, zoraki bir tepkiydi.

"Ah-ah..." Hopkins hiçbir tepki vermedi, beyni tamamen taşaklarını ezici bir şekilde kavramaya odaklanırken çenesi mekanik bir şekilde hareket ediyordu. Madison tıslayarak onu itti ve Fenriis'e bakmak için döndü.

"Özür dilerim Savaş Komutanı," dedi, ona bakarken dik duruyordu. Onun hakkını vermek zorundaydı. Kendi muhafızları daha yeni saldırıya geçmişken, etrafı uzaylı savaşçılarla çevriliydi ve o hâlâ bir imparatoriçe kadar soğukkanlı ve sakin davranıyordu. "Bu adamlar benim emrim altında hareket etmiyorlardı. Gemimize döndüğümüzde ağır bir şekilde cezalandırılacaklar."

Fenriis başını salladı. "Böyle bir olmayacak."

Kadın dondu kaldı ve bir an için gözlerinin arkasındaki endişeyi gördü, sonra yüzündeki ifadeyi gizledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Gemimize bindiniz ve bize ateş açtınız..." Fenriis, kadının kendisinden çok Madison'ın arkasındaki adamlar için cümleyi uzattı. "Bu bir savaş eylemidir. Hepiniz hücrelere götürüleceksiniz ve bir savaşçının mahkemesinin adaletini bekleyeceksiniz."

Bunun üzerine beti benzi attı ve küçük sendelemesi Danaar'ın hırlayarak yanına gelmesine neden oldu. Bakışları Fenriis'inkilerle çarpıştı. "O yaralı. Onu bir hücreye koyamazsınız."

Fenriis bunu hiç istememişti. Erkekler, evet, ama dişiler değil. Özellikle de yaralıyken. Ama o bunu bilmiyordu.

"Gözetim altında tutulması gerekecek. Bu ihanetten sonra hiçbirine güvenemeyiz..."

Fenriis'in ne yapmaya çalıştığını anlayan Danaar'ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. Öyle de olmalıydı. İkisi neredeyse beşikten beri arkadaştı. Birlikte büyümüşler, birlikte eğitim almışlar... ilk sandwrymlerini birlikte avlamış ve öldürmüşlerdi. Danaar'ın onu okuyamadığı gün, arkadaşını gömeceği gündü.

"O benim. Onun sorumluluğunu ben üstleneceğim," diyen Danaar'ın sözleri kadınsı bir solukla noktalandı.

"Ben senin *değilim*!" diye tısladı Danaar onu kolundan tutup götürürken hâlâ tartışıyordu.

Fenriis odanın etrafına bakmak için onları görmezden geldi. Işıklar tekrar yandığına göre, insanların düzenlediği küçük saldırının sonuçlarını görebiliyordu. Şu anda bile iki savaşçı Isan'ın şifacıları tarafından bakılıyordu, biri tedavi için sedyeye götürülmüştü bile. Hangi savaşçılar olduklarını not etti, özellikle bu ikisinin kendilerini tehlikeye atmalarına şaşırmadı.

Hopkins'e bakmak için döndü ve onu hücrelere götürmek üzere olan savaşçıyı bir bakışla durdurdu. "Eğer onlardan biri senin yüzünden ölürse

siz ve gezegeniniz sonuçlarına katlanacaksınız. Korumamızı istemediniz mi? Ama eğer ölürlerse, lanet *tanrılar* adına, keşke olsaydı diyeceksiniz." İnsanı tutan savaşçıya başıyla işaret etti. "*Draanth*'ı gözümün önünden götürün."

İnsanlar asık suratlı savaşçılar tarafından dışarı çıkarılmıştı ama Fenriis artık onlarla ilgilenmiyordu. Onun yerine odayı tarayarak Amanda'yı aradı ama Amanda ortalıkta görünmüyordu.

"Amanda'yı gördün mü?" diye sordu en yakınındaki savaşçıya, karşılığında sadece başını salladı. Sorduğu herkesten aynı cevabı alınca endişelenmeye başladı.

"GÖZLER AÇIK!" diye bağırdı ve odadaki tüm savaşçılar yaptıkları işi bırakıp ona baktı. "Nerede. Nerede. Nerede. Eşim?" diye sordu, sırayla her birine bakarak. "Bu odadaydı. Şimdi gitti. Kendi başına kaçacak türden biri değil. Öyleyse *bulun onu!*"

Savaşçılar etrafa bakındıktan sonra en arkadaki konuştu. "Fnaal gitti."

İsmi duyunca omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Fnaal o savaşçılardan biriydi. İçine kapanık ve asla çizginin dışına çıkmayanlardan ama yine de onlarda hep bir tuhafılık vardı.

Savaşta her zaman sağlam ve güvenilir olmuştu ama diğerleriyle kaynaşamamıştı. İzin günlerinde diğer savaşçılarla birlikte eğlence evlerine hiç uğramazdı ve Fenriis birkaç erkeğin onun farklı uğraşları tercih ettiğinden bahsettiğini duymuştu.

O zamanlar Fnaal'ın erkeklerle birlikte olmayı tercih ettiğini düşünmüştü, ki bu duyulmamış bir şey değildi, ama şimdi bu konuda yanılmış olabileceğine dair korkunç bir his vardı içinde.

"Bulun onu. *Hemen!*" diye emretti. "Gerekirse lanet gemiyi ama onları bulun!"

A Latharian'ın dudakları onunkilerin üzerine çöküp onları ayırmaya çalışırken manda dondu kaldı. Şiddetle yüzünü çekti. Ondan uzaklaşmak için iki büküm oldu ama adam onun için çok güçlüydü.

"Uslu dur dişi," diye tısladı, saçlarını tutuşu dişi acıdan nefesi kesilene kadar sıkılaştı. "Sana söyleneni, söylendiği zaman yapacaksın... iyi bir eşin yapması gerektiği gibi."

"Ben senin eşin değilim," diye nefesini tuttu, adam onu sarsarken sözleri acı dolu bir çığlıkla yutuldu.

"Sessizlik! Seni gördüğüm andan beri benimsin. Ben *Ursal-Kainin* seçilmişiyim... bak!" Kolunu kaldırdı ve kızın önüne itti. Ön kolunun iç kısmında bir çeşit desen vardı ama dövme falan değildi. Derisine damgalanmış gibi görünüyordu.

"Ben Fenriis'e aidim," diye karşı çıktı, feminist ilkeleri o an için hayatta kalmanın önüne geçmişti. "O benim için gelecek."

Ölü göz öfkeyle hırladı ve kolyeyi boğazından koparıp yere fırlattı. "O seçilmiş *değil*. Gördüğüm ilk dişinin benim olacağı söylenmişti. *Sen benimsin*."

"Siktir git, pislik. Ben senin *değilim*!"

Dizini adamın kasıklarına vurdu ama adam son anda dönerek kalçasıyla hareketini engelledi. Öfke yüzünü buruşturdu ve saldırdı. Yüzünün yan tarafında bir acı patladı ve adamın ona vurduğunu anlaması bir saniye sürdü.

"Dişiler uslu durur yoksa disiplin cezası alırlar," diye tıslamak için yüzünü onunkine doğru itti. Kız cevap veremeden, sert bir elini bileğine doladı ve onu karanlığa doğru sürükledi.

Birkaç saniye içinde ana koridordan çıkmışlar ve geminin turları sırasında görmediği bir bölümüne girmişlerdi. Daha önce geçtikleri temiz, iyi aydınlatılmış koridorlar yerine, ölü gözleri onu nemli ve karanlık koridorlara sürükledi.

Borular zemin boyunca kıvrılıyor, neredeyse ona çelme . Ayakta kalmayı zar zor başardı.

"YARDIM EDİN! BİRİ BANA YARDIM ETSİN!" diye bağırarak birinin dikkatini çekmeye çalıştı. İçinden bir ses, eğer ölü göz onu gitmeyi planladığı yere götürürse, oradan çıkamayacağını söylüyordu. En azından canlı olarak. Ya da çıksa bile muhtemelen ölmüş olmayı dileyecekti.

"Kimse seni duyamaz," diye tısladı ölü göz, onu daha yakına çekerek.

Adamın eli kadının ensesine kapandı ve bir an duraklayıp ona baktı. Gözlerindeki şehvet kadının midesini bulandırdı. "Çok güzelsin... çok küçük ve narin."

Kadının vücuduna bir bakış attı. "Yine de kalçaların güzel. Adımı devam ettirecek sağlıklı oğullar doğuracaksın."

"Ha! Çok beklersin!" diye tısladı. "Sana asla çocuk doğurmayacağım. Asla."

Yüz ifadesi bir gök gürültüsüne dönüştü ve onu kendine doğru çekerek kalçalarını onunkilere sürttü. "Dolduracaksın. Gece bitmeden rahmini dolduracağım."

Adamın sikinin kalın çubuğunun karnına değmesi kanını dondurdu. Kadın inledi ve adam onun tepkisini yanlış anlayarak gülümsedi.

"Bunun fikrini değiştireceğini dūřünmüřtüm. Gezegeninizdeki o acınası bahanelerle değil, gerçek bir erkekle birlikte olma şansı... Bu her dişinin başını dōndürür."

Kadın başka bir řey yapamadan, adam onu geriye doğru yürüterek iri bedeniyle duvara yasladı. Kadın ığlık attı, adam elbisesini yırtarken vahşi bir kedi gibi mūcadele etti. Elini kalçalarının arasına sokarak onları amaya çalıştı, kalçalarını kalçalarının arasına sıkıştırdı ve fermuarını karıştırdı. Kadın bir elini kurtarmayı başardı ve adamın yüzünü tırmalayarak ona saldırdı.

"Seni küçük *draanthic*," diye yumruğunu tekrar kaldırdı.

Yine de bu sefer onun için hazırdı. Zaman yavaşlarken kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Uzandı, eli acı verici bir yavaşlıkla hareket ederek adamın belinde kınında duran hançerin kabzasına kenetlendi. Omurgasından aşağı soğuk terler süzüldü. Adam ne yaptığını görecek ve onu durduracaktı.

Ama yapmadı. Parmakları hançerin kabzasına dolandı ve zaman elastik bir bant gibi geri çekildi. Bıçağı serbest bıraktı ve hala çığlık atarak çılgınca sapladı.

Bıçak etli bir patlamayla yan tarafına battı. Adam , elinin üzerinden ılık bir ıslaklık akarken iki büküm oldu ve geriye doğru sendeledi.

"Ohmygodohmygodohmygodohmygod..." diye fısıldadı, geri çekilip kanlı bıçak hâlâ elindeyken duvar boyunca kayarken kendinden dehşete düşmüştü. Adamın elini sertçe böğrüne bastırarak karşı duvara yığılışını izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Düşük ışıkta bile parmaklarının arasından akan kanı görebiliyordu.

Acı içinde inledi ve bu ses büyüyü bozdu. Bir solukta yırtık elbisesini kaptı, sıkıca tuttu ve koşmaya başladı.

"ONLARI HÂLÂ BULAMADINIZ MI?" Bir grup savaşçı yemekhaneye girerken Fenriis sordu. Burası arama için geçici bir kontrol merkezi haline gelmişti, ekipler periyodik olarak rapor veriyordu.

Lider başını salladı ve Fenriis'in midesi sıkıştı.

"Hayır. On yediden yirmi bire kadar olan sektörleri, bakım tünellerine aradık. Onları bulamadık ama bunu bulduk."

Savaşçı bir kolye uzatırken Fenriis'in kalbi göğsünde durdu. Erkeğin büyük avucunda narin duran kırmızı taşlar tepedeki ışıktaki parıldıyordu. Fenriis sert bir nefes çekti. Bu onun kolyesiydi. Daha önce Amanda'nın ince boğazına bağladığı bağ kolyesi. Arkadaki zincirlerin üzerindeki koyu bir leke kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bu...?"

Isan ondan önce davranarak kolyeyi aldı ve masanın üzerine koydu. Yüzü asıktı, taşınabilir sağlık çantasındaki el tarayıcısını kolyenin üzerinde gezdirdi. Fenriis şifacının sonuçları açıklamasını beklerken kendini dik tutmak için dizlerini kilitlemek zorunda kaldı.

"Bu Terran," diye açıkladı Fenriis'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırarak. "Eser miktarda ve kanın şekline bakılırsa, zorla çıkarıldığında onu kesmiş olabilir. Bakın... bu bağlantılar kopmuş."

Fenriis'in göğsünün ortasından fıskıran öfke, dudaklarından dökülen vahşi hırıltıya dönüştü. "Onu öldüreceğim... Ona hiç *doğmamış* olmayı dilediğim. Draanth, ona tüm *soyunun* hiç var olmamış olmasını dilediğim!"

Isan ve etraflarındaki savaşçılar onaylarcasına homurdandılar. Bir erkeğin eşiyle uğraşmak ciddi bir işti ve ciddi

Sonuçları. Savaş alanındaki korkaklıktan bile çok daha ağır sonuçlar.

"Ama neden?" Isan sordu, yüzü merakla kaplanmıştı.

"Ne demek neden? Amanda'yı kaçırdı. Başka bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Evet, evet... Anlıyorum," diyerek el sallayan Isan'ın bu hareketi Fenriis'in öfkesinin daha da derinleşmesine neden oldu. Dudaklarından çıkan uyarı hırıltısı şifacının hemen eklemesini sağladı. "Hayır, *draantiği* evrenin sonuna kadar avlayıp yavaşça ve acıyla bağırsaklarını deşmek için ihtiyacınız olan tek şey bu. Ama benim sorum neden bu insanla uğraştığındı... bu insanla?"

Yerinde durdu, başını hafifçe yana eğdi, böylece saç örgüleri yaralı omzuna yaslandı. "Dünya'da pek çok dişi var. Neden gidip başka birini almıyorsunuz? İnsanlar önce saldırgan davrandılar. Kimse bizim intikam alma hakkımızı ya da sizin başka bir dişi alma hakkınızı tartışmayacak."

"Hayır." Fenriis'in cevabı odanın ani sessizliğine karıştı, yakındaki her savaşçı konuşmalarını dinliyordu. "Başka bir dişi *istemiyorum*. Amanda'yı istiyorum."

"Neden?" Isan zorladı. İfadesi açık ve dürüsttü ve Fenriis onun sözlerinin ardında kötü bir niyet sezmedi.

Büyük savaş komutanı bir elini kısa saçlarının arasından geçirerek iç çekti. "Açıklaması zor. O benim, bu basit. Sesini duyar duymaz anladım."

"Yani onu gördün mü?"

"Hayır." Etraflarında toplanan savaşçılardan birinin sorusu üzerine başını salladı. "Beni görmemeleri için kendimi korumaya almıştım. Onlara izin vermek gibi bir niyetim yoktu... Sadece bölgede Terran olmayanların olup olmadığını ve imparatorun gölgesinin bildirdiği tehdidin ortadan kalktığını kontrol edecek ve sonra ayrılacaktım. Ama sonra

Amanda'nın konuştuğunu duydum... ve hepsi bu kadardı. Oradan onsuz ayrılmayacaktım."

Isan başını salladı. "Tarihsel kayıtlarda buna dair pek çok rapor var. Erkeklerin belirli bir dişinin sesinden büyülenmesi. Bu durum birkaç yüzyıl önce L'Nirak ve B'Kaar arasında bir kan davasına neden olmuş, biri diğerinin eşini çalmıştı."

"Evet... Bunu duymuştum," diye seslendi bir savaşçı odanın arkasından. "Zaten dişi sonunda ilk savaşçının litaanıyla çiftleşmedi mi? Çiftleşme izleri falan."

"Evet." Isan başını çevirdi ve tekrar başını salladı. "Bazen bu litaanlarda olur... aynı dişiyle bir bağ kurarlar. Yine de çok nadirdir."

"İnsanların dişi *litaan* çiftleri yok mu?" diye sordu bir başkası ve herkes Isan ve Fenriis'e döndü. Aralarında insanlarla en çok temas kuran ya da insanlık hakkında en çok bilgi sahibi olan onlardı.

"Görünüşe göre öyle," diye onayladı Fenriis. "Amanda'nın kızları *litaans*. Sanırım bir çocuğu daha vardı ama hangi cinsiyette olduğunu ya da şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Bu ifşaat karşısında nefesler tutuldu. Bu sadece Amanda'nın doğurgan olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda çok değerli dişilerin annesi olarak statüsünü de sağlamlaştırıyordu.

"Bir çift dişi litanın bana bu şekilde bağlanması için adam öldürürdüm," diye bir ses geldi arkadan ve Isan bir kahkaha havlamasıyla döndü.

"Seninki gibi bir yüzle Keri, birkaç Krynassis'i bile zar zor çekersin. Ve muhtemelen paralarını geri isterler!"

Grup kıkırdamalara ve Keri'ye atılan dostça şakalara dönüştü. Fenriis küçük bir gülümsemeyi başardı ama savaşçılardan biri olan Tolath dönüp ona sert bir bakış fırlatınca bu gülümseme soldu.

"Yani... bunu senin için bulacağız. Sonra yüzeye geri ve hepimiz için dişi toplayın."

Draanth. Fenriis odadaki her erkeğin odağı haline geldiğinde oda o kadar sessizleşti ki dışarıdaki koridorlarda iğne atsan yere düşmezdi. Onların ihtiyaçlarını anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Çoğu için Amanda yıllardır, bazıları içinse hiç görmedikleri ilk kadındı ve kadınlarla dolu bir gezegenin yörüngesinin hemen dışındaydılar. Yüzeye tek bir yolculukla her biri bir dişiye sahip olabilirdi. Her birinin.

Gürültüleri biliyordu, rütbelerdeki bazılarının bunu neden yapmadıklarını sorgulamaya başladığını biliyordu. Neden hala yalnız olduklarını sorguluyorlardı, bu kadınlar kolayca ulaşabilecekleri bir yerdeyken, kadın arkadaşlığın nimetlerinden yoksunlardı...

Eğer dikkatli olmazsa, elinde bir isyan olacaktı.

"Yapamayız. İmparatorun kendisi bunu yasakladı. İnsanlar aptal *olsalar* bile onun koruması altındalar. Ama," dedi çabucak. "İmparator insanlarla yapılacak müzakerelerin bir parçası olmak istediğini belirtti ve eminim ki dişiler konusu da gündeme gelecektir. Benim fikrimi sorarsanız, burada koruma görevinde bulunan savaşçılar, bu konuda alınacak herhangi bir karardan ilk yararlanacak olanlar olacaktır."

O anda, yeni bir savaşçı gruba yaklaştı.

"İnsanların gemisinden bir selam var," dedi Fenriis'e, yüz ifadesi asık ve etkilenmemişti. İnsan misafirlerinin eylemlerinin haberi gemide orman yangını gibi yayılmıştı. Barış bayrağı altında ateş açmak çoğu savaşçının kabul edemeyeceği bir onursuzluktu. "Konuşmak istiyorlar."

"Eminim öyledir," diye homurdandı Fenriis. "Ama *biz* hazır olana kadar bekleyebilirler. Onlara gemideki insanların kaderine karar verdiğimizde konuşacağımızı söyle."

Kıdemli köprü mürettebatından biri olan savaşçı başını salladı. "Peki ya bize ateş aç?"

"Bir şeyi kanıtlamak için silahlarını ve kalkanlarını devre dışı bırakın ama daha fazlasını değil. Onları açıkta ve merhametimize bırak ama başka bir şey yapma." Fenriis iğrenç bir şekilde sırttı. "Tek bir patlamayla onları yok edebileceğimizi bilerek bir süre terlemelerine izin verin. Bu onları güzelce yumuşatacaktır."

"Elbette, Savaş Komutanı."

Savaşçı bir an duraklayınca Fenriis'in dikkatini çekti. "Ne oldu?"

"İnsan gemisinin komutanı, efendim..." Savaşçının ifadesi biraz yumuşadı. "Bir kadın. Başkan Yardımcısı Cole hakkında durum güncellemesi istedi. Diğerleri değil." Sırttı. "İnsan ekibinin bazı üyelerinin 'misafirimiz' olmasından fazlasıyla mutlu olduğunu hissediyorum. İletişim yeterince çabuk kesilmedi. Dinlemediğimi sandığında General Hopkins'e çok özel isimler taktı. Güncelleme talebine cevap vereyim mi?"

Fenriis insan dişilerinin erkeklerden çok daha mantıklı olduğu sonucuna hızla varıyordu ve başını eğdi. "Söyleyebilirsin. Ona başkan yardımcısının zarar görmediğini ve bakımının yapıldığını, ancak henüz geri dönmeyeceğini söyleyin."

"Evet, efendim."

Bu SAVAŞÇI vardı zar zor döndü için
ayrılmak ne zaman Fenriis'in iletişim cihazı gelen bir
çağrıyı duyurmak için öttü.

"Efendim, onu bulduk. Sektör otuz iki, alt seviye dördte, bakım kavşaklarından birinin yanında."

Kapıya doğru dönerken "Güzel," diye cevap verdi. "Yola çıkıyorum."

"Savaşçının sesi endişesini ele veriyordu ve Isan ile diğer birkaç kişiye onu takip etmelerini işaret etti. "Kendini sıkıştırmış

giriş bacalarından birine girmiş ve silahlı. Ona yaklaşamayız. Ama o yaralı..."

Korku, savaş botlarıyla Fenriis'in omurgasından aşağı indi ve düşünmeyi bıraktı.

Onun yerine kaçtı.

Ölü gözlerden kaçmak için olabildiğince hızlı ve uzağa koştu. Bacakları acıyana ve ciğerleri yanana kadar koştu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissedene kadar koştu. Ama ne kadar uzağa koşarsa koşsun, Amanda onu sürüklediği karanlık tünellerden çıkıp geminin ana bölümlerine geri dönmenin yolunu bulamadı.

"Kahretsin," diye tısladı, bir daire çizerek döndü. Kavşaklardan birindeydi, dar koridorlar arasında bir kavşak. Hepsi birbirine benziyordu... bir köşedeki kanlı el izi dışında.

Bakışları ona perçinlendi.

Bu onundu. Ayağı takılmış ve neredeyse düşüyordu ama son anda kendini duvara . Bu da son bir saattir lanet bir dairenin içinde dönüp durduğu anlamına geliyordu. Ne zamandır buradaydı?

Panik boğazını pençeledi. Asla dışarı çıkamayacaktı. Yıllar önce kızların tarih ödevi için okuduğunu hatırladığı o ortaçağ kadını gibi burada ölecekti. Aile saklambaç oynuyordu ve kadın tavan arasındaki bir sandığa saklanmıştı... sadece kapak kapanmış ve onu içeride kilitlemişti. Cesedini ancak aylar sonra, taşınırken falan bulmuşlardı.

Ürperirken gözleri yaşlarla doldu. Bu lanet gemi, o korkunç sandığın kendi versiyonuydu. Burada, bu karanlık koridorlarda ölecek ve çocuklarını bir daha asla göremeyecekti.

Gözlerini kapadı ve titreyen bir nefes aldı. Yavaşça nefes vererek paniği zihninden uzaklaştırdı.

Burada ölmeyeceksin, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Bundan daha kötülerini de atlattın. Beş yaşından küçük üç çocuk gibi mi? Hepsinin Ketarian flu geçirdiği zaman mı? Kaka ve her yerde hasta? Hatırlıyor musun? Onu kendi başına atlattın. Bunu da atlatabilirsin. Yapabilirsin, söz veriyorum.*

Kendi kendine başını sallayarak gözlerini açtı ve tekrar yürümeye başladı. Bu kez köşelerden birinde duran küçük bir metal parçasını aldı ve onu her kesişme noktasını işaretlemek için kullanmaya başladı, zihninde buranın zihinsel bir haritasını oluşturmaya çalışıyordu. Bu labirent gibi koridorların bir mantığı olmalıydı ve eğer bunu çözebilirse buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Yine de birinin dikkatini çekmek için borulara vurmaya başlayamazdı. Ölü göz onu önce bulabilirdi. Onu bıçaklamıştı ve adam sendeleyerek geri çekilmişti, belli ki kötü yaralanmıştı ama sonra kaçmıştı. Arkasını dönüp onun işini bitirecek cesareti yoktu. Bunu yapabileceğini sanmıyordu... bir insanın hayatına gerçekten son verebileceğini.

Yine de ölebilirdi, diye yorumladı kafasının arkasındaki küçük bir ses ve durakladı, düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Bunu birine yapmış olabilirdi. Onları öldürmüş olabilirdi.

Ama... bu çok basit olurdu, değil mi? Onun öldüğünü varsayamazdı. Tünellerde onunla birlikte olduğunu varsaymak zorundaydı, bu yüzden gardını düşüremezdi.

Bunu yapabilirsin, diye hatırlattı kendine.

Tüm kabadayılığına ve moral konuşmalarına rağmen korkuyordu. Cidden korkuyordu. Gölgelere doğru zıplayarak elini sağ elindeki bıçağın kabzasına sıkıca sardı. Gölgelerin içine baktı ve boş olduklarından emin oldu. Gözlerinin loşluğa alışması uzun zaman almıştı ama artık görebiliyordu.

Lathar karanlıkta insanlardan daha iyi görebiliyor muydu? Muhtemelen. İnsanlığa karşı her yönden avantajlı görünüyorlardı. İnsanlığın Lathar soyundan geldiği iddiasına inanmıyordu. Eğer öyleyse, insanlar kesinlikle sopanın boktan ucunu almışlardı.

Karanlık ölü gözü hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Nefesi boğazında düğümlendi. Ya şu anda ona doğru yaklaşıyorsa? Sanki bu düşünce onları canlandırmış gibi, arkasındaki koridorlarda çizmeli ayak sesleri duyuldu.

Ölü göz onu bulmuştu! Paniğe kapıldı ve saklanacak bir yer bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Açıkta yakalanmayı göze alamazdı. Yumruğundan dolayı yüzü hâlâ acıyordu... Bu sefer onu kesinlikle öldürecekti.

Zemin seviyesine yakın daha koyu bir gölge gözüne çarptı ve çömeliş gözlerini kısarak daha uzağı görmeye çalıştı. Dudaklarından yumuşak bir rahatlama huffı kaçtı. İleri doğru sıçrayarak kendini olabildiğince küçük bir şekilde katladı ve olabildiğince içeri girdi.

Bir tür bakım bacasıydı ama belki de bir robot ya da başka bir şey içindi? Bir Latharian savaşçısının buraya sığmasının imkânı yoktu. Onun için ancak yeterince büyüktü. Kıvrılabildiği kadar geriye kıvrıldı, ancak kıcı sert bir şeye çarptığında durdu. Bir duvara. Sorun değildi. Tünelin içinde ona ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve ulaşmaya çalışsa bile bıçağı yanındaydı. Kolunu keserdi... Gerekirse o lanet şeyi keserdi.

"Burada. O burada."

Ayak sesleri yaklaştı, seslerle birleşti. Ölü göz değil, onun sesini asla unutmayacaktı, ama diğerleri. Yine de hareket etmedi, küçük tünelde kıvrılıp kaldı.

"Nerede?"

"Onu göremiyor muyum?"

"Yakın mesafe taraması burada olduğunu söylüyor."

Artık neredeyse tepesindeydiler ve çizmeli ayaklar önündeki tünel girişinin önünde durdu. Nefesini tuttu ama sesi duymaları ihtimaline karşı gözlerini kapatmaya cesaret edemedi.

Bir hareket oldu ve sonra ışık gözlerine saplandı. Gözlerini kısarak baktı, elini gözlerini korumak için kaldırdı. İçlerinden biri tünele bir meşale tutmak için eğilmişti.

"Burada! O burada! Yaralanmış," diye seslendi ve sonra eğilip ona elini uzattı. "Leydi Amanda, elimi tutun. Sizi dışarı çekeceğim."

"Hayır." Başını salladı ve bıçağı tehditkâr bir şekilde kaldırdı. Şimdi hepsi kibardı, ama ölü göz gibi olmayacaklarını nereden biliyordu? "Sakın yanıma yaklaşayım deme. Fenriis'i getir. Sadece Fenriis için geleceğim."

B Fenriis koşmaya başladığında, alt koridorlardan birinin ortasında bir kalabalık toplanmıştı.

ana trafik yollarının önüne geçmeden gemi sistemlerinin kanal ve kanaletlerine erişmek için kullanılırdı. İşlerini yapmak için koşuşturan savaşçılar, görevlerine odaklanmış mühendisler ve botlarla pek iyi anlaşamıyordu. Özellikle de aynı mühendisler tepeden tırnağa silahlı savaşçılarsa. Ortalık karıştı. Hızlı.

Fenriis gruba ulaştığında yavaşladı ve hepsinin eski scutter-bot kapaklarından birinin etrafında toplandığını fark etti. Kullanılmıyorlardı, bu günlerde gereksiz olan eski bir sistemdi. *Veral'vias*, Fenriis'in ısrarı üzerine yeni teknolojiyle güçlendirilmiş eski tarz bir savaş kruvazörüydü. Yeni tasarımlara göre daha ağır bir zırha ama aynı oranda ateş gücüne sahip olan bu gemi, gemiler arası savaşlarda ona büyük bir avantaj sağlıyordu. Elbette, bu diğer gemiler kadar hızlı olmadıkları anlamına geliyordu, ama bir kuyruklu yıldızla tavuk oynayıp galip gelebildiğinizde, saf hız o kadar da önemli değildi.

Grubun kenarındaki savaşçılar ona ve Isan'a boyun eğdi. Hepsi gergindi, elleri silahlarının üzerinde gezinirken yüzlerinde endişe okunuyordu. Fnaal yüzünden olamazdı. O sıradan bir savaşçıydı, herhangi birini ciddi şekilde endişelendirecek kadar iyi değildi.

kıdemli savaşçılardan biri. Bir korkak gibi gölgelerden saldırmadığı sürece... ki bu Fenriis'i şaşırtmazdı. Şimdi değil. Bundan sonra olmaz.

Hayır, Amanda için endişeleniyorlardı. *Draanthic* Fnaal gibi onun yerine geçebileceklerini düşündükleri değil, yaralı olduğu ve tüm Latharian erkekleri gibi koruyucu içgüdüleri devreye girdiğı için. Ama küçük eşı ona dokunmalarına izin vermedi. Yaralarıyla ilgilenmelerine bile.

İnatçı küçük kadın, diye içinden küfretti ama dudaklarındaki küçük onay kıvrımına engel olamadı. Büyük, korkutucu Lathar... küçük bir kadın tarafından alt edilmişti. İfadesi düzleştı. Kendisini tedavi etmelerine izin vermeyi reddetmesi ona daha fazla zarar vermediğı sürece komikti.

Korku omurgasını yıkadı. Kendisine dokunmalarına, hatta yardım teklif etmelerine bile izin vermemesi endişe vericiydi. Gemiye geldiğinde, Fnaal onu kaçırmış olmasına rağmen onlara ve kültürlerine karşı açık ve kabullenici davranmıştı. Şimdi kapanması için... Fnaal ona ne yapmıştı? Eğer ona zarar verdiyse...

Fenriis'in dudaklarından çıkan hırıltı, iki savaşçının sıçrayarak yolundan çekilmesine neden oldu. Eğer Fnaal Amanda'ya zarar verdiyse, onu öldürecekti. *Draanthic'in* ölümünü yavaş ve acı verici hale getirecekti... konu intikam almak olduğunda, Fenriis sadece iyi değil, aynı zamanda *yetenekliydi*.

"mi?" diye sordu grubun önüne ulaştığında, Isan arkasından hızla yaklaşıyordu. Kıdemli savaşçılardan biriyle küçük bir çekişme yaşandı ama zayıf kaslı şıfacı uyarırcasına hırladı, yüzünün bir tarafındaki ağır yara izi dudaklarının kenarını büküyordu. Diğer savaşçı hızla geri çekildi. Vücudun nasıl bir araya getirildiğini anlayan bir erkeğı kızdırmak asla akıllıca bir fikir değildi. Genellikle parçalara ayırma konusunda da çok iyiydiler.

"Evet, Savaş Komutanı." Cevap anında geldi.

"Güzel," diye başını salladı Fenriis ve çömelmeye başladı. Onun kuyunun içinde olduğunu biliyordu. Sorusu daha çok varlığını duyurmak ve Amanda'nın onun sesini duymasını sağlamak içindi. Onu rahatlatmayı umuyordu.

"Hey, güzelim," diye mırıldandı kuyunun içine bakarken. Ne bulacağından emin olmadığı için kendini çelikleştirmişti ama küçük alanın en arkasında sinmiş, hançerini önünde korumacı bir şekilde tutarken gördüğü manzara neredeyse kalbini parçalayacaktı. İçindeki savaşçı onun hançeri sıkıca kavradığını onaylayarak not etti ama adam onun gözlerindeki korkuyu gördü.

"Dışarı çık tatlım," diye mırıldandı, kolunu tünele uzattı ve elini açtı.

Yavaşça uzandı, küçük elini onunkine koydu ve adam onu dikkatlice tünelden çıkardı. Yapabildiği en kısa sürede onun kollarına gömüldü, aslında aynı kişi olmadan olabildiğince yakınlaştı.

"Tanrım, burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı, sözleri adamın boynunda boğuklaştı. "Beni öldürecek sandım."

Kadının sesindeki nota karşısında gözlerini kapadı ve eğik başının üzerinden Isan'la bakıştı. Şifacı yaklaştı ve titreyen kadının üzerinde hızla bir teşhis asası gezdirdi. Fenriis onu izledi, şifacı başını sallayana kadar gözlerini ayırmadı. Kadın yaralanmamıştı. Üzerindeki kan ona ait değildi.

Fenriis'in göğsünden rahat bir nefes çıktı ve onu kollarının arasına almak için eğildi. "Artık güvendesin, aşkım." Dönüp toplanmış savaşçıların ilerlerken sesi alçaktı. Önünde ayrılmışlardı, bazıları onlara eşlik etmek için ana gruptan ayrılıyordu; ama takdir ettiği koruyucu bir detaydı bu. Görünüşe göre adamları

Amanda'nın da kalplerine. Ona yapılan bir saldırı hepsine yapılmış sayılırdı.

AMANDA FENRIIS'in kollarında kıvrıldı ve yüzünü onun boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü. Geminin koridorlarından geçerek kamarasına doğru yürüdü. Yatak odasına vardıklarında, FENRIIS kollarında kızla birlikte yatağa oturdu. Vücudunu bir ürperti kapladı, ona sarılırken gözleri yaşlarla doldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kendini kırılmış hissediyordu. Lathar güce saygı duyardı, değil mi? Latharlı bir kadının muhtemelen gülüp bir şey için gözyaşı dökerken, şimdi onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

"Üzgün olmanı gerektirecek ne var?" Parmağını kızın çenesinin altına soktu ve başını kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. "Bu *benim* hatam. Fnaal'ın bir *draanthic*... bir pislik olduğunu fark etmeliydim."

Yüz ifadesi endişeliydi, ama ifadesinin altında sıkı bir şekilde kontrol edilen öfkeyi görebiliyordu.

"Bu benim hatamdı. Savaşçılarımın birinin dengesiz olduğunu fark etmediğim için neredeyse seni kaybediyordum. O-" Yüzü gerildi, çenesinin köşesinde bir kas kıpırdadı. "Sana zarar verdi mi?"

Yüzü hâlâ ağrıyordu ve arka dişlerinden birinin gevşediğinden emindi ama adamın sorduğu bu değildi.

"Hayır." Başını hızla salladı. "Denedi. Bana seçilmiş olduğunu ve benim onun eşi olduğumu söyleyip durdu ama ben... Ben..." Boğazındaki ani kuruluğu bastırmak için yutkundu. "Onu kendi hançeriyle bıçakladım."

Fenriis onaylayarak, "Aferin kızıma," diye mırıldandı, bakışları kızın dudaklarına kilitlenmişti.

Az önce saldırıya uğramış olmasına ve kendi kanı olmayan bir kana bulanmış olmasına rağmen, adamın gözlerindeki o karanlık bakış vücudunun kıpırdanmasına ve kanının ısınmasına neden oldu. Ürperti tenini sararak kalçalarının arasına yerleşti. Onları birbirine bastırırken çıkan yumuşak hışırtı onu ele verdi ve adamın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

Eli kızın saçlarının arasına girdi ve başının arkasını kavrayarak yüzünü yukarı kaldırdı. Özür dilemedi. Sadece dudaklarını öpücüğüyle kapladı. Öpücüğü ölü gözünki gibi sert ve acımasız değildi ama yumuşak ve nazik de değildi. Sert ve sahipleniciydi. Bir öpücükten çok onun olduğunu ilan ediyordu. Kız da buna güneşe açılan bir çiçek gibi karşılık verdi.

Boğazının gerisinde bir mırıltı, ona yaklaşmaya çalıştı, dilinin istilasını için dudaklarını ayırdı. Dil onunkine sürtündü ve ürperdi, sıcaklık ve ihtiyaç içinde patladı. Ona ihtiyacı vardı, hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamak için onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Zihninin arka tarafında hâlâ canlılığını koruyan kâbus anılarını ölü gözlerden temizleyecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Adamın cevap niteliğindeki hırıltısı damarlarındaki ateşi körükledi. Onu kendine doğru çekti ve geniş göğsüne bastırdı. Boştaki eli kalçasını sıyırdı, yukarı doğru kayarak göğsünü avuçlamadan önce belinin sıkı kıvrımında durdu. Boğazının arkasından miyavladı, sesi ateşli öpüşmelerinin altında kayboldu.

Eli büyük ve sıcaktı, dokunuşu elbisesinin ince kumaşından bile elektrik alıyordu. Elini daha fazla içine çekmek için sırtını kamburlaştırdı. Bu bir teklif miydi yoksa talep mi, hangisi olduğundan emin değildi. Adamın da umurunda değil gibiydi, uzandığı geniş göğsünün ortasında bir gümbürtü daha duyuldu. Onu avuçladı, başparmağıyla meme ucunu okşadı. Anında boncuk boncuk olmuş, daha fazla ilgi için yalvarıyordu. Ve hayal kırıklığına uğratmadı. Bir saniyeliğine onu bıraktı ve Elini elbisesinin altına soktu.

Adam başparmağını göğüs ucuna sürterken, kadının elleri adamın saçlarını okşuyor, dili düello yapıyordu. gerilim yükseldikçe öpüşmeleri daha sıcak, daha ateşli hale geldi. Kadın onu kızdırmaya çalıştıkça adam homurdanıyor ve öpücüğe hükmediyordu, aralarındaki sıcaklık bir cehennem gibiydi.

Dünyası sadece ikisine daralmıştı. Artık onun öpücüğü ve elinin dokunuşundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Alnını onunkine yaslayıp kesik kesik bir nefes alarak ayrıldı. "Ben nazik bir erkek değilim. Durmalıyız... yaralısın -"

"Sakin durayım deme," diye hırlayarak sözünü kesti, ensesini sıkıca kavradı. Burnuyla çenesini yukarı doğru itti ve sözlerinin arasında adamın çenesinden boğazına doğru öpücükler kondurdu.

"Ben narin bir çiçek değilim. Bana yanlış bakarsan kırılmam. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Yüzüne bakmak için kendini geri çekti. "Bana bugünü unutturmak mı?"

Yüz ifadesindeki gerginlik ve gözlerindeki ani sıcaklık parlaması, aldığı tek uyarı oldu. Bir sonraki anda onları yatağa ters çevirdi, onu altına kıstırdı ve dudaklarına tekrar sahip olurken onun üzerinde belirdi.

Ama bu sefer eldivenleri çıkarmıştı. Geri çekilmedi, onu öperken ona doğru bastırdı. Diziyile kalçalarını ayırarak aralarına yerleşti ve ona doğru sallandı. Hâlâ pantolonunun içinde sıkışmış olan sikinin kalın ve sert uzunluğunu, her ikisinin de tam ihtiyacı olan yere, ona doğru bastırdı.

Nefes nefese kaldı ve onu geri öptü. Tırnakları sırtını tırmaladı ve adam öpüşmeyi keserek tısladı, yüzü arzuyla gerilmişti. Kadının iki elini de kendi elleriyle kolayca kavrayarak başının üzerine doğru çekti. Kadının çıkardığı küçük inilti adamın zaferle gülümsemesine neden oldu. Yüzü bir ihtiyaç maskesine dönüşen adam, kızın elbisesinin askılarını çekti.

Hafifçe gerildi, kumaşın yırtılma sesini duymayı bekliyordu ama onun yerine kumaş düştü ve onu doğduğu günkü gibi çıplak bıraktı. Ona bakmak için geri çekildi.

Otomatik olarak gerildi. Ne tür kadınlara alışkındı? Zayıftı ve formda kalmaya çalışıyordu ama karnında asla kurtulamadığı küçük bir sallantı vardı.

"Çok güzel," diye nefes aldı, iri bir elini kadının kıvrımlarında gezdirirken. Germe izlerinin zig-zaglarını izlemek için durakladı. "Bunlar... Bunları seviyorum. Çok güzeller."

Güldü, sesi soluk soluğaydı ve adam bacağını kalçasının üzerine çekip sikini amına dayadığında bir solukta bitti. "Çoğu erkek onlardan nefret eder. Onlar bir kusurdur."

Dudaklarına karşı hırladı. "Senin bir anne olduğunu söylüyorlar. Genç doğmuşsun. Çok seksiler."

Öpücüğü artık ağzı açık ve çaresizdi. Adam kadının ağzını tahrip ederken kadın düşünme yetisini kaybetti. Eli aralarına kaydı, zeki parmakları klitorisine doğru kaydı. Adam onu okşarken inledi, uyarılmışlığı o kadar yükseldi ki bir daha asla aşağı inemeyeceğini düşündü.

"Tanrım, bunu yavaştan almak istiyordum," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Ama bekleyemem. Sana sahip olmak zorundayım. Seni benim yapmalıyım."

"Yap şunu. Kırılmayacağım." Kadın onun bakışlarını yakaladı ve kararlılığının kırıldığı anı gördü.

Bir hırıltıyla kalçalarını onunkilerden uzaklaştırdı ve derisini yırtmak için aralarına uzandı. Bir saniye sonra siki serbest kaldı, kalın boyu kadının yumuşak karnına hafifçe çarptı. Adam tabanı yakalamadan önce bir saniyeliğine yapışkan bir iz bıraktığında nefesi kesildi. Bir saniye sonra geniş başı ona doğru bastırdı.

Nefesini içine çekerek hareketsiz kaldı. Bakışları o beklenti anında çarpıştı ve kadın titredi, sıvı bir sıcaklık aktı

sanki onu karşılamış gibi kaçıyordu.

Adam bastırdı ve kadının vücudu bir an için direndi. Sonra teslim oldu ve yarım santim içine kaydı. Adamın derin iniltisi kadının daha yumuşak olanına katıldı.

"Çok sıkı," diye inledi, kalçalarıyla yaptığı baskıyı bir saniyeliğine kaldırdı ve sonra tekrar itti.

Adam daha derine kayarken dudağını ısırды, vücudu onun etrafında ayrıldı. "Büyüksün," diye başardı sahip olduğu her sinir ucunu okşayan baskılar arasında.

Zevk tüm vücudunu sarmış, her şey birleştikleri yerde odaklanmıştı. Aşağı bakmak için başını kaldırdı, adamın devasa aletinin onu içine aldığını gördüğünde içinden bir uyarılma dalgası geçti. Adam geri çekilip tekrar içeri girdiğinde bakışları adamın karın kaslarının kıvrımlarına takıldı.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, sırtını kamburlaştırdı ve ona doğru bastırdı.

Adam kadının içine doğru ilerlerken konuşma kesildi. Sonunda kalçaları onunkilerle buluşana kadar hava yumuşak inlemeleri ve daha derin inlemeleriyle noktalanıyordu. Onun üzerinde durdu, gözlerinin içine bakarken bir saniyeliğine olduğu yerde dondu kaldı. Bir an için adamın onun ruhunun derinliklerine kadar görebildiğini hissetti...

Vücudu Fenriis'in cüssesine uyum sağladıkça hoş bir yanma hissederek titredi. Kesin olan bir şey vardı, ya Latharian erkekleri insanlardan çok daha iriydi ya da Fenriis yetenekliydi.

Kadının bileklerini bırakarak ellerini başının iki yanına yerleştirdi. Bu kez geri çekildiğinde, ona doğru güçlendi. Kadın her santimini hissettiğinde nefesi kesildi ve kollarını adamın omuzlarına doladı.

Onu açıktan ölmek üzere olan ve aniden ziyafet sunan bir adam gibi aldı. Güçlü vücudu onunkinin üzerinde hareket ediyor, sikini derinlere sürüyordu.

tekrar tekrar içine girdi. İnledi ve kıvranarak onunla birlikte hareket etti. Kalçalarını ona karşı sallayarak, onu daha derine ve daha hızlı itti.

Kadının zevk sesleri, adamın derin hırıltıları ve tenin tene çarpmasıyla daha da yükseldi. Aralarındaki sıcaklık kontrolden çıkıp herhangi bir yıldızın kalbine rakip olacak kadar yoğunlaştıkça nefes alışları kısaldı. Vücudu sıkılaştıkça, derin ve tutkulu bir öpücük için onu kendine çekti.

"Lütfen..." diye yalvarmaya başladı. "Çok yaklaştım."

Gülümsedi, erkek zaferinin gürültüsünü kaçıramazdı. Adamın cevabı dik durmak oldu, iri elleriyle kalçalarını kavrayarak onu kucağına çekti. Kadının iniltisi neredeyse bir çığlığa dönüşmüştü çünkü pozisyon değişikliği adamın o kadar derine kaymasına neden olmuştu ki kadının nerede bitip adamın nerede başladığından emin olamıyordu.

Aralarına uzanarak başparmağını klitorisine bastırdı ve kadın kendini kaybetti. Orgazmı hiçbir uyarıda bulunmadan üzerine çöktü ve bir güneş fırtınası gücüyle onu yuvarladı. Adam üzerine düşerken kadın adama uzandı, adam kadının etrafında kenetlenip çırpınırken kadın artık daha sert hamleler yapıyordu.

Yine de güç ve hassasiyet kayboldu, birkaç vuruşta parçalandı, ona çarptı ve sertleşti, kendi salınımını bir feryatla duyurdu. Taşaklarına kadar içine gömülmüş olan siki nabız gibi atıp sarsıldı ve boşalırken adamın salıverilmesinin sıcaklığını hissetti.

Onu damgalamak... Onu kendisininmiş gibi sahiplenmek.

Adam yarı yarıya üzerine yığılırken kadın onun altında titredi. Artık geri dönüş yoktu. Kız ona aitti.

A Manda inanılmazdı. Çok güzeldi. Seksi.
Ve kız tamamen onundu.

Fenriis yeni eşini köprüde dolaşırken izledi, komuta kürsüsünün yanında dururken savaşçılarıyla konuşuyordu. Yine bir savaş komutanının hanımefendisine yakışır şekilde giyinmiş, ipekler içindeydi; kulaklarında, boynunda ve bileklerinde mücevherler parıltıyordu. Saçları, boynunun narin kemerini ortaya çıkaracak şekilde toplanmıştı. Gülümsüyor ve kolayca sohbet ediyordu ama yorgun olduğu belliydi.

Öyle olmalıydı. Onu bütün gece ayakta tutmuş, sadece sabah çanları çalmadan hemen önce uyumasına izin vermişti. Onu mümkün olan her şekilde elde etmiş, ona dokunma özgürlüğünün tadını çıkarmıştı... vücudunu kendi vücudu olarak sahiplenmişti. Birkaç kez onu tekrar almak için uykusundan uyandırmış, ta ki kız gülerek onu azarlayıp uyumasına izin vermesini söyleyene kadar.

Öyleydi ama yapmadı. Bunun yerine onun yanına uzanmış, onu izlemiş ve yanında kıvrılmış uyurken saçlarını hafifçe okşamıştı. Sonra onu yatağında uyurken bırakarak sabah eğitimine katılmak için kalkmış, uyumamış olmasına rağmen yıllardır olmadığı kadar dinç hissetmişti.

Memnuniyet dolu bir iç geçirdi. Hâlâ onun olduğuna inanamıyordu. Sonunda bir eşi vardı. Bakışları önce bileklerine düştü.

kendini durdurabildi. Oradaki çıplak teni görünce gözlerini hızla kaçırdı.

"Ortaya çıkmaları biraz zaman alabilir."

Isan'ın tam omzunun dibinden gelen sesiyle sıçrayışını düzeltti. Lanet olsun, şifacı ayaklarının üzerinde çok hafıftı. Döndüğünde genç erkeğin gözlerini aydınlatan eğlenceyi gördü.

"Çiftleşme izleri," diye açıkladı Isan, Fenriis'in bileklerine doğru başını sallayarak... sanki şifacının ne demek istediğini bilmiyormuş gibi. "Anlık olabilirler ya da ortaya çıkmaları yıllar alabilir."

"Oh sheesh... bir erkeğe umut ver, neden yapmıyorsun!" Kıkırdadı ve tanıdık bir hareketle erkeğin omzuna vurdu. Çoğunluğu K'Vass olmak üzere gemideki tüm savaşçılar arasında en yakın akraba olanlar o, Isan ve Danaar'dı.

"Bayan, size söyleneni yapacak mısınız?"

"Mantıklı bir şey söylediğinde, söyleyeceğim!"

Köprünün diğer tarafından yükselen sesler ikisinin de arkasını dönmesine neden oldu. Danaar köprünün girişinde duruyordu, insan dişi Madison ise elleri kalçalarında ve yüzünde alaycı bir ifadeyle onun önündeydi.

"Ve bana bunun için üç farklı neden sundun... Küçük bir ipucu, yakışıklı. Birini kandırmaya çalışmadan önce hikayeni doğru anlat, tamam mı?"

Madison şimdi Danaar'ın etrafını sarmış, göğsünün ortasına saplarken yüzüne doğru hırıliyordu.

"Paranor'da sorun, işte burada," diye mırıldandı Isan eğlenerek.

Fenriis kıkırdayarak başını salladı. Danaar bu sabahki eğitim boyunca insan dişi hakkında övgüler yağdırmış, aralarındaki ilişkinin ne kadar iyi gittiğini ve çok geçmeden onun üzerindeki hak iddiasını kabul edeceğini söylemişti. Onun leydisi olmak için Dünya'daki hayatını nasıl terk edeceğini, hem Isan'ın hem de Fenriis'in

Kaşlar. Madison'ın kendi halkı arasında sahip olduğu konum düşünülduğünde, basit bir savaşçı leydisi olmak için bundan vazgeçmesi pek olası görünmüyordu.

"Lordum," diye duyurdu iletişim subayı iki savaşçının hemen önündeki pozisyonundan. "İnsan gemisinden gelen iletişim. Ana ekrana aktarayım mı? Ayrıca, imparatorun gemisinin şu anda uzun menzilli sensörlerde olduğunu bilmelisiniz."

Fenriis başını sallayarak iki anonsu da onayladı ve dönüp komuta koltuğuna oturdu. "Menzile girer girmez imparatorun gemisini selamlayın. İnsan komutanı ekrana getirin."

"Emredersiniz, Lordum."

Bir saniye sonra köprünün önündeki görüntü ekranı insan gemisini ve onun ötesinde Terran sistemindeki üçüncü ve dördüncü gezegenleri gösterirken bir insan dışısının görüntüsüne dönüştü. Bu kadın Fenriis'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Ufak tefekti, siyah saçları kısa kesilmişti ve bir tarafı kafa derisine yakın tıraş edilmişti. Bir üniforma giyyordu ama Hopkins ve grubunun giydiğine benzemiyordu. Sade bir kumaştan yapılmıştı, üzerinde ne bir mücevher ne de bir örgü vardı, savaş üniforması olduğunu kolayca anladı. Etrafındaki köprü subaylarına hızlıca bir göz attığında hepsinin benzer şekilde giyinmiş olduğunu gördü.

Bakışları doğrudan onunkilere kilitlenmişti. Savaşçı dostunu onaylarcasına başını salladı.

"Savaş Komutanı K'Vass," dedi, sesi de görünüşü gibi kırılmış ve saçma değildi. "Ben Tümgeneral Black, şu anda TSS Defiant'ın komutanıyım." Yüzündeki sert ifade, dudaklarını bükmekten biraz daha fazlası olan küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Sonunda sizinle konuşmak bir zevk."

Fenriis başını eğerek, "Ve size, Tümgeneral," dedi. Zaten çiftleşmemiş olsaydı, köprü mürettebatının çoğunun hissettiği gibi o da kadın savaşçıdan etkilenirdi. Özellikle de onunla daha önce konuşmuş olan iletişim subayı Sardaan. "Yine de keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Subayım tüm ırkları bağlayan galaksiler arası sözleşmeleri gönderdiğine göre, generalinizin geçen gün gemimde yaptıklarının bir savaş eylemi olduğunun artık farkında olduğunuzu varsayıyorum."

Başını öne eğdi. "Rahatça konuşabilir miyim lordum?" Bir an durdu, başını sallamasını bekledi ve sonra devam etti. "Bunu söylemek için herhangi bir yasal belgeye ihtiyacım yoktu, sadece sağduyuya ihtiyacım vardı. Başka bir türün gemisine ateş açmak her zaman sorunlara neden olacaktı. Ancak, liderliğimiz tarafından General Hopkins'in tek başına hareket ettiği ve döndüğünde en ağır cezaya çarptırılacağı konusunda sizi bilgilendirmem emredildi."

Fenriis kadını düşünürken çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Fenriis sessizliği bozduğunda kadın ne kıpırdandı ne de rahatsız olduğunu belli etti. Sadece bir *liiraas* yılanı gibi gözlerini kırpmadan onu izledi.

"Elbette halkınızı geri vereceğimizi varsayıyorsunuz. Erkekleriniz bize ateş açtı, bu ölümle cezalandırılacak bir savaş eylemidir. Ve dişileriniz..." Amanda onun arkasında, Isan'ın yanında dururken gülümsedi. "Dişileriniz biz Latharian erkeklerini tercih ediyor gibi görünüyor."

General Black başını hafifçe eğdi ama yorum yapmadı. Sardaan'a doğru bir bakış bile atmadı ama dikkatini Fenriis'ten ayırmadı.

"Bununla birlikte," diye cevap verdi. "Saygıyla rica ediyorum ki insanlarımızı geri getirin ki biz onları uygun şekilde cezalandırabilelim. Ben

yaklaşan anlaşma görüşmelerinde size bazı imtiyazlar sunmaya yetkili..."

Cümlesini yarım bıraktı, bir kaşını hafifçe kaldırarak ondan bir tepki bekledi. Fenriis bir an için bir pislik gibi davranmayı düşündü ama vazgeçti. Bu kadın Hopkins ve küçük ekibiyle aynı kumaştan kesilmemişti. İnsan saldırısına onun liderlik etmemiş olmasına sevinmişti. Eğer öyle olsaydı işlerin çok ama çok farklı gidebileceğine dair bir his vardı içinde. Kendi türündeki diğer erkeklerin aksine, insan dişilerini hafife almaması gerektiğini iyi biliyordu.

Hâlâ komuta koltuğunda uzanırken, "Halkınızı bir şartla geri getireceğiz," .

Black başını salladı. "Peki bu koşul nedir?"

"Siz ve üst düzey personeliniz *Veral'vias*'ta bizimle birlikte yemek yeme davetini kabul edin."

Kadın bir anlığına dondu ve adam bunu fark etti. Bakışları köprüdeki iletişim konsoluna doğru hafifçe kaymıştı.

"Kabul edildi. Sadece benim adıma." Onun meraklı bakışları karşısında aniden gülümsedi. "Geminizdeki emir komuta zincirimizin çoğunluğu sizde lordum. Gerisini size verseydim iyi bir lider , değil mi? Korkarım bu kadarla yetinmek zorundayım. Eğer bu sizin için kabul edilebilirse?"

"Mükemmel. Sizi bu akşam 21:00'de bekliyoruz?" Tamamen gülümsedi.

Zaten ekibin geri kalanıyla hiç ilgilenmemişti. Sadece gemideki kadın generali istiyordu. Elbette adamlarını bir baskınla yüzeye çıkarıp hepsine kendi kadınlarını alamazdı ama bu, gemisine kendi istekleriyle kadın alma fırsatını kaçıracağı anlamına gelmiyordu.

"Elbette." Başını eğdi. "O noktada adamlarımızı geri getirecek misiniz? Başkan yardımcısı da dahil mi?"

"Tutsakları önceden iade edeceğiz," diye cevap verdi, sesi derin bir gümbürtüydü. Köprünün bir tarafında, savaşçılarından biri kaskatı kesilmiş, geniş omuzlarına gerginlik çökmüştü. Ama bunun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. "Başkan yardımcısı akşam yemeği için gemide kalacak."

"Ve sonra benimle dönecek misin?" Siyah bastırdı.

Gülümsedi ve omuz silkti. "Eğer ikinizden biri gitmek isterse. Adamlarımız hakkında daha önce söylediklerim hâlâ geçerli."

"Çok iyisiniz lordum." Black kıkırdadı, yüzüne yayılan gülümseme sert ifadesini değiştirdi. "Tabii ki önemli bir noktayı atlıyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Neymiş o?"

"Tüm kadınlarımız erkekleri tercih etmiyor." Göz kırptı. "Akşam yemeği için 21:00'de geleceğim. Karartma."

Bu şaşırtıcı açıklamayı düşünecek zamanı olmadı çünkü o anda bir savaşçı köprüye doğru ilerledi.

"Lordum! Fnaal'ı bulduk!"

Kıdemli savaşçıların geminin ana salonuna inmesi birkaç dakikadan sürdü. Geminin ortasından aşağıya doğru büyük bir galeri olan bu salonu ilk gördüğünde Amanda hayranlık içinde sessizliğe gömülmüştü. Kimsenin onu suçlayamayacağından emindi. Tepesinde gölgeler içinde kaybolan yüksek tavanları ve üstten geçen kemerli yürüyüş yollarıyla ona bir katedrali anımsatmıştı.

Görünüşe göre hem eğitim hem de etkinlik salonu olarak hizmet veriyordu ve Lathar gemisinin büyük sayılarda toplanması gerektiğinde kullanılıyordu.

Madison ve Hopkins talihsiz ziyaretleri için geldiklerinde burası savaşçı eğitimi için düzenlenmişti ama şimdi tüm matlar, engeller ve eğitim botları kaldırılmıştı.

Fenriis ve kıdemli savaşçılar içeri girdiğinde zeminin ortası temizdi, Amanda da eşinin yanındaydı. Savaşçılar odanın kenarlarını doldurmuş, başlarının üzerindeki yürüme yollarına yığılmışlardı. Bir an için başını kaldırıp baktı, çenesi düştü. Gemi mürettebatının sadece bir kısmıyla tanıştığını, gemide neredeyse küçük bir ordu olduğunu biliyordu ama bu kadar çok savaşçının bir yerde toplandığını görmek nefesini kesti.

Ve hepsi sessizdi. Biri hariç.

Fnaal temizlenmiş zeminin ortasında dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlanmıştı. İki savaşçı sarmış, her biri ağır ellerini esir adamın omuzlarından birine koymuş, debelenip ayağa kalkmaya çalıştığında onu yerinde tutuyordu. Adam onlara anlamadığı bir dilde hırlıyor ve bağırıyordu. Bu önemli değildi. Söylediklerinin hiç de övgü dolu olmadığını tahmin edebiliyordu.

Ancak içeri girdikleri anda Fnaal'ın dikkati onlara yöneldi.

Bakışları anında Amanda'ya kilitlendi ve öfkeyle uludu. "İnançsız dişi!" diye bağırdı, o kadar sert çırpındı ki kırıldı. solundaki savaşçıdan uzaklaştı ve ileri atıldı.

Nefes nefese kaldı ve korku vücudunu sararken yarım adım geri çekildi. Fenriis'in eli kızın elini sıkıca kavradı ve onu yerinde tuttu. Sadece onun varlığı bile kaçmasını engellemeye yetmişti.

" yok," diye mırıldandı. "Tamamen güvendesin. Bak..."

Elbette, Fnaal bir adım bile ilerleyemedi. Ayrıldığı savaşçı araya girdi ve sert bir kolla boynuna sarılarak onu ayağa kaldırdı. Onu esir alan kişiden daha küçüktü,

Fnaal'ın omurgası sert bir kavise zorlandı, ayak parmakları yerde kaldı.

Fiziksel olarak kısıtlanmış olabilir ama dili kısıtlanmamıştı.

"Fahişe! Sürtük!" diye tısladı, Amanda'ya bakarken gözlerinde kötü niyet . "Tanrılar senin *bana* ait olduğuna karar verdi ama sen bacaklarını seçilmemiş biri için açtın. Cezalandırılacaksın. Kısır kalacaksın!" diye bağırdı. "Tanrılar, seçilmemiş olana çocuk vermemeni sağlayacak!"

Nefesini içine çekti, adamın sözleri Fenriis'le olan ilişkisine dair korkularını körüklüyordu. Elbette, çocuklardan rahatsız olmadığını söylemişti ama tüm kültürü çocuk sahibi olup olmamak üzerine kurulu gibiydi. Eninde sonunda o da kendi çocuklarını isteyecekti...

Fenriis hırlayarak, "Susturun şu aptalı," diye emretti. "Onun *draantik* saçmalıklarıyla işim bitti. Bir dişinin değeri doğurduğu yavrularda değil, erkeğine getirdiği rahatlık ve arkadaşlıktadır. Erkeğin karanlığına ışık, gücüne bilgeliktir. Onlar olmadan biz savaşçılar sadece yarım bir hayat yaşarız."

Sözlerindeki samimiyet çınladı ve göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Adamın söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Ona gülümseyip elini sıkarken kelimeler ruhunun derinliklerinde yankılanıyordu. Ona attığı küçük bakış, önceki geceye dair tüm anılarını geri getirdi ve kızardı, vücudu ısındı.

Eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Her ne düşündüysen, sonraya saklasan?" diye derin bir mırıltıyla önerdi doğrulmadan önce.

Bakışları Fnaal'a ulaştığında, sevgilisinin tüm izleri kaybolmuştu. Onun yerine taş gibi soğuk bir savaşçı duruyordu.

"Fnaal K'Vass," diye anons etti, sesi yargıç, jüri ve celladın ciddi tonlarını taşıyordu. "Başka bir erkeğin eşini çaldın ve

ona tecavüz etmeye çalıştınız. Ona saldırdınız ve kendini savunmaya zorlayarak ona zarar verdiniz. Tüm bunları dişilerin nadir ve değerli olduğunu, saygı duyulması ve korunması gereken bir şey olduğunu bilerek yaptınız. Yine de onun bu konudaki kararına bakmaksızın kendiniz için bir tane çalmaya çalıştınız. En temel hak talep etme yasalarımızı görmezden geldiniz ve kendinizi ona zorla kabul ettirmeye çalıştınız. Bu suçlardan sadece *biri* bile seni ölüme mahkum etmek için yeterlidir."

Fnaal hırladı, ifadesi kaskatı kesilmişti. "*Tanrılar* konuştu. Ben seçildim," diye bağırdı, kendisinden çok daha iri olan muhafızına karşı hâlâ mücadele ediyordu. "Onların kararı sıradan bir dişinin kararını geçersiz kılar!"

Şok ve iğrenme dolu bir mırıltı salonda yuvarlandı ve orada bulunan her savaşçının dudaklarında yankılandı.

"Bu suçlar bir araya getirildiğinde... yeterince ağır olan tek bir ceza vardır."

Amanda'nın kafası karışmıştı. Fnaal'ın suçlarından sadece biri bile ölüm cezasını gerektiriyorsa... daha kötü ne olabilirdi? Cevap için fazla beklemesine gerek kalmadı.

Fenriis ilerlemek için onun elini bıraktı. Rengi solmuş olan Fnaal'ın birkaç adım ötesinde durdu.

"Hayır, , hayır..." diye inledi. "Ben seçildim! Tanrılar beni seçti. Bunu yapamazsınız."

Etrafındaki savaşçılar teker teker ilerleyerek Fnaal'ın birkaç adım ötesinde durdular ve etrafını sardılar. Ön tarafta hepsi için yer yoktu, bu yüzden diğerlerinin arkasında durdular... sıra sıra.

Sonra hep birlikte odanın ortasındaki adama sırtlarını döndüler.

"Bilysin ki," Fenriis'in sesi. "Fnaal K'Vass artık bu ismi taşımıyor. O artık Lathar değil. O *onursuzdur*."

Savaşçılar şimdi yerde bir yığın halinde inleyen adamın yanından uzaklaştılar.

"Birisi onu koyacak bir yer bulana kadar hücreye atsin." Fenriis Amanda'nın yanına ulaşip ona kolunu uzatırken emretti.

"Şimdi ona ne olacak?" diye sordu, saldırganının buruşmuş figürüne hızlıca bakmaktan kendini alamadı. "Onu öldürmeyeceksin..." diye yutkundu. "Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

Fenriis'in yüz hatları gerildi. "Hayır, değiliz. Bu çok nazik bir davranış olur. Bunun yerine, en yakın ıssız gezegende gemiden indirilecek. Eğer oradan ayrılmayı başarırsa, artık aramızda tanınmayacak. Gezegenlerimizden ya da kolonilerimizden biriyle temasa geçmeye kalkışması, ölüm cezasının kendisine verilmesiyle sonuçlanacaktır."

Başını salladı. "Aforoz gibi... toplumdan kovulmak gibi." "Aynen öyle. Yaptıklarından sonra artık ona güvenemeyiz." O Ona sırtını dönmüş olan iki muhafız Fnaal'ı sürükleyerek yanlarından geçirirken onu bir tarafa çekti. yığılıp kalan Fnaal başını kaldırmadı, artık tüm mücadelesi bitmişti.

"C

Komutan Fenriis."

Arkalarından gelen yüksek bir ses Fenriis'in adını haykırdı. arkalarını döndüler. Arkalarında bir savaşçı duruyordu. Adamın yüzündeki ifade Amanda'nın omurgasında tedirginlik yarattı. Gemideki savaşçıları, liderlerine genellikle saygılı davrandıklarını bilecek kadar görmüştü. Ama eşine bakan diğer savaşçının yüzünde hiç saygı yoktu.

"Tolath," diye onayladı Fenriis onu. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Evet," diye onayladı iri yarı savaşçı. Fenriis gibi o da uzun boylu ve kaslıydı, muhtemelen cüsse ve güç bakımından liderine eşitti. "Bizi hayal kırıklığına uğrattın."

Amanda'nın koluna hafifçe dokununca etrafına bakındı ve Isan'ı yanında buldu. Başını hafifçe sallayarak onu Fenriis'ten birkaç adım geriye çekti. Odadaki ani gerginlikten hoşlanmasa da şikayet etmedi ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

"Peki bunu nasıl ?" Fenriis alçak ve tehlikeli bir sesle cevap verdi.

Tolath meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Sen bizim komutanımızsın ve bu nedenle bizim çıkarlarımızı en iyi şekilde düşünmelisin. Dişilerin bulunması halinde, tüm değerli savaşçılara yetecek kadarını ele geçirmek için derhal akıncı birliklerinin gönderilmesi yıllardır süregelen bir emir değil mi?"

Fenriis başını salladı. "Bu şekilde şeyler yapılırdı , evet. Ancak-"

Tolath sinirli bir hareketle onun sözünü kesti. "Ancak, *hiçbir şey*. Bu emir *hiçbir zaman* iptal edilmedi. Kayıtları kontrol ettim. Yani bize karşı olan görevinde başarısız oldun. Birçok dişinin bulunduğu bir gezegenin yörüngesindeydik ve gerçekten de bir tanesini kendinize ayırdınız!" Amanda'yı işaret etti. "Yine de geri kalanımıza aynı nezaketi göstermeyi reddediyorsun."

"Bu farklı bir durum. Leydi Amanda ve benim bir anlaşmamız var."

"*Draanth* umurumda bile değil," diye hırladı Tolath. "Umurumda olan tek şey kendime ait bir diş bulmak. Bu gece. Ya bize bir baskın partisi için izin verirsin..."

"Yoksa?" Sadece bir aptal Fenriis'in sorusunu geri adım attığı şeklinde anlayabilirdi. Bu kelime diğer savaşçının yüzüne inen bir eldiven gibiydi. "Ya da ben meydan okuyorum," dedi Tolath kesin bir ifadeyle, kollarını kavuşturarak kocaman göğsünün üzerinde.

Amanda'nın dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Bir meydan okumanın nelerden oluştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun sıcak çikolata ve lokum yeme yarışması olmayacağından oldukça emindi. Lathar savaşçı bir ırktı, bu yüzden herhangi bir meydan okuma büyük miktarlarda kan ve şiddet içerecekti.

." Fenriis ceketini çıkarmaya başladı ve öne doğru ilerleyen bir savaşçıya uzattı.

Beline kadar soyunduğunda ne kadar kaslı olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Tolath da aynı şeyi yapıp kendi ceketini uzatırken yüz ifadesi değişmedi. Ama kimse ceketini almak için ilerlemedi. Yüzünde bir kızgınlık ifadesiyle omzunun üzerinden genç savaşçılardan birine baktı.

"Keri?" Ceketini iki parmağının üzerinde salladı, belli ki diğer savaşçının öne çıkıp ceketini almasını bekliyordu.

Ama Keri kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Ne?" Tolath'ın hatlarından şaşkınlık akıyordu. "Bunun hakkında konuşmuştuk... akıncı grupları hakkında. Kendi dişilerimizi getirmemize izin verilmesi gerektiği konusunda hemfikirsiniz!"

Keri'nin yüz ifadesi değişmedi. "Evet, yapmamız gerektiği konusunda hemfikirdim ama komutana meydan okumayı kabul etmedim. Bizler savaşçıyız, hayvan değil. Bize mantıklı gelse de gelmese de emirlere itaat ederiz. Komutana ettiğim yemini bozmayacağım. Bu meydan okumanın bir parçası olmak istemiyorum," diye tekrarladı.

"Ama..." Tolath ne diyeceğini şaşırmış gibiydi, ağzı birkaç saniye açılıp kapandı. "Ama biz *kardeşiz*."

Keri başını salladı ama kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş halde kaldı ve sert ifadesi değişmedi. "Öyleyiz. Ama bu benim yeminimi bozacağım anlamına gelmiyor. Fenriis bizi hiç yanlış yönlendirmedi. Eninde sonunda kendi dişilerimize sahip olacağımızı söylüyor ve ben onun bilgeliğine güveniyorum. Komutanımın yanıdayım."

"Öyle olsun." Tolath'ın çenesi gerildi ve Fenriis'e doğru döndü. "Seni öldüreğim ve rütbeni, konumunu alacağım, *sonra* da baskın yapacağız!"

Son sözleri taş gibi bir sessizliğe gömüldü ve o mırıldanırken Amanda, Isan'a daha da yaklaştı.

"Tolath'ın diğerleri arasında destekçisi olduğuna şüphe yok, ancak meydan okumayı kazanmadığı sürece hiçbirini kendini göstermeyecek."

"Öyle mi?" diye sordu, Fenriis için duyduğu korkuyla kalbi boğazında çarpıyordu. Birbirlerini daha yeni bulmuşlardı ve şimdi ölümüne bir savaşın içindeymiş gibi görünüyordu.

"Meydan okuma dövüşleri, meydan okuyan ve destekçileri için her zaman ölümüne olur," diye mırıldandı. "Bu da tam bir baş belası. Fenriis kazandığında, Tolath'ı kimin desteklediğini bulmamız ve köklerini kazımamız gerekir. Bazen meydan okuyan kişi sorunun kaynağı değil, sadece yılanın başıdır. Ama..." diye yorumladı etraflarındaki taş suratlı savaşçılara bakarak. "Bence sefer sadece bir savaşçı sikiyle düşünüyor. Keri aptal değil ve Fenriis'e tamamen sadık. Bilseydi bizi bu konuda uyarırdı."

İki iri adam birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken umutla, "Çok kötü değil o zaman?" diye sordu.

Yırtıcı hayvanlar gibi hareket ediyorlardı, hareketleri zarif ve ölümcüldü... tıpkı televizyonda belgesellerini izlemeyi sevdiği büyük kediler gibi. Gerçek hayatta hiç görmemişti. Hepsinin ya nesli tükenmişti ya da halkın girmesine izin verilmeyen koruma bölgelerindeydiler.

Isan'ın yüz ifadesi acımasızdı. "Oh, durum ciddi. Tolath hayatta kalmak istiyorsa Fenriis'i öldürmesi gerektiğini biliyor."

Nefes alması durdu, kalbi göğsünün içinde durdu. "Onu öldürmek mi? Bunu yapabilir mi?"

Savaşçılara doğru korku dolu bir bakış fırlattı. Hareketsizce daireler çiziyorlardı, Tolath sık sık Fenriis'in reflekslerini test edercesine ona doğru hamle yapıyordu ama arkadaşı aynı şeyi yapmıyordu. O sadece diğer adamın saldırılarını ördeğin sırtından yuvarlanan su gibi kolay hareketlerle savuşturdu.

"Fenriis'i öldürmek mi?" Şifacı şaşırmış gibiydi. "Bu her zaman mümkün. Kimse bir meydan okuma dövüşünün nasıl geçeceğini tam olarak tahmin edemez."

Uzandı ve büyük elini onunkinin etrafına sardı, yüz ifadesinin ona küçük, güven verici bir gülümseme sunacak kadar rahatlamasına izin verdi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Fenriis bir savaş komutanı... hiçbir erkek baştan savma bir savaşçı olarak bu kadar yükseklere ulaşamaz. Ve eğer... şey," diye öksürerek hatasını örtmeye çalıştı. "Eğer bir şey olursa, iyi olacağından emin olabilirsiniz. Fenriis senin... anlayışını açıkladı. Bugün buraya düşerse seni çocuklarına ulaştırmak için onun yeminini üstleneceğim."

"Ne?" Şaşırılmıştı, tek yapabildiği göz kırpmaktı. "Bunu benim için yapar mısın?" Duraksayarak doğrudan ona baktı. Eğer Fenriis'in genç görüldüğünü düşündüyse, Isan onlu yaşlarından yeni çıkmış gibi görünüyordu. "Bu seninle... birlikte olmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Ha?" Isan şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve sonra ifadesi birden düzeldi. "Hayır! Böyle bir beklentim yok... şey," diyerek ona küçük bir gülümseme sundu. "Tabii benim eşim olmak istemediğin sürece. Senden bunu beklemiyorum."

Rahatladığını gizleyerek ona küçük bir gülümseme sundu. Fenriis birkaç adım savaşıırken ne kadar rahatlayabilirse o kadar.

Savaşçılar birbirlerine daha sıkı kenetlenmişti, yüzleri beklenti ve hayranlıkla parlıyordu. Birkaçı Fenriis'i cesaretlendirmek için seslendi ama Tolath için seslenen yoktu ve Fenriis düşer de aynı kılıç onların da boynuna inerse diye kimsenin seslenemeyeceğini fark etti. Birdenbire Tolath için gerçekten üzüldüğünü hissetti. Haddini aşmıştı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Hem de kendi hayatıyla.

"Tüm yapabildiğin bu mu ihtiyar?" Fenriis bir başka saldırıyı daha savuştururken Tolath alay etti. "Benimle dövüşmekten çok mu korkuyorsun? *Bu* sizin komutanınız," diye duyurdu kalabalığa. "Artık bir dişisi var, savaştan korkuyor!"

Fenriis hiçbir uyarıda bulunmadan saldırısını başlattı. Bir an Tolath kalabalığa poz veriyordu. Sonra hayatı için savaşıyordu.

Etrafındaki hava Fenriis'in bıçaklarının parıldayan kenarlarıyla ölümcül bir ışık dansı içindeydi. İlk birkaç hamleyi engellemeyi başararak irkildi ama saniyeler içinde çok daha üstün olduğu anlaşıldı.

Fenriis hırladı, Tolath kolunun altından eğilip bükülürken dudağı dişlerinin arasından geriye doğru kıvrıldı. Elindeki bıçakla saldırarak onu kovalamak için döndü ve yüzündeki ifadeyi bir anlığına gördü.

Saf. Kontrollü. Öfke.

Amanda olduğu yerde dondu kaldı, eli boğazında eşini izliyordu. Onun bir savaşçı olduğunu biliyordu ama bunu daha çok bir askere benzetiyordu. Daha medeni. Balistik ya da enerji silahları ve uzay savaşları. Bu içgüdüsel, gladyatörvari, acımasız savaşı değil.

"Fenriis...Fenriis...Fenriis...Fenriis..."

Kalabalık ilahi söylemeye başladı, ses alçaktan başlıyordu. Yanındaki bir savaşçı ayağını yere vurmaya başladı, sadece bir tane ve diğerleri de hızlandı, ses birkaç saniyede bir gök gürültüsü gibi kavernöz salonda yankılandı.

Fenriis, genç savaşçının gidebileceği hiçbir yer kalmayana dek Tolath'ı geri itti. "Çemberin" kenarına sıkışmış, kenarındaki savaşçılar kaçmasına izin vermezken, son hatasını yaptı.

Fenriis'e doğru savrulduğunda, rakibinin kılıcı kolunun vücuduyla birleştiği eklemi derinden keserek içeri girdiğinde haykırdı. Homurdandı, kısa acı çığlığı kılıcının yere noktalandı. Bir saniye sonra Fenriis kendi kılıcını rakibinin boğazına sapladı.

"Lütfen..." Amanda bir adım öne çıktı düşünmeden elini uzattı. "Lütfen, onu öldürme. Bugün olmaz..."

Koridoru sessizlik kapladı ve tüm gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti. Kahretsin. Ne yapmıştı ki? Onlarınki gerçekten anlamadığı bir savaşçı kültürüydü. Ama... Çenesini kaldırdı ve doğrudan Fenriis'e baktı.

"Dünya'da olsaydık balayında olurduk. Mutluluk ve kutlama zamanıdır. Aptallık affedilebilir, özellikle de Lathar uzun zamandır pek düğün ya da balayı görmemişken?"

Bir adım öne çıkarak elini nazikçe onun koluna koydu. "Lütfen? Benim için mi?"

Fenriis homurdandı ve bıçağını Tolath'ın boğazından çekti. "Sevdiğim kadını memnun etmek istediğim için şanslısın, yoksa bu yerde son kanını akıtıyor olurdun. Bana bir daha *asla* meydan okuma," diye uzandı ve elini Tolath'ın yaralı omzuna koydu. "Senden tam ve mutlak sadakat bekliyorum. Anladın mı?"

Diğer adam soldu ve başını salladı, kolu göğsüne yakın duruyordu. Bacağından aşağı akan kan yan tarafını süslüyordu. "Evet lordum. Ben ve kılıçlarım artık ve sonsuza dek sizindir. Benim sizin onurunuzdur. Buna yemin ederim."

Etraflarındaki adamlar onaylarcasına gürlediler. Etrafına bakındı ve Tolath'ın ettiği yeminin ciddi bir yemin olduğu hissine kapıldı. Ama o bununla ilgilenmiyordu. Fenriis'in söyledikleriyle ilgileniyordu.

Sevdiği kadın.

"Isan, Keri... onu buradan çıkarın," diye emretti Fenriis, Amanda'ya doğru döndü ve bir elini kolunun altına sokarak onu kalabalığın arasından çıkardı.

"Bunu mu demek istedin?" diye sordu nefes , onu kontrol edebilmek için durdurdu. Tolath'ın bir darbe indirdiğini görmemişti ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki... emin olmalıydı.

"Ne demek istiyorsun, küçük insan?" Gülümsedi ve onun ellerini tuttu. "Endişelenme. Ben gayet iyiyim. Beni yenmek için Tolath'tan çok daha iyi bir savaşçı olmak gerekir."

Durdu, adamın dokunuşuyla tüyleri ürperdi ve başını kaldırıp ona baktı. Adamın sabit bakışları onunkilerin üzerindeyken, kendini biraz bilinçli hissetti ama bilmek zorundaydı. "Sevdiğin kadın dedin... bunu mu kastettin?"

Bir an cevap vermedi ve kalbi göğsüne doğru düştü. Belki de sadece lafın geliyordu ve bunu kastetmemişti. Belki de olaylara çok fazla anlam yüklüyordu.

Sonra başını salladı. "Sevdim. Sesini duyduğum ilk andan beri seni seviyorum."

Umut çiçek açtı, içini sıcaklık ve duyguyla doldurdu. Sonra onun sözleri aklına geldi ve kaşlarını çatı. "Bunun beni ilk gördüğün an olması gerekmez miydi? İlk görüşte aşk gibi mi?"

Başını salladı, dudaklarının kıvrımı sert yüz hatlarını yumuşattı ve onları yıkıcı hale getirdi. "Hayır. Her zaman bu şekilde çalışmayız. İlk seni duydum ve benim olduğunu anladım. Seni o andan itibaren sevdim."

"Gerçekten mi? İlk görüşte aşk gibi mi?" Kulağa fantastik geliyordu ama... uzaylı bir uzay gemisinde, hayatında gördüğü en seksi adamla evliydi. "Bu mümkün mü?"

"Oh, evet, bu mümkün." Parmağını Amanda'nın çenesinin altına soktu ve onun kendisine bakmasını sağladı, dudakları neredeyse dudaklarını sıyrana kadar eğildi. "Seni seviyorum Amanda ve her zaman seveceğim. Umarım bir gün sen de beni sevmeye başlarsın."

"Bir gün değil," diye itiraf etti, aynı hem gülümsemeye hem de ağlamamaya çalışırken sesi biraz soluksuz çıkıyordu. "Şimdi. Seni seviyorum, yani. Kulağa aptalca geliyor. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz ama ben..."

Başka bir şey söylemeyi başaramadı çünkü seksi uzaylı kocası dudaklarına yapıştı, aşklarını ve evliliklerini o kadar tatlı ve içten bir söz öpücüğüyle mühürledi ki sonsuza dek kalbine kazınacaktı.

Arkalarından gelen YAVAŞ ÇIRPINIŞ Amanda'yı o anın büyüsünden çekip çıkardı. Fenriis başını kaldırdı ve aynı hareketle döndü, o kadar hızlıydı ki Amanda onun arkasına itilirken nefesini tutmak zorunda kaldı.

Arkalarında yeni bir savaşçı grubu duruyordu, Amanda'nın şimdiye kadar gördüğü en iri adam en öndeydi. Diğerleri de neredeyse aynı büyüklükteydi, içlerinden biri yara izleriyle kaplı olması dışında neredeyse birbirinin aynısıydı. Bir şifacı olduğunu fark etti, izleri tanıyordu.

Fenriis dikkat kesildi, yumruğunu kalbinin üzerine sıktı. "Majesteleri. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

Amanda iri adama tekrar bakarken gözleri büyüdü. İmparator. Öyle olmalıydı. Yan tarafa bir adım atmayı ve o gidene kadar Fenriis'in arkasına saklanmayı düşündü. Gemideki konuşmalardan, imparatorun tek eli arkasında bağlıyken hepsini yenebilecek korkunç bir savaşçı olduğunu biliyordu. Ama bunu bilmek başka bir şeydi, kanlı canlı karşısında durmak başka bir şey.

Ama o daha saklanmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapamadan, imparatorun bakışları yana kayarak ona yöneldi. Kırmızı Latharian ipeklerinin içinde onu fark etmemek imkânsızdı, tıpkı gemide sadece bir ziyaretçi olmadığı, artık burada yaşadığı gerçeğini fark etmemek imkânsız olduğu gibi.

"Ekselansları, size eşim Amanda'yı takdim edebilir miyim?" dedi Fenriis basitçe, kolunu Amanda'nın beline doladı Amanda bir adım öne çıkarak onun yanında yer aldı. "Amanda, bu Majesteleri Daaynal K'Saan, tüm Lathar'ın Savaşçı İmparatoru."

"Eee... sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

Amanda, kendilerine doğru yürüyen iri adama gülümsedi ve reverans yapmaya çalışırken omurgasını saran ürpertiye bastırmaya çalıştı. Bunu başardı. Sadece. Tamam, belki ufak tefek sallanmalar oldu.

Küçük bir özür gülümsemesiyle karşılık verdi. "Özür dilerim. Daha önce hiç uzaylı bir imparatorla tanışmadım, bu yüzden ne yapmam ya da sizi nasıl çağırmam gerektiğinden emin değilim."

Odadaki tüm gözler onun üzerindeymiş gibi hissediyordu. Bir hata yapmasını ve imparatoru ağır bir şekilde rencide etmesini bekliyordu. İmparatorla tanışmanın ve onu selamlamanın doğru yolu hakkında kendisine söylenen ya da kulak misafiri olduğu herhangi bir şeyi düşünmeye çalışarak beynini zorladı.

Daaynal gülümseyerek elini uzattı ve Amanda'nın elini dudaklarına götürerek parmak eklemlerinin arkasını öptü.

"Akraba olduğumuz için Leydi K'Vass, bana nasıl isterseniz öyle hitap edebilirsiniz."

Adam elini eğerek selam verdiğinde bir an irkildi ve Fenriis'in bakışlarıyla karşılaştığında gözleri irileşti. Fenriis de onun kadar şaşırılmış görünüyor, bu da kendini hem daha iyi hem de daha kötü hissetmesine neden oldu. Sonra beyni müdahale edemedi ağzı da olaya dahil oldu.

"Pardon... Alakası var mı?"

Başını sallayan Fenriis'e doğru baktı. İmparatorun yeğenleriyle akraba olduğunu söylemişti ama Daaynal'ın kendisiyle doğrudan akraba olduğunu söylememiştir.

İmparator tam boyuna yükseldi ve konuşmak için ağzını açtı, ancak odanın daha gerilerinden gelen sinirli bir kadın sesi tarafından kesildi.

"Pekâlâ, her gölgede düşman gördüğünüzü biliyorum ama biri anneme ulaşmak için *HEMEN ŞİMDİ* geçmeme izin vermezse kan dökülecek. Size bunun sözünü verebilirim!"

Amanda'nın nefesi kesildi, arkasındaki savaşçılar tanıdık bir figürü ortaya çıkarmak için ayrılırken imparator unutuldu.

"Jess? *Jess!*"

Amanda kızına ulaşmak için son birkaç metreyi yarı koşarak, yarı kat etti, gözyaşları yanaklarından süzülürken onu kollarıyla sıkıca sardı. Jess büyümüş olsa da her zaman Amanda'nın bebeği olarak kalacaktı ve hem kendisinin hem de kız kardeşi Lizzie'nin kaybını derinden hissetmişti.

Gözleri kapalı, yüzünü Jess'in omzunun kıvrımına gömdü, gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Ama gitmesine izin vermiyordu. Bebeğini kollarında hissetmek, saçlarının tanıdık kokusu... Amanda'nın ruhundaki bir şeyleri yatıştırdı. O anda çocuklarından bir daha asla ayrılmayacağına yemin etti.

"Anne... Anne, *nefes alamıyorum!*"

Aynı anda hem gülüp hem ağlayan Amanda, kızına bakmak için elini biraz gevşeterek onu tutmayı bıraktı. İyi ve sağlıklı görünüyordu.

"Saçların uzamış. Kilo vermişsin," diye yorumladı Amanda, kelimeler ağzından birbiri ardına dökülüyordu. "Sana iyi davrandılar mı? Sana zarar vermediler mi?"

Jess'in kaçırıldığı söylendiğinde korktuğu şey buydu. İşkence göreceğini ya da daha kötüsünü.

"Öyle oldu. Yaptım ve iyiden de öte oldular." Jess gülümseyerek arkasına baktı.

Bakışları uzun boylu, yaralı savaşçıyla birleşti ve başını salladı. Bir an için çevirdi ve arkasını döndüğünde kollarında pembe bir battaniyeye sarılmış bir bohça vardı.

Amanda'nın kalbi duracak gibi oldu ve nefesi kesildi; küçük, tombul bir kol battaniyeden kurtulup savaşcının omuzlarına dökülen saçlarını tutarken elleriyle ağzını kapattı.

"Anne," dedi Jess nazikçe, "seni eşimle, kocam Laarn'la tanıştırmak istiyorum. Bu da Miisan..." dedi ve battaniyenin kenarlarını sıyırarak Amanda'nın o güne kadar gördüğü en güzel kız bebeği ortaya çıkardı. Laarn'ın saçlarını çekiştiren bebek durdu ve Amanda'nın gözlerinin içine baktı. Sonra da iki kolunu birden uzattı.

Nanat.

Amanda bu kelimeyi duyunca nefesi kesildi ve otomatik olarak bebeğe uzandı. Laarn onu Amanda'nın kendinden emin kucağına kolayca yerleştirdi ve küçük kıza gülümsedi.

"O senin-"

Amanda onun kesti. "Torunum. O benim torunum. En azından 'Nanat'ın Nana anlamına geldiğini varsayıyorum."

"Gerçekten de öyle." Laarn kıkırdadı. "Görünüşe göre kızımız ağzındaki baklayı çıkarmış bile."

"O çok güzel..." Torununu kollarına yerleştirirken Amanda'nın içini huşu kapladı ve Fenriis de onlara katılınca gülümsedi. "Umarım şimdiden dede olmanın bir sakıncası yoktur?"

"Büyükbaba?" Hem o hem de Laarn Fenriis'e bakarken Jess'in sesi şaşkındı. "Sen ve... Sen kimsin? Annemi siz mi kaçırdınız?" diye sordu, Fenriis'in üzerine yürürken yüzünde sert bir ifade vardı.

"Hayır! Hayır..." Ellerini teslimiyetle uzattı ve sonra küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Tamam, belki biraz. Ama beni savunmak gerekirse, evi saldırıya uğramıştı ve senin *litaan* çoktan kaçırılmıştı. Gelip seni bulmak istedi."

Ama Jess sakinleşmemişti. "Demek bunu kullanarak iddianı kabul ettirebileceğini düşündün, öyle mi?" Jess öfkeden küplere bindi ve bakışlarını tekrar Amanda'ya çevirdi. "Anne, eğer sana kendini kabul ettirdiyse bunu düzeltebiliriz. O yapamaz-"

"Aslında yapabilir," diye araya girdi Laarn, Fenriis'e doğru başını sallayarak. Fenriis bilekliklerini çıkarmış, kemerinin içine sokmuştu. Bileklerinin etrafında dövmeye benzeyen ama dövme olmayan yeni izler vardı ve bunlar bir sarmaşığın bir taş sütunun etrafına dolanması gibi bileklerinin etrafına dolanıyordu.

"Çiftleşme işaretleri," diye nefes aldı Daaynal ve ardından geniş bir gülümsemeye boğuldu. "Görünüşe göre iki kat kutsanmış durumdayız! Onurlu bir nanatın aileye dönüşü ve çiftleşme işaretleriyle kutsanmış bir birliktelik! Bu bir kutlama gerektirir!"

Laarn kuru bir sesle, "Normalde buna katılırdım," dedi. "Ama burada insanlarla ilgili dikkatimizi gerektiren bir durum var..."

"Ahh, evet!" Daaynal düzeltilmekten hiç etkilenmiş görünmüyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Gülümsediğinde daha çok büyük bir köpek yavrusu gibiydi ve neredeyse hiç korkutucu görünmüyordu. "Lathar Prime'a döndüğümüzde bir ziyafet düzenleyeceğiz. Bir haftalık ziyafet!"

"Ondan önce bir ricam olacak Majesteleri," diye araya girdi Fenriis. "Eğer çok fazla olmayacaksa, Amanda ve benim Arakaas'a dönüp gizlenmemizi rica ediyorum."

"Tabii ki! Elbette!" Daaynal hemen ikisinin arasına bakarak konuştu. İfadesinde bir şeyler değişti. "Aslında, neden gelinini şimdi oraya götürmüyorsun? Senin ve benim savaş grubumuzla bu durumu kontrol altına almaktan fazlasını yapabiliriz."

"*Gizlenme nedir?*" diye fısıldadı Jess'e usulca, Fenriis'in ne sorduğunu bilmiyordu.

"Bu bir...erm..."

Laarn Jess'in imdadına yetişti ve öne doğru uzanarak kızının çenesinin altından kucakladı. "Bu bir çöl bağlanma töreni... Düğün töreni gibi... Gelenekleri bizden çok daha eski ve basit. Mutlu çift çöle doğru yola çıkar.

Erkek, dişisini güneşin ve yıldızların altında, sadece savaşcının peleriniyle örtülü olarak talep eder."

"Ohhh..." Fenriis bundan daha önce bahsetmişti.

Kucağındaki bebek kıpırdanıp Laarn'a doğru uzanınca Miisan'ı ona teslim etti ve Fenriis'in onu izlediğini görmek için başını kaldırdı. Fenriis'in gözlerinde karanlık bir sıcaklık ve sevgi dönüyordu ve kadının nefesi kesildi.

Ona elini uzattı.

"Ne dersin, dostum? Bedenin ve ruhunla bana katıl, güneşin ve yıldızların altında tanrılar sonsuza dek benim olduğunu bilsin?"

Dudaklarında bir gülümseme, bir adım öne çıktı ve elini onun daha büyük olan elinin içine yerleştirdi, onu daha büyük, sert vücudunun koruyucu lea'sına çekerken ona baktı. "Yeter ki senin de benim olduğunu görsünler."

Dudakları kıvrıldı ve eğilerek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Benim hiddetli küçük Terran leydimin gazabını çekmemek için buna cesaret edebileceklerini sanmıyorum."

EPİLOG

H

Nasıl bu kadar şanslı olabilmşti?

Fenriis gözlerini kısarak şiddetli güneş ışığına baktı. *Kervanını* küçük bir vahanın yanında durdurdu. Her tarafı yüksek kum tepeleriyle şiddetli çöl rüzgârlarından korunan bu yer, ailesi tarafından nesillerdir saklanan bir sırdı. Ailesinin tüm erkeklerinin dişilerini gizlenmek için getirdikleri yerdı... ta ki dişileri kalmayana kadar.

Ama şimdi dişisini, Amanda'sını buraya getirme onuruna sahipti.

"Bu mu yani?" diye sordu, kapüşonunun altından ona bakarak. Kendisi gibi o da bir çöl göçebesinin hacimli beyaz cübbesine sarınmıştı ve kapüşonunu yukarıda tuttuğundan emin olmuştu. Teni soluk ve narindi. Sert güneşte kolayca yanabilirdi. İsteyeceğı son şey narin küçük dişisinin incinmesiydi. Küçük bir yanık bile.

"Gerçekten de öyle," dedi, bineğın sırtından inmesine yardım etmek için uzanarak.

Onu kaldırdığında bir tüy kadar hafıftı ve endişeli bir bakış attı, ama teni sağlıklı bir pembeydi ve onunla ilk tanıştığında sahip olduğı öksürük şimdi tamamen gitmişti. Isan ve sonra

Laarn ona temiz bir sağlık raporu vermişti, onu öldüren tümörler tamamen yok olmuştu.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, onun bakışını yakaladı ve sırtarak onu vücudunun ön kısmından aşağı kaydıldı. Adamın uyarılmışlığının ağır kanıtının karnına baskı yaptığını fark edince nefesini tuttu. Gözleri karardı, içlerindeki bakış boğucu bir hal aldı ve adamın siki sarsıldı.

"Ee... cebindeki bir bıçak mı yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?" diye alay etti, dudağını ısırıldı ve adamın bakışları onun ağzına kilitlendi. Tanrım, çok seksiydi. Tek düşünebildiği onu kumlara yuvarlamak ve...

Hareketi kelimelere uydurdu ve onu kollarına alarak vahanın kenarındaki kumlara taşıdı. Hiç duraksamadan onu kollarının arasına alıp diz çöktü, sırt üstü yatarken vücudunun hiçbir parçasının sıcak kumlara değmediğinden emin olmak için yuvarlandı. Bir ayağı bile.

"Seni ezeceğim!" diye itiraz etti, ona karşı kıpırdanarak, ama adam harekete hazırıldı, pelerinin kenarını pratik bir hareketle onun üzerinde gezdirdi. Aynı nefeste, pelerini onları güneşten korumak için başlarının üzerine kadar uzanana kadar onları ters çevirdi.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi alçak bir sesle, kadın onun altına uzanıp bacaklarını onunkilere dolayınca arzuyla daha da sertleşen bir sesle. Küçük ayağı baldırının arkasını okşadı ve hareket onu kalçalarının beşiğine daha rahat bir şekilde yerleştirirken siki tekrar sarsıldı.

"Çok küçük ve *hafifsin*, tıpkı bir kedi yavrusu gibi. Bebek pençelerin ve sevimli tıslamaların var ama bir sineği bile incitemezsin."

"Gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırdı ve elini ikisinin arasına kaydırarak cübbesinin içinden onu cesurca kavradı. Hafif ve güneşin ölümcül ışınlarına karşı dayanıklı olacak şekilde tasarlanmış olan kumaş

ipek inceliğindeydi. Bu yüzden onun yetenekli parmaklarının her darbesini şaftında hissetti.

"Şu gizlenme olayı için burada olduğumuzu sanıyordum... ama şu ana kadar duyduğum tek şey bir sürü laf." Adam kontrolünü kıl payı elinde tutarak inlerken, kadın kaşlarını tekrar kaldırdı. "Bu sıcakta seksi bir uzaylıyla konuşmaktan daha iyi şeyler düşünebilirim."

, dudaklarını kısa ve sert bir öpücükle ısırırken ipeklerini yırttı ve yumuşak tenine dokunabilmek için onları ayırdı. "Konuşmaktan fazlasını yaptığın *tek* seksi uzaylı ben olduğum süreç."

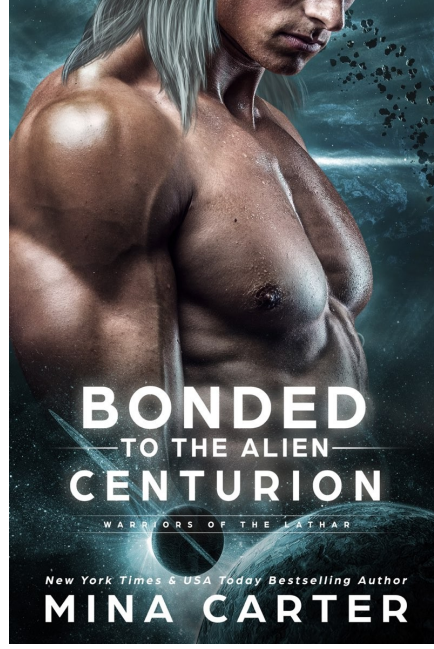
"Öylesin," diye söz verdi, bacaklarını ayırdı ve onu kendisine yönlendirmek için cüppesinin altına uzandı. Adam, ikisinin de zevkle iç çekmesine neden olan sert bir hamleyle kızın içine gömüldü. "Sen benim bir tanemsin, tekimsin, şimdi ve sonsuza dek."

Bir sonraki Lathar Savaşçıları hikayesine hazır mısınız?

Uzaylı Komutanın Eşi'ne şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

Eğer okuduysanız, küçük de olsa bir **yorum** bırakırsanız harika olur. Her yorum bir yazar için büyük bir fark yaratır ve diğer okuyucuların da kitabı bulmasına ve beğenmesine yardımcı olur!

Lathar serisinin bir sonraki kitabı **Uzaylı Centurion'a Bağlı**'nın artık mevcut olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum! (önizlemesi için sayfayı Eğer görünmüyorsa kapağın !)

Not: Benimle ve kitaplarımla yeniyseniz veya henüz göz atma şansınız olmadıysa, **Kyn Savaşçıları** Serime bir göz atın. Lathar gibi, ama onun yerine vampirler!!!

Not: yeni kitaplarım çıktığında bir bildirim göndereyim: **[http://mina-](http://mina-vip.com/newsletter/)**
VIP posta listeme kaydolun ve size hızlı
[carter.com/newsletter/](http://mina-vip.com/newsletter/)

BONDED TO THE ALIEN CENTURION KİTABINDAN BİR ALINTI OKUYUN...

LATHAR SAVAŞÇILARI KİTAP 7

"T "Bana şu insan dişilerden bahset."

Kutsal *draant*. O da aynı odadaydı.

imparatorun kendisi. Sardaana K'Vass gözlerini kırptırdı ve kendini çimdikleme isteğine direndi. Komutanı Fenriis'in hemen arkasında durduğu için çimdiklese kimse fark etmezdi ama mesele bu değildi. O kafası örgülü bir savaşçıydı. Koruması gereken bir itibarı vardı. Yine de, odanın etrafına bakarken içini kaplayan huşu duygusuna engel olamadı. Ağzına kadar efsanelerle doluydu.

Diğer gemilerden gelen savaşçılar odayı doldurmuş, hepsi tek bir yöne bakıyordu. İmparator Daaynal K'Saan, kardeş-oğulları Savaş Komutanı Tarrick ve Lord Şifacı Laarn'ın yanında duruyordu; acımasız yüzü ve yaralı vücudu görölmeye değerdı. İmparatorun diğer tarafında, bir kolu askıda olan şampiyonu Xaandril ve şaşırtıcı bir şekilde bir insan dişı vardı.

Sardaana göz ucuyla onu izledi. Savaşçı derisi ve insan kıyafetlerinin ilginç bir karışımını giymişti.

Xaandril'in kendisiyle birlikte olmak için. Bu bile başlı başına bir sürprizdi. İri yarı, huysuz şampiyonun eğlence evlerine pek sık gittiği bilinmiyordu ve eşini ve çocuğunu nasıl kaybettiğinin hikâyesi ve verdiği tepki efsanelere konu olmuştu.

Yine de küçük insan dişiye karşı koruyucu ve sahiplenici bir tavır takınıyor, ona uzun süre bakan erkeklere ters ters bakıyordu. Bu, kadının kendisine ait olduğuna dair söze dökülmemiş bir meydan okumaydı. Eğer onu henüz sahiplenmediyse, bu uzun sürmeyecekti. Sardaana kesinlikle onu karşısına almazdı. Şampiyon sakatlıktan kurtulmuş olsa bile, bu yine de intihar olurdu.

"İnsan başkan yardımcısı Madison Cole gemide," dedi Fenriis, derin sesi brifing odasını doldurarak. "Bazı siyasi sorunlar var gibi görünüyor. İnsan erkek Hopkins, yukarıdan, başkanın kendisinden emir almış gibi görünüyor ve verdiği sözlerin yerine getirilmeyeceğini belirtiyor."

Daaynal kaşlarını çatı, kaşlarının arasında derin bir kırılganlık vardı. Sardaana'nın bir savaşçıda hiç görmediği kadar uzun olan saç örgüleri Fenriis'e bakarken omzuna dökülüyordu. "Bizi aptal yerine koymaya niyetli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fenriis'in yanındaki Danaar'ın gırtlığının arkasından bir ses yükseldi ama komutan elini hafifçe kaldırarak yardımcısını susturdu. Sardaana bu etkileşimi ilgiyle izledi. Danaar'ın insan dişiye karşı hisleri sır değildi. Gemilerine adım attığı andan beri de değildi.

"Emin değilim. Komuta yapısından çıkarıldığını düşünüyorum. Hopkins, bize karşı tutumu nedeniyle eve döndüğünde misilleme yapılacağına dair bir şeyler söyledi."

Danaar'dan bir homurtu daha geldi ama o konuşmadı. Sardaana gibi o da böyle erkeklerin sohbetini bölmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ama Sardaana küçük titreşimini kaçırmadı.

imparatorun bakışları büyük savaşıya yöneldi. Kahretsin. Daaynal alındıysa...

"Bize karşı tutumu?" diye devam etti imparator, dikkati bir kez daha Fenriis'in üzerindeydi. "İyi bir duruş, anladığım kadarıyla?"

Fenriis başını salladı. "Aklı başında ve hem müzakereye hem de iki türün bütünleşmesi olasılığına açık görünüyor."

"Bir tür," diye araya girdi Lord Şifacı. "İnsanlar Lathar'ın bir alt türüdür. Onlar kelimenin tam anlamıyla biziz. Ama daha küçükler."

"Ve hâlâ kadınlarımız var," diye araya girdi Xaandril'in yanındaki kadın; bu, odadaki birkaç erkeğin kaşlarını çatmasına neden oldu. Ancak ne imparator ne de şifacı lord rahatsız olmuş görünmüyordu, bunun yerine kadın konuşurken başlarını sallayarak onayladılar.

"Madison Cole iyi bir kadın," diye devam etti. "Adil ve iyi politikaları olan biri. Her zaman insanlar için savaştı, ezici güçlülere karşı bile ve insan-Lathar müzakereleri konusunda makul davranması beni şaşırtmıyor. Terra-komutanlığındaki pisliklerin ona karşı harekete geçmesi de beni şaşırtmıyor," diye hızlıca vurguladı. Yıllardır onu itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. O iyi bir insan."

Sardaan, odadakilerin çoğuyla birlikte şimdi açıkça onu izliyordu. Daaynal gülümsedi. "Beyler, size Terran misafirlerimizden biri olan Kenna Reynolds'u takdim etmeme izin verin lütfen. Kendisi halkını anlamamıza yardımcı olma konusunda çok nazik davrandı."

Sardaan imparatorun sözlerini kolayca çözdü. Kadın, Lathar'ın keşfettiği ilk Terran üssünden götürülen kadınlardan biri olmalıydı. Keşfedildiklerinden beri onlar hakkında hikâyeler dolaşıyordu. Hepsinin askeri kadınlar olması gerekiyordu. Şimdi onu ve diğerlerini iskele pruvalarının hemen açığındaki insan gemisinde görünce, bunun ne anlama geldiğini nihayet anlamıştı.

Kenna çenesini kaldırdı ve onaylarcasına başını sallarken dudaklarında hafif bir gülümsemeyle odaya baktı. "Beyler."

"Yani... sence başkan yardımcısıyla uğraşmak bize hiçbir şey kazandırmayacak mı?" diye sordu imparator, insan dişi omuz silkti.

"Durum hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan ve onunla konuşmadan bunu söyleyemem. Bir süredir bu konudan haberdar değildim."

Xaandril'e bir sırtıfırlattı ve Sardaana minik dişiye bakarken yüz hatlarının hafifçe yumuşadığını görünce şaşırdı. Evet, şampiyonun durumu kötüydü. Neden hâlâ onu sahiplenmemiştii? Tam oradaydı ve şampiyondan çok daha küçüktü. Bir meydan okuma dövüşünde kazanmasına imkân yoktu.

"Başka kiminle uğraşıyoruz?" Daaynal dikkatini tekrar Fenriis'e çevirdi. Savaş komutanı imparatorun sert tavrı karşısında irkilmedi bile ama Sardaana başka bir şey beklemiyordu. Hepsi de K'Vass'tı, oradaki en iyi savaşçı klan.

"İnsan gemisi *TĐĐ Defiant* başlangıçta General Hopkins komutasında geldi, ancak bize saldırı girişiminden sonra Tümgeneral Black'e geçti. Kadın. Kaç yaşında olduğunu söyleyemem, ben..." Fenriis biraz omuz silkti. "Kadınlarla karşılaşmam sınırlı oldu. Tahmin yürütecek olursam, en iyi dönemlerinde bir savaşçı olduğunu söyleyebilirim."

Fenriis onun adını andığında Sardaana'nın zihninde anında güzel Terran kadınının görüntüsü oluştu ve yüz ifadesini ancak zorlukla kontrol altında tutabildi. İletişim subayı olarak onunla ilk konuşan kendisi olmuş ve anında büyülenmişti. Ufak tefek ve güzeldi... doğrudan bakışları onu daha önce hiç deneyimlemediği seviyelerde etkilemişti ve anında daha fazlasını istemişti. Onu bir meydan okuma çemberine sokmak ve ona sahip olmak için adam öldürebilirdi.

"Bekle..." Kenna söze karıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tümgeneral *Black* mi dediniz?"

Fenriis başını salladı, masanın etrafındaki erkekler insan dışıye bakıyordu. Sardaen'in tüm dikkati kesinlikle onun üzerindeydi. Black hakkında toplayabileceği her bilgi iyiydi. Eğer onunla tanışmayı başarsa, çıkarlarını ilerletmek için mümkün olduğunca çok bilgi edinmek istiyordu.

"Bu ismi biliyor musun?" Daaynal sordu.

Kenna ıslık çaldı ve başını salladı. "Evet... Black'i tanıyorum. *Herkes* Black'i tanıyor."

"Açıkla." İmparatorun talebi kabaydı ve daha küçük bir savaşçının tir tir titremesine neden olabilirdi ama Kenna'nın dudakları sadece kıpırdadı.

"Black kendi hayatında bir efsane. Cidden korkunç bir kadın gibi. Hemen hemen her çatışmada bulundum... her zaman olduğu gibi. Tam bir baş belası." İnsan dışısı de onun gibi bir savaşçıydı.

Sardaen dudaklarının arasından geçen küçük sırıtışa engel olamadı. *Belalı*. O bile insan kelimesinin iyi bir kelime olduğunu anlayabilirdi. Siyah gerçekten de değerli bir eş olacaktı... onu sahiplenecek kadar yaklaştığında. Masanın etrafındaki erkeklere hızlı bir bakış attı. Yarısı Siyah hakkında bilgi almakla kadar ilgileniyor gibiydi. *Draanth*, muhtemelen onu sahiplenme şansı için savaşmak zorunda kalacaktı.

Kararlılık içini doldururken dişlerini sıktı. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Kız *onun olacaktı*. Bir , hayatını paylaşacağı birinin olması iyi olacaktı. Yakında bir Latharian gemisindeki hayata adapte olacaktı.

"Güzel. O zaman ona yanımızda ihtiyacımız var, tercihen savaşçılarımızdan biriyle çiftleşmeli," diye açıkladı Daaynal Fenriis'e bakarak.

Bir an için Sardaen'in kalbi neredeyse göğsünde duracaktı, ama sonra Fenriis'in zaten bir eşi olduğunu hatırladı, güzel Leydi

Amanda. "Komutan, aramızda söz konusu kadınla uzun uzadıya konuşmuş olan tek kişi sizsiniz. Görüşünüz?"

"O yetenekli bir savaşçı ve bence kimse onu aptal yerine koyamaz. Kolayca manipüle edilemeyecektir. Bununla birlikte, daha önce onunla yaptığım konuşma sırasında, savaşçılarımızdan birine çok küçük bir ilgi duyduğunu belli etti."

Sardaan gözlerini kırptırdı, Fenriis'in kimden bahsettiğini -ve daha da önemlisi, istediği dişiyi elde etmek için kimi öldürmesi gerektiğini- anlamaya çalışırken konuşmayı zihninde yeniden canlandırdı ama hiçbir şey bulamadı.

İletişim sırasında hatta parazit olmuştu, bu yüzden temiz tutmak için sistemlerine dikkat etmesi gerekiyordu. Birkaç kez dikkatini ekrandan ayırmıştı.

"Kim?" diye sordu imparator.

Fenriis hafifçe yana dönerek Sardaan'ı spot ışıkları altında bıraktı. Arkasında kimsenin olmadığını fark etmeden önce yarım döndü.

"Ben mi?" Sesi şaşkınlığını ele veriyordu, sonra da vücudunu zevk kapladı. Black *ona* ilgi mi göstermişti? Belki de bu düşündüğünden daha kolay olacaktı.

"Evet, siz. Majesteleri, bu Sardaan K'Vass, akrabam olur." Fenriis küçük bir gülümsemeyle Sardaan'ı bir adım öne çıkmaya teşvik etti. "İletişimimiz sırasında bakışlarında ona doğru hafif bir titreşim vardı ve böyle bir kadında..."

Sardaan başını salladı, hem Fenriis'in onu akrabası olarak göstermesi hem de Black'in ilgisinin ortaya çıkması karşısında afallamıştı. Elbette savaş komutanıyla uzaktan akrabaydı -bir kuzeni paylaşıyorlardı- ama erkeğin aralarındaki bağı imparatorun önünde teyit etmesi de cabasıydı. Bu kesinlikle bir adımdı. Sonra o kadar ilgilendiği kadının

GörünüŖe göre etkilenen kiŖi de onu fark etmiŖti... Black tüm iletişimler sırasında o kadar kontrollüydü ki, böyle bir hata anlamlıydı.

"Mükemmel!" İmparator gülümsedi. "Sardaan K'Vass, bu akŖam için tümgeneralin eskortu sen olacaksın. Ona *pelaranlar* gibi yapışmanı istiyorum. Onu içkiyle doldur ve yatağına gir. Eğer onun üzerindeki hak iddianı kabul ettirebilirsen, daha da iyi olur. Bu konuda bizi hayal kırıklığına uğratma. Anladın mı?"

"Emredersiniz efendim," dedi başıyla selam vererek. Bu kez yüzüne yayılan yavaş sırıtışa engel . Hayallerindeki kadını imparatorun onayıyla baştan çıkarmak mı? Bunu çok istiyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Gün doğmadan benim olacak."

KOPYANIZI ŖİMDİ ALIN!

**Serinin geri kalanına Mina'nın Web Sitesinden göz
atın!**

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'de birçok türde çok satan romantizm yazarıdır. Kocas1, kızı ve otoriter kedisiyle İngiltere'de yaşamaktadır.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

mina-carter.com

kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak Mina Carter yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-A-SKC-MPWT>

BOOKS READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

Ayrıca yazar: Mina Carter

Güzel Ayı Klamı
[Ayı Tarafından Sahiplenildi](#)

CyBRG Dosyaları
[Birim 77: Kırık](#)
[Birim 78: Kurtarıldı](#)

Ejderha Konseyi
[Ejderha Dükü Tarafından](#)
[Avlanan Ejderha Kraliçesinin](#)
[Sahte Nişanlısı](#)
[Ejderha Kraliçesinin Noel Düğünü](#)
[Ejderha Milyarderinin Pazarlığı](#)

[İmparatorluk Prensi](#)
Tarafından [Takip İmparatorluk](#)
[Prensleri Edilen İmparatorluk](#)
[Generaline Verilen](#)

Kyn Savaşçıları
[Kan Yemini Kan](#)
[Kan](#)
[DüşmanıSözü](#)

Liberty, Oakwood
Yürüyen [Ölü Azrail](#)

Lyric Hounds [Alfa](#)
[SarsıldıKurt Bağıyla](#)
[Seks, Kurtlar ve Rock & Roll](#)

Ay Işığı ve Büyü
[Şeytanları](#) tarafından [paylaşıldı](#)

[Gargoyle'a Aşık Olmak](#)
[Vampir ve Şeytan Prens](#)

Paranormal Koruma Ajansı

[Taştan Kalpler](#)
[Kurt, Lanet ve Parti Noel Baba Tarafından](#)
[Baştan Çıkarılan](#)
[Kurdu](#)
[Hükmedecek Ejderhanı](#)
[n Onuruna](#)
[Ejderhanın Peşinde](#)
[Noel Baba'nın](#)
[Yaramazlar Listesi Ne](#)
[Kızıağı?](#)
[Kötü Noel Baba](#)
[Kaçak Dişi Aslan](#)
[Werelion ve Kedi](#)
[Şeytan Prens'in Ejderha Kraliçesi](#)

Project Rebellion

[Mükemmel Eş](#)
[Kan Eşi](#)
[Yeterince Ölü Değil](#)

Gölge Şehirler

Kurtların [Efendisi](#)
[Onun Aslan](#)
[Kraliçesi Lanetli](#)
[Kurtları Onun Kurt](#)
[Milyarderi Onun](#)
[Kurtların Sahibesi](#)
[Vampirin Öpücüğü](#)

Stratton Kurtları

[Midsummer Tarafından](#)
[Çiftleştirildi Wolf's](#)
[Claim](#)
[İnfazcının Kalbi](#)

Bir İngiliz Cadının Bottomslick'teki Maceraları
[Cadı Aranıyor: Sihir ve Kargaşa Evreni](#)

Bir İblis Prensesin Dramatik Yaşamı
[Ateş, Kükürt ve Çikolatalı Pasta: Aşk](#)
[BüyüsüCinayet, Ölüm ve Donmuş Bezelye](#)

Lathar Savaşçıları [Uzaylı](#)
[Lordun Esiri Uzaylı Uzaylı](#)
[Uzaylı BebeğiŞifacının](#)
[Hamile Bıraktığı Şifacının](#)
[Savaşçıya Sahip Çıkıyor](#)
[Uzaylı Suikastçi Tarafından](#)
[SevildiLathar'ın Uzaylı Savaşçıları : Cilt](#)
[1](#)
[Uzaylı Komutanın Eşi Uzaylı](#)
[Centurion'a Bağlandı](#)
[Uzaylı General'e Hitched \(Yakında\)](#) [Uzaylı](#)
[Savaşçının Sırrı \(Yakında\)](#)

Zodyak
Cyborgları
[Empati](#)
[Cyborg'unun](#)
[Fiyatı Cyborg](#)
[Açıklandı](#)

Bağımsız
[Siren'in Baştan](#)
[Çıkarması Çavuş](#)
[Baştan](#)
[ÇıkarmakEvdeki](#)
[Erkeği](#)
[Azrail ve Polis Toprak](#)
[Bekçisi](#)
[FyreFyre ile](#)
[Oynamak &](#)
[İntikam Hoşuma](#)
[Ruff Gitti Tori'nin](#)
[SırrıRunaway](#)
[Rockstar](#)
[Vampirin](#)
[Hediyesi Bir Kürklü](#)
[Olduğunuzda](#)
[Elf](#)

Tarafından
Sahiplenilen Orakçı
Güneş Fırtınası

[Sert ve Kirli](#) .
[Gray'in Kızı](#)
[Ayının Kaderi](#)
[Wyvern Kralı'nın Eşi](#) Daha

fazlası için [Mina Carter'ın sitesini](#)
[ziyaret](#) edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.